

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Balzac, Honoré de.; Efter Honoré de Balzacs Scènes de la vie privée, ved P. Mariager.
Titel Title:	<u>Luftkastellerne og Verden</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Frederiksborg : Trykt i Chr. Hansons Officin, 1855
Fysiske størrelse Physical extent:	334 s.

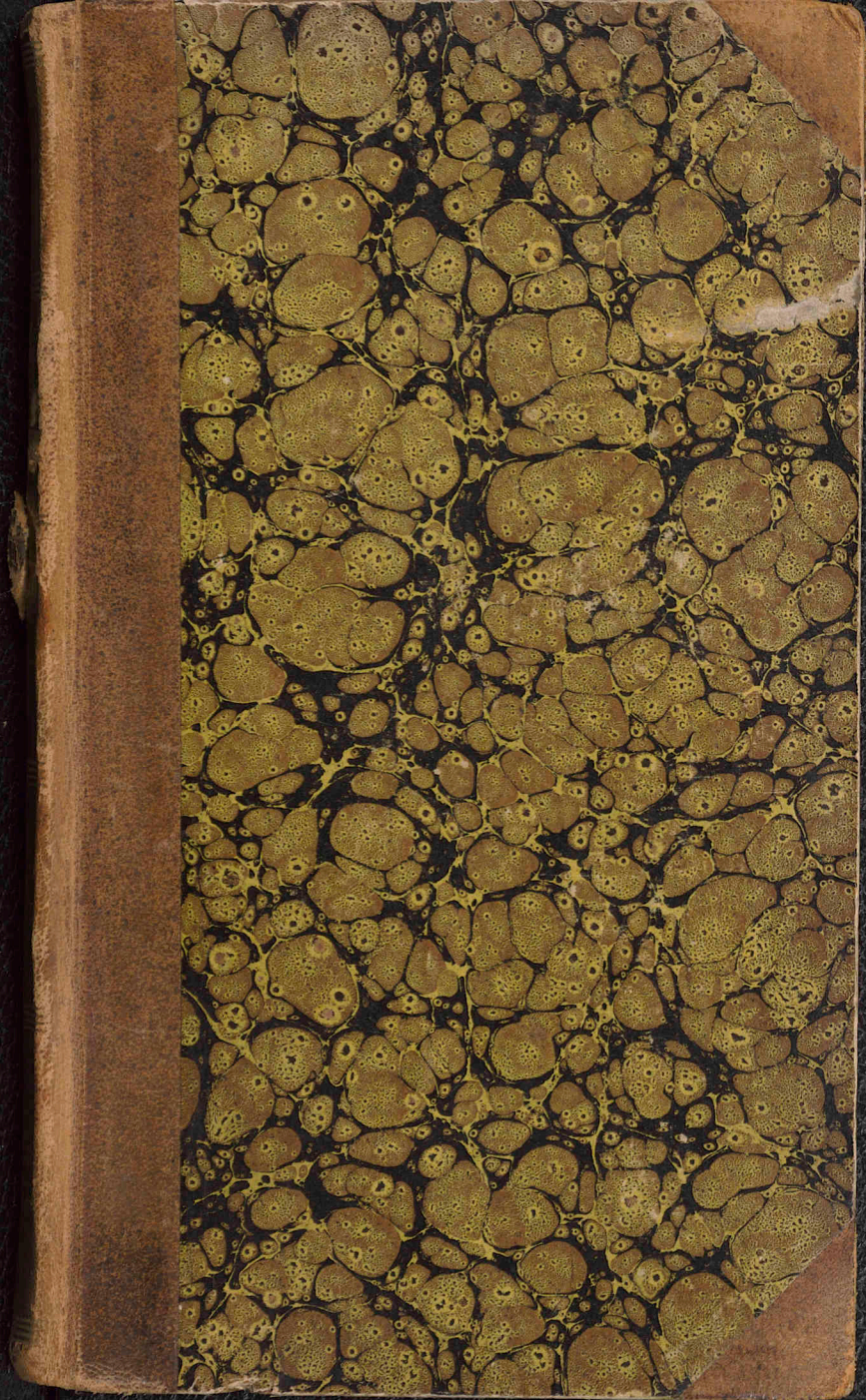
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 222.

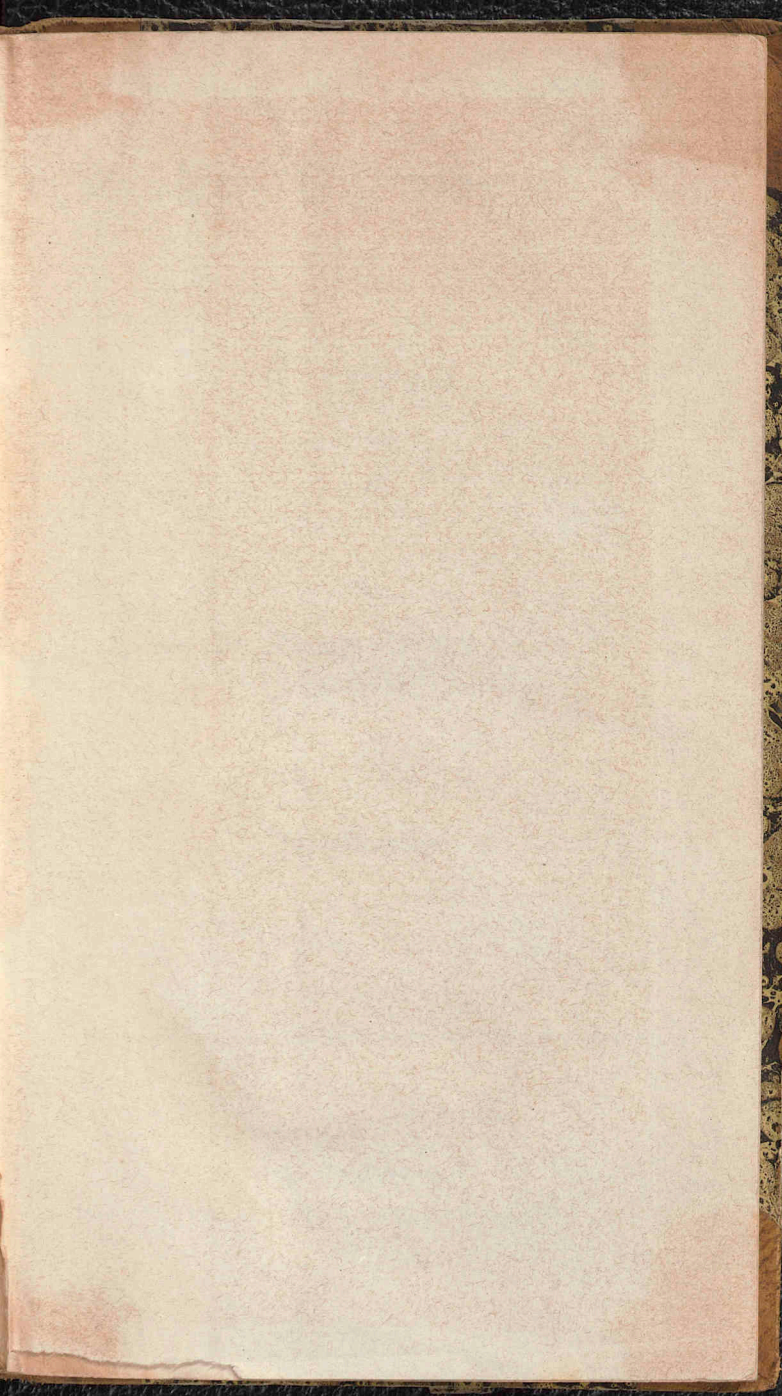
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 10437 2

+ Rex

Lustkastellerne

og

Verden.

—•••••—

Efter

Honoré de Balzac's Scènes de la vie
privée,

ved

P. Mariager.

Frederiksborg.

Trykt i Chr. Hansons Officin.

1855.

2. Aufl. 1871

10

1871

1871

Donné de l'École Supérieure de la Vie
1871

1871

1871

I.

Ballet i Sceang.

Ballet i Sceaur.

Grev de Fontaine, Hovedet for en af de ældste Familier i Peitou, havde understøttet Bourbonsernes Sag med Forstandighed og Mod under de lange Krige, som Vendée paaførte Republikken. — „Seg er en af dem, der have ladet sig slaae ihjel paa Thronens Trin!“ sagde han ofte oprømt, og denne Spøg var ikke uden en vis Sandhed, da den angik en Mand, der var bleven liggende som død efter den blodige Dag ved Quatre-Chemins. Uagtet denne trofaste Vendéer var ruineret ved Konfiskationer, afflog han stadig at beklæde de indbringende Embeder, som bleve ham tilbudne af Keiser Napoleon, og trods de Forsørelser, hvormed en rig Republikaners Familie omgav ham, ægtede Ergreven en ung, ubemidlet Pige, der hørte til det bedste Huus i Provindsen.

Restaurationsperioden fandt Hr. de Fontaine besværet med en talrig Familie, og hans Jordciendommers middelmaadige Indkomster vare neppe

tilstrækkelige til hans Børns Fornødenheder. Til Belønning for hans Tjenester udnævnte man ham vel til Generalmajor, men om at erstatte hans Udgifter til den royalistiske Armee var der endnu ikke Tale.

Efter Hoffets Tilbagekomst fra Gent, hvor Greven i høj Grad havde forstaaet at vinde Ludvig den Attendes Yndest, overdrog Denne ham Bestyrelsen af Kronens extraordinære Domaine. Til sidst lykkedes det endogsaa Hr. de Fontaine — som han i Epøg sagde til sin Herre — at faae et hvert Medlem af sin Familie anbragt som en Silkeorm paa Budgettets Blade. Saaledes erholdt den Ældste af hans Sønner ved Kongens Raade en høj Dyrighedspost, den Næstældste blev Generallieutenant i Linien, og den Yngste blev maitre de requêtes og Directeur over en af de kommunale Administrationer i Paris.

Men Grev de Fontaine havde endnu tre Døttre og frygtede for at trætte Monarkens Taalmodighed. Han foresatte sig endogsaa blot at tale til ham om en Æneste af disse tre Ungmøer, der længtes efter at tænde deres Brudeskaffel. — Kongen havde imidlertid altfor megen Taft til at lade sit Værk ufuldent. Han bevirkede ved en af hine kongelige Yttringer, der ikke koste Noget, men ere Millioner værd, at den Ældste kom til at ægte en høitstaaende Finansembedsmand. En Aften da Monarken var i ondt Lune, gav han sig til at smile, da han erfarede, at der eksisterede endnu en Demoiselle de Fontaine, og han forskaffede hende til

Gemal en ung Dyrighedsperson, der rigtignok var af borgerlig Stand, men rig og talentfuld, og hvem Kongen morede sig med at gjøre til Baron. Men da Vendéeren talte til ham om Mademoiselle Emilie de Fontaine, svarede Kongen ham med sin spæde og pibende Stemme:

— Amicus Plato, sed magis amica Natio.

Nogle Dage efter opvartede han „sin Ben Fontaine“ med et Digt paa fire Linier, hvori han spøjte over de tre Piger. Greven vilde strax benytte denne Satire til sin Fordeel og bad Hans Majestæt om at forvandle Epigrammet til et Epithalamium (Bryllupsvers); men Kongen svarede i en stød Tone, at han ikke saa nogen Grund dertil.

Fra denne Dag viste han mindre Bevaagenhed imod Hr. de Fontaine. Han var uden Tvivl kjed af sin Yndling.

Emilie de Fontaine var ligesom de fleste yngste Børn en Benjamin, forkjælet af Alle. Ludvig den Attendes Kulde smertede derfor saa meget mere Greven, som aldrig noget Egteskab var forekommet ham vanskeligere at bringe istand end denne elskede Datters. — For at forstaae disse Hindringer maae vi trænge ind i det smukke Hotel, hvori Embedsmanden levede paa Civillistens Befestning.

Emilie havde tilbragt sin Barndom paa sin Faders Gods og havde der nydt den Overflod, der er tilstrækkelig for Ungdommens første Glæder. Hendes mindste Dnsfer vare der Love for hendes Brø-

dre, for hendes Søstre, for hendes Moder, ja endogsaa for hendes Fader. Den Luxus, hvormed hun senere blev omgivet i Paris, syntes hende ligesaa naturlig som den landlige Rigdom paa Blomster og Frugt, der havde været Kilden til hendes første Mars Lykke. Ligesom hun i sin Barndom ikke havde mødt nogen Hindring, naar hun vilde tilfredsstille et muntert Indfald, saaledes saa hun sig endnu adlydt, da hun i sit fjortende Aar traadte ind i Selskabslivets Hvirvel. Idet hun her lidt efter lidt fattede Formuens Betydning, lærte hun at sætte Pris paa Pyntens Fordele, forlignede sig i Elegancen vænnede sig til Salonernes Forgyldning, til glimrende Ekvipager, til smigrende Komplimenter, til et udvalgt Toilette, til Juveler, til Festlighedernes Duft og Hoffets Forfængeligheder.

Alt smilte hende imøde. Hun læste Belvillie imod sig i Alles Mine; og som Størstedelen af de forfælede Børn benyttede hun sig deraf til at tyrannisere dem, der elskede hende, idet hun glemte sine Koketterier til de Egegyldige. — Disse Feil vorede med hende. Hendes Forældre skulde tidlig eller sildig plukke den bittere Frugt af denne sørgelige Opdragelse...

Mademoiselle Emilie de Fontaine havde fyldt sit nittende Aar. Hendes Skønhed var saa paafaldende, at det: at træde ind i en Salon, for hende var det Samme som at herske der. Hun havde ligesom Kongerne ingen Benner og blev overalt Gjenstand for en Smiger, som en bedre Natur

end hendes ikke kunde have modstaaet. Ingen Mand, ikke engang en Olding, havde Kraft til at modsigge en ung Piges Anskuelser, af hvem et eneste Blik gjenoplivede Kjærligheden i et afselet Hjerte. Da hun var langt omhyggeligere opdragen end sine Søstre, malede hun ret net og tegnede endnu bedre. Hun spillede uforlignelig paa Pianoforte, havde en deilig Stemme og forstod at vedligeholde en aandsrig Konversation over alle Literaturer. Kortsagt, hun kunde, som Mascarille siger, bringe En til at troe, at Folk af Stand komme til Verden med Rundskaber i Altting.

Endnu havde Emilie de Fontaine ikke villet gjøre noget Balg imellem de talrige unge Mennesker, hvormed Greven af Politik befolkede sin Salon. Hendes Fader blev imidlertid aldrig træt af at forestille hende Beilere, i saa høi Grad laa hans Datters Lykke ham paa Hjertet. Men Intet var morsommere end den Maade, hvorpaa denne impertinente Skabning bedømte sine Tilbederes Meriter. Man skulde have troet, at hun, liig en af Prindsesserne i „Tusinde og een Dag,“ var rig og skjøn nok til at vælge blandt alle Prindsfer i Verden. Hun gjorde tusinde Indvendinger, den ene naragtigere end den anden. Nogle havde altfor tykke Been eller skjæve Knæe, Andre vare nærsynede; Hiin hed Durand, Denne halte . . . næsten Alle vare for fede. Og efter at have stødt to eller tre Beilere tilbage, ilede hun, mere livlig, fortryllende og munter end nogensinde, til Vinterens Festsigheder

og tog paa Bal, hvor hun sandt Fornøielse i at pine alle de unge Menneſter og i ved et inſtinkt-mæssigt Koketterie at fremkalde Tilbud, ſom hun altid viſte tilbage.

Naturen havde givet hende en Overflødighed af de Fortrin, der vare nødvendige til den Rolle, hun spillede. Emilie de Fontaine var høj og ſlank og havde efter Godtbefindende en imponerende eller overgiven Gang. Hendes temmelig lange Hals tillod hende at antage de vidunderligſte Stillingen af Foragt og Impertinence. Hun havde dannet ſig et ſtort Repertoire af diſſe Raſt med Hovedet og diſſe kvindelige Geſtus, der paa en ſaa gruſom eller lykſaliggjørende Maade forklare halve Ytringer og Smil. — Et ſmukt, ſort Haar og tætte og stærkt buede Dienbryn gav hendes Anſigt et Udtryk af Stolthed, ſom Koketteriet, i Forening med hendes Spiel, havde lært hende at forhøie eller formilde ved ſit Bliks Faſthed eller Blihdhed og ved ſit Smil's Kulde eller Ynde.

Flere end en ung Mand, der var et Bytte for hendes Foragt, beſtyldte hende for at spille Komædie; men der var ſaa megen Ild og ſaa mange Løfter i hendes ſorte Dine, at hun bragte ſine elegante Balkavalerers Hjerter til at banke under deres ſorte Kjoler. Overalt, hvor hun beſandt ſig, ſyntes hun ſnarere at modtage Hyldeſt end Komplimenter, og ſelv hos en Prindſeſſe vilde hendes Holdning og Manerer have forvandlet Ræneſtolen, hvorpaa hun ſad, til en keiſerlig Throne.

Ligesom saa mange andre unge Piger havde Mademoiselle Emilie de Fontaine dannet sig et Program, hvis Betingelser nødvendigviis skulde opfyldes af hendes tilkommende Elsker. Derfra skrev sig hendes Foragt og hendes impertinente Sarkasmer.

— Fremfor Alt, sagde hun ved sig selv, maa han være ung og af gammel Adels. Dernæst maa han være Pair af Frankrig, eller ældste Søn af en Pair... det vilde være mig utaaleligt ikke at see mit Baaben malet paa min Bogndør under en azurblaa Rappes Folder. Og fremdeles skal han være dekoreret, for at Skildvagterne kunne gjøre Honneur for os.

Disse sjældne Egenskaber vare Intet, dersom dette Phantasibillede ikke besad en stor Elstværdsighed, en smuk Holdning, en sjelden Mandrighed, og endelig — dersom han ikke var meget slank. Magerhed, dette ofte saa flygtige Legemsfortrin, var en af de allervæsenligste Betingelser. Mademoiselle de Fontaine havde et vist idealt Maal, der tjente hende til Forbillede, og den unge Mand, som ikke ved første Blik opfyldte denne af Programmet fordrede Betingelse, erholdt ikke engang nok et Blik.

— Na, min Gud! hvor han er feed, var hos hende det høieste Udtryk af Foragt.

Efter hendes Mening vare Folk af en honnet Korpulence ikke istand til at have Følelser, de vare Alle flatte Egtemænd og uværdige til at høre hjemme i et civiliseret Samfund. Omendstjændt Fyldighed

er bleven anseet for en ualmindelig Skjønhed i Orienten, betragtede hun den som en Ulykke; men hos en Mand var den en Forbrydelse...

Paa Grund af den Munterhed, hvormed disse Paradoxer bleve yttrede, morede de Folk; men Hr. de Fontaine frygtede imidlertid for, at den ubarmhjertige Verden skulde gjøre sig lystig over en ung Dame, der saa længe blev paa Scenen, uden at give nogen Opløsning paa det Drama, som hun spillede der. — Vinteren var næsten til Ende, og da Emilie endnu ikke havde truffet noget Balg iblandt den hele Forsamling af Friere, saa besluttede Greven paa en Morgen sidst i Fasten at tage sin Tilflugt til den faderlige Myndighed. Han befalede derfor, ikke uden en vis hemmelig Bevægelse, en gammel Tjener at gaae ned at sige til den stolte Demoiselle, at hun ufortøvet skulde indfinde sig hos Familiens Overhoved.

— Joseph, sagde han til sin Kammertjener, der netop var færdig med at frisere ham; tag denne Serviette bort, træk disse Gardiner sammen, sæt Rænestolene paa rette Sted, ryst Leppet foran Kamisen og støv af overalt... Skynd Dig! Luk ogsaa Vinduet op, for at her kan blive luftet lidt ud i Rabinettet.

Med disse mange Befalinger forstrækkede Greven Joseph, der gjettede sin Herres Hensigt og virkelig fik ubredt en vis Friskhed over dette Bærelse, som naturligvis var det meest forsømte i hele Huset. Det lykkedes ham at tilveiebringe en Art Harmoni

i de Bunker af Regninger, i de Mapper, Bøger og Mobler, der opfyldte denne Helligdom, hvor Kron-domainets Interesser drøftedes. Da Joseph var færdig med at bringe en Smule Orden i dette Chaos, beundrede han et Dieblig sig selv, nikkede med Hovedet og gik ud.

Men den gamle Adelsmand deelte ikke sin Tjeners gode Mening. — Førend han satte sig i sin umaadelige Kænestol à la Voltaire, kastede han et Blik, fuldt af Mistillid omkring sig, undersøgte med en fjendtlig Mine sin Slaabroks Hvidhed, slog nogle Snustobaksgran af den med Fingeren, tørrede omhyggelig sin Næse, ordnede Ildskufferne og Ildtængerne, lagde Brændet tilrette i Kaminen, trak Bagkapperne op paa sine Morgenshoe og befriede sin lille Pidsk, der havde indlogeret sig imellem Kraven paa hans Vest og Kraven paa hans Slaabrok. Den gamle Bendéer satte sig først ned, efter at han for sidste Gang havde holdt Revue over sit Kabinet, idet han haabede, at der ikke længer var Noget, som kunde give Anledning til disse ligesaa spøgefulde som impertinente Smaabemærkninger, hvormed hans Datter i Almindelighed besvarede hans vise Raad. Ved denne Leilighed vilde han dog ikke compromittere sin faderlige Bærdighed. Han tog sig med Forsigtighed en Priis Tobak og hostede to eller tre Gange, som om han havde beredt sig til at tale i Kamret; thi han hørte sin Datters Trin udenfor, og hun traadte ind, idet hun nynnede en Sang af Operaen il Barbieri.

— God Dag, Fader. Hvad vil Du mig dog
saa tidlig?

Dg efter at have henkastet disse Ord ligesom
en Art Omkvæd paa den Melodi, hun sang, kyskede
hun Greven, ikke med den fortrolige Omhed, der
gjør en Datters Følelse til noget saa Venligt, men
med samme lettsindige Ubekymrethed som en Maitresse,
der er sikker paa at behage, hvorledes hun end
bærer sig ad.

— Mit kjære Barn, sagde Hr. de Fontaine
med Værdighed; jeg har ladet Dig falde for at tale
meget alvorlig med Dig om Din Fremtid. Den
Nødvendighed, hvori Du i dette Dieblis befinder
Dig, at skulle vælge Dig en Mand, saa at Du der-
ved sikrer Din Lykke

— Kjære, gode Fader, svarede Emilie, idet
han anvendte de hjærligste Toner af sin Stemme
for at afbryde ham; det forekommer mig, at den
Baabensstilstand, vi have sluttet med Hensyn til mine
Tilkommende, endnu ikke er udløben.

— Emilie, lader os fra idag ophøre med
at spørge over en saa vigtig Gjenstand. I den se-
nere Tid have de, der virkelig elske Dig, mit kjære
Barn, forenet deres Bestræbelser for at finde Dig
et passende Parti, og Du vilde gjøre Dig skyldig i
Utafnemmelighed, dersom Du lettsindig modtog de
Beviser paa Interesse, som ikke blive ødslede paa
Dig af mig alene.

Imedens den unge Pige hørte paa disse Ord,
havde hun med et maliciøst speidende Blik seet om-

kring paa Møblerne i sin Faders Kabinet. Hun tog nu en af de Lænestole, der syntes at være mindst brugt af Sollicitanterne, bar den selv hen til den modsatte Side af Kammeren, saa at hun kom til at sidde ligeoverfor sin Fader, antog en saa alvorlig Stilling, at det var umuligt ikke at see Spor af Spot deri, og lagde Armene overkors over den rige Garnering paa en Pelerine à la neige, hvis utallige Rouleauer af Lyl hun krollede. Efter at hun leende havde kastet et Sideblik hen paa sin Faders bekymrede Ansigt, brød hun Tausheden med disse Ord:

— Jeg har aldrig, kjære Papa, hørt Dig sige, at Regeringen gjorde sine Meddelelser i Slaabrok . . . Men, tilføiede hun smilende, det gjør Intet til Sagen, Folket er ikke vanskeligt. Lader os da høre Dine Lovforslag og Dine officielle Forestillinger . . .

— Jeg vil ikke altid have Leilighed til at fornøye dem, mit overgivne Barn! . . . Naa, hør da paa mig, Emilie? Jeg vil ikke længer kompromittere min Charakter ved at rekruttere det Regiment af Balkavalerer, som Du jager paa Flugt hvert Foraar . . . Du er nu tyve Aar, min Datter, og burde næsten for tre Aar siden have været gift. Dine Brødre og Dine to Søstre have Alle gjort rige og lykkelige Partier. Men, mit Barn, de Udgifter, som disse Ægtefæller have forvoldt os, og den glimrende Huusholdning, som Du bringer Din Moder til at føre, have i den Grad medtaget vore Indkomster, at jeg i det Høieste kan give Dig hun-

dredetusiende Frances i Medgift. Fra nu af vil jeg beskæftige mig med Din Moders Fremtid; thi hun bør ikke opoffres for sine Børn. Dersom jeg skulde døe bort fra min Familie, saa vil jeg ikke have, at Madame de Fontaine skal leve af Kogens Naade, men at hun skal vedblive at nyde det sorgfrie Udkomme, hvormed jeg altfor sildig har lønnet hendes Hengivenhed i Ulykkens Dage. Du seer, mit Barn, at Din Medgifts Ringhed ikke staaer i Harmoni med Dine høitflyvende Ideer. Og dog vil det ovenikjøbet være en Opoffelse, som jeg ikke har gjort for noget af mine andre Børn; men de have ædelmodigen bestemt aldrig at lade os Noget høre for de Fordele, som vi, Din Moder og jeg, ville stjænke et altfor elsket Barn.

— I deres Stilling! . . . sagde Emilie, idet hun gjorde et ironisk Rast med Hovedet.

— Min Datter, lad mig aldrig saaledes høre Dig misliende de m, der elske Dig. Blid, at kun de Fattige ere ædelmodige! De Rige have altid hyppelige Grunde til ikke at overlade tyvetusiende Frances til en Slægtning . . . Navel! sæt intet suurt Ansigt op, mit Barn! men lader os tale fornuftig sammen. Har Du ikke iblandt de unge Mennesker, som komme til os, lagt Mærke til Hr. de Montalant?

— Na! han siger zeu istedetfor jeun, han seer altid paa sine Fodder, fordi han troer, at de ere smaa, og han spiller sig bestandig! Desuden er han blond, og jeg holder ikke af de Blonde.

— Naar Hr. de Grosbois?

— Han er ikke adelig. Han er uheldig stabt og tyf. Han har rigtignok bruunt Haar . . . Ja, hvis disse to Herrer kunde blive enige om at skyde deres Formue sammen, og hvis den Første vilde give sin Figur og sit Navn til den Anden, der skulde beholde sit Haar, saa kunde man maaskee . . .

— Hvad har Du at indvende imod Hr. de Saluces?

— Han har gjort sig til Bankier . . .

— Hr. de Comines? . . .

— Han danser slet; men, kjære Fader, alle disse Folk have ingen Titel, og jeg vil idetmindste være Grevinde ligesom min Moder.

— Du har altsaa heller ikke i Vinter seet Rosen, som? . . .

— Nei, Fader.

— Hvem vil Du da have? . . .

— En Søn af en Pair af Frankrig.

— Barn, sagde Hr. de Fontaine, idet han reiste sig, Du er fra Forstanden!

Men med Et hævede han sinene imod Himlen og syntes at hente en forøget Resignation i en religiøs Tanke; idet han dernæst fastede et Blik af faderlig Medlidenhed paa sin Datter, som blev rørt derover, greb han hendes Haand, trykkede den og sagde bevæget til hende:

— Gud er mit Vidne! skaffels, forvildede Skabning, at jeg samvittighedsfuldt har opfyldt mine Faderpligter imod Dig; hvad siger jeg, samvittig-

hedesfuldt! nei, med Kjærlighed, min Emilie. Ja, Gud veed, at jeg i Vinter har forestillet Dig mere end een brav Mand, hvis Egenskaber, Sæder og Charakter vare mig bekendte, og som Alle have syntes mig at være Dig værdige . . . Mit Barn, nu er mit Hverd til Ende. Fra idag gjør jeg Dig selv til Herre over Din Skjæbne, idet jeg paa een gang finder mig lykkelig og ul lykkelig ved at være fritagen for den tungeste af de faderlige Forpligtelser . . . Jeg veed ikke, om Du endnu længe vil høre en Stemme, som ul lykkeligvis aldrig har været streng; men betænk vel, at den ægteskabelige Lykke mindre beroer paa glimrende Egenskaber og paa Formue end paa en gjensidig Agtelse. Denne Lyksalighed er efter sin Natur beskedet og uden Bram. Mit Samtykke er forud tilstaaet ham, Du forestiller mig som Svigersøn; men dersom Du skulde blive ul lykkelig, huff da vel paa, at Du ikke har Ret til at beklage Dig over Din Fader . . . Jeg vil ikke vægre mig ved at gjøre enkelte mindre Skridt og ved at hjælpe Dig; men naar Du gjør Dit Bælg, lad det da blive afgjørende, jeg vil ikke to Gange kompromittere den Erbødighed, der skyldes mit hvide Haar.

Den Kjærlighed, hendes Fader viste imod hende, og den høitidelige Tone, hvori han talte, gjorde et dybt Indtryk paa Mademoiselle de Fontaine; men hun skjulte sin Bevægelse, og idet Greven ganske stalsvende satte sig ned, sprang hun over paa hans Skjod, overvældede ham med de sødeste Kjær-

tegn og kjælede for ham med en saa indtagende kvindelig Ynde, at Oldingens Pande glattedes. — Da Emilie saae, at hendes Fader havde fattet sig efter sin pynlige Bevægelse, hvistede hun med sagte Stemme til ham:

— Hvor jeg takker Dig, kjære Fader, for Din venlige Opmærksomhed . . . Du har ryddet op i Dit Bærelse for at modtage Din Datter. Du troede maaskee ikke, at Du skulde finde hende saa taabelig og opsetsig. Men siig mig, min lille Papa, er det da saa vanskeligt at komme til at ægte en Pair af Frankrig? Du har jo selv sagt, at man lavede dem i dusinvis. Na! Du vil da idetmindste ikke negte mig Dine Raad!

— Nei stakkels Barn! nei! og jeg vil mere end eengang raabe til Dig: Tag Dig iagt! . . . Tænk vel paa, at Pairsværdigheden er en altfor ny Fjeder i vor Statsmaskine, til at Pairerne skulde besidde en stor Formue. Den Rigeste af alle Medlemmer i vort Pairskammer har ikke Halvdelen af de Indtægter, som den mindst rige Lord i det engelske Overhuus besidder. Derfor ville alle Pairer af Frankrig søge rige Arvinger til deres Sønner uden at bekymre sig om, hvor de finde dem. Det er muligt, at Dine Yndigheder — thi i vor Tid sluttet der mangfoldige Inklinationsægtestaber — at Dine Yndigheder, siger jeg, kunne gjøre et Mirakel. Naar Erfaringen skjuler sig under et saa frisk Ansigt som Dit, kan man haabe, at den skal gjøre Vidundere. Har Du ikke for det Første Evne til

at kjende Folks gode Egenstaber efter det større eller mindre Omfang, som deres Legemer indtage? Det er intet lille Fortrin. Jeg behøver heller ikke at gjøre en saa skarpsindig Person som Dig opmærksom paa alle Bamselighederne ved et saadant Foretagende. Jeg er vis paa, at Du aldrig vil ansee en Ubekjendt for et fornuftigt Menneske, fordi han har et indtagende Ansigt, eller tiltroe ham gode Egenstaber, fordi han har en smuk Figur. Og endelig er jeg fuldkommen af samme Mening som Dig med Hensyn til, at det er Pligt for alle Sønner af Pairer at besidde et ganske særegt Udseende og et overordenligt fornemt Væsen. Uagtet Intet i vor Tid udmærker Folk af høi Rang, ville disse unge Mennesker maaskee i Dine Dine have noget vist Uforklarligt, som vil gjøre Dig opmærksom paa dem. Desuden holder Du jo Dit Hjerte i stramme Tøiler ligesom en god Rytter, der er vis paa ikke at lade sin Ganger snuble. God Lykke, min Datter!

— Du spotter over mig, min Fader. Nuvel! jeg erklærer Dig, at jeg hellere vil døe i Mademoiselle de Condés Kloster end ikke blive en Pair af Frankrigs Rone.

Med disse Ord snoede hun sig ud af sin Faders Arme, og, ganske stolt over at være hans Hærførerinde, gif hun bort, idet hun sang *Arien Cara non dubitare af Matrimonio secreto.*

Paa denne Dag var hele Familien forsamlet for at fejre en huuslig Fest. — Madame Bonnevall, (Finansembedsmandens Rone og Emilies

ældste Søster), talte temmelig høit om en ung Amerikaner, der besad en uhyre Formue, og som efter at være bleven dødelig forelsket i Emilie havde gjort hende de meest glimrende Tilbud.

— Det er en Bankier, troer jeg, sagde Emilie stødsløst. Jeg holder ikke af Finansmænd.

— Men, bedste Emilie, svarede Baron de Villaine, der var gift med Mademoiselle de Fontaines anden Søster; De holder heller ikke af Dyrighedspersonerne, og dersom De ligeledes afviser de ubetitlede Godsseiere, saa indseer jeg ikke let, i hvilken Klasse De vil vælge Dem en Mand.

— I Eærdeleshed, Emilie, med Dit Magerhedssystem, tilføjede Generallieutenanten.

— Jeg veed nok, svarede den unge Pige, hvad jeg behøver.

— Min Svigerinde vil have et fornemt Navn, bemærkede Baronesse de Fontaine, og hundrede tusinde Livres aarlig Indkomst.

— Jeg veed idetmindste, min kjære Svigerinde, at jeg ikke vil gjøre et af disse tosfede Partier, som jeg saa ofte har seet. Men for at jeg for Fremtiden kan undgaae disse ægtefabelige Diskussjoner, som jeg afstyer, saa erklærer jeg herved, at jeg vil betragte dem, der tale til mig om Ægtefæb, som Gjender af min No.

Emilies Onkel, hvis Formue nylig, ifølge Loven om Skadesløsholdelse, var bleven forøget med en tyvetusinde Livres aarlig Rente, var en halvfjerdsindstyveaarig Olding, der havde Privilegium paa

at sige sin Broderdatters Datter, hvem han for-
gudede, drøie Sandheder. For at bortlede Bitter-
heden i denne Konversation udbrød han nu:

— Plag dog ikke den arme Emilie. See
De da ikke, at hun venter paa, at Hertugen af Bor-
deaux skal blive myndig? . . .

En almindelig Fatter besvarede den Gamles
Spøg.

— Tag sig iagt, at jeg ikke ægter ham,
gamle Nar! raabte den unge Pige, hvis sidste Ord
heldigviis overdøvedes af Støien.

— Mine Børn, tog Madame de Fontaine
Ordet for at formilde denne Uforstammenhed; E mi-
lie vil blot tage imod Raad af sin Moder, lige-
som alle I Andre have taget imod Raad af Eders
Fader.

— O min Gud! jeg vil ikke lade mig raade
af Andre end mig selv i en Sag, der blot angaaer
mig! sagde Mademoiselle de Fontaine meget
tydelig.

Alles Blikke rettede sig nu imod Familiens
Overhoved. — Enhver syntes nysgjerrig efter at
see, hvorledes han vilde bære sig ad med at haand-
hæve sin Værdighed. Den ærværdige Vandæer nød
ikke alene megen Agtelse i Verden, men blev oven-
ikjøbet rigtig vurderet af sin Familie, hvis samtlige
Medlemmer havde forstaaet at opdage de solide Egen-
skaber, der tjente ham til at skabe alle sine Paarø-
rendes Lykke. Han var ogsaa omgivet af hiin dybe
Ærbødighed, der i de engelske Familier og i enkelte

af Fastlandets aristokratistiske Huse udvises imod Stamtræets Repræsentant.

Der opstod en dyb Tausshed, og Bordgjæsternes Bliffe fæstede sig verelviis paa det forkjælede Barns suurmulende og stolte Ansigt og paa Hr. og Madame de Fontaines strenge Træk.

— Jeg har tilladt min Datter Emilie at være Herre over sin Skæbne . . . saaledes lod det Evar, som Greven yttrede i en dybt rystet Tone.

Alle Slægtningene og Bordgjæsterne betragtede Mademoiselle de Fontaine med en Nysgjerrighed, der var blandet med Medlidenhed. Denne Yttring syntes at vidne om, at den faderlige Godhed var bleven træt af at kæmpe imod en Charakter, som hele Familien med Visshed ansaae for uforbederlig. — Fra dette Dieblif ophørte Enhver at interessere sig for den hovmodige Piges Egteffab. Hendes gamle Onkel var den Eneste, der i Egenffab af forhenværende Semand vovede at frydse omkap med hende og at udholde alle hendes Angreb, uden nogensinde at være i Forlegenhed med at giengjælde hendes Ild.

Da den smukke Aarstid var kommen, bortfløi hele denne Familie ligesom en Redefuld Fugle til de skønne Egne omkring Aulnay, Antony og Chatenay. Den rige Finansembedsmand havde nylig i dette Strøg kjøbt et Landsted til sin Kone. — Uagtet den smukke Emilie foragtede Borgerstanden, gif denne Følelse dog ikke saa vidt, at hun tillige foragtede Fordelene ved en Formue, der var samlet af Borgerfolk. Hun ledsagede derfor sin Søster til hendes prægtige Villa,

mindre af Venstabs for sine Paarsørende, end fordi den gode Tone bydende befaler enhver Dame, der respekterer sig selv, at forlade Paris om Sommeren.

Da det er en Smule tvivlsomt hvorvidt de landlige Baller i Eceaur have opnaaet en Berømmelse, der har strakt sig ud over Seine-Departementets bestedne Kreds, saa er det nødvendigt at meddele nogle Smaating angaaende denne ugentlige Fest, som ved sin Vigtighed snart truer med at blive en formelig Institution. — Midt i en Have, hvorfra Diet opdager nydelige Udsigter, befinder der sig en umaadelig Rotunde, der er aaben til alle Sider, og hvis ligesaa lette som store Kuppel bæres af elegante Piller. Under denne uhyre Baldakin er der en berømt Dandsesal.

Det er sjældent, at selv de stiveste Godseiere fra Nabolauget ikke eengang eller to i Saisonen vil farte til dette Terpsychores Palads, enten i glimrende Ryttertog eller i hine elegante og lette Vogne, der bedække de philosophiske Godsgængere med Støv. Haabet om at møde nogle Damer af den fornemme Verden og om at blive seet af dem, samt det ikke saa ofte stufede Haab om at træffe sammen med unge Bønderpiger, der ere ligesaa listige som gamle Dommere, opfylder hver Søndag Ballet i Eceaur med talrige Sværme af Advokatfuldmægtige, af Ustulaps Disciple og af unge Menneſter, hvis hvide Teint konserveres af den fugtige Luft i de parisiske Bagboutikker. — Begyndelsen til mange borgerlige Ægteskaber er ogsaa fkeet under Affkompagnement

af det Orchester, der indtager Midtpunktet af denne fredsformige Sal. — Dersom Taget kunde tale, hvormange Kjærlighedshistorier kunde det da ikke berette? . . .

Emilie var den Første, der yttrede Lyst til at tage hen og „fraternisere sig med Folket“ paa dette lystige Bal, idet hun lovede sig en stor Fornøielse af at befinde sig midt i denne Forsamling. Det var den første Gang, at hun ønskede at vanke om i en saadan larmende Sværm — Infognitoet er for de Fornemme en overordenlig Nydelse. Mademoiselle de Fontaine morede sig med forud at forestille sig alle disse spidsborgerlige Figurer, og hun lovede sig selv at efterlade Grindringen om et fortryllende Blik og Smil i mere end eet borgerligt Hjerte. Hun lo allerede over de indbildske Bal-damer og spidsede sine Blyanter til de Scener, hvormed hun ventede at berige Siderne i sit satiriske Album.

Søndagen vilde ikke komme hurtig nok for hendes Utaalmødighed. — Selskabet i Pavillon Bonnevall begav sig paa Veien tilfods for ikke at begaae nogen Indiskretion angaaende de Personers Rang, der vilde bæere Ballet med deres Nærværelse. Man havde spist tidlig til Middag, og for at gjøre Glæden fuldkommen begunstigede Maimaaneden denne aristokratiske Udflugt med den skønneste af sine Afener.

Inde i Rotunden blev Mademoiselle de Fontaine ganske overrasket ved at finde nogle Qua-

driller sammensatte af Personer, som syntes at høre til det bedre Selskab. Hun saa vel hist og her nogle unge Mennesker, der lod til at have brugt en heel Maanedes Sparepenge for at glimre en Aften, og hun opdagede endvidere flere Par, hvis altfor frimodige Glæde ikke havde noget Egteskabeligt ved sig; men hun kunde kun samle Nr istedetfor at høste. Emilie forundredes over at see Glæden, der var klædt i Cirts, have en saa stor Lighed med Glæden, der var klædt i Atlass, og over at see Borgerlige dandse med ligesaa megen Ynde som Adelige, ja undertiden bedre! — Størstedelen af Toiletterne vare simple, men bleve baarne uden Gene. Mademoiselle Emilie maatte endogsaa underkaste de forstjellige Elementer i denne Forsamling et vist Studium, inden hun kunde finde en Anledning til Spøg. Men hun fik hverken Tid til at hengive sig til sin ondskabsfulde Kritik eller Leilighed til at høre mange af disse afbrudte Uttæring, som Karikaturtegnerne modtage med Henrykkelse. Den hovmodige Ekabning mødte pludselig paa denne vide Mark en Blomst — Billedet passer idermindste til Aarstiden — hvis Farver og Glands virkede paa hendes Indbildningskraft med hele Nyhedens Trylleri...

Det hændes undertiden, at man betragter en Kjole, et Betræk, eller et Stykke hvidt Papiir med en saa stor Adspredthed, at man ikke strax lægger Mærke til en Plet eller et glimrende Punkt derpaa, som senere med Et træde frem for Diet, som om de først kom der, idet vi see dem. Ved et lignende

Phænomen opdagede Mademoiselle de Fontaine pludselig i en ung Mand, der frembød sig for hendes Blik, en Typus for de ydre Fortrin, som hun saa længe havde drømt sig.

Hun selv sad paa en af de plumpe Stole, der betegnede Kredsen udenom de Dandsende, og hun havde sat sig yderst i den Gruppe, der dannedes af hendes Familie, for efter sin Lyst at kunne reise sig og gaae lidt længere fr. m i Salen. Emilie bar sig virkelig ad med de Tableauer, der frembøde sig for hende, som om de havde været Udstillingsgjenstande i Museet. Hun rettede med Uorskammenhed sin Forgniet paa et Ansigt, der befandt sig to Skridt fra hende, og gjorde sine Bemærkninger, som om hun havde dadlet eller rost et Portræt eller et Genrestykke. Men efter at hendes Blikke havde vanket om paa dette uhyre og livfulde Maleri, fængsledes de pludselig af en Skikkelse, der forsætlig syntes at være anbragt i et Hjørne af Tablaudet og i det smukkeste Lys, ligesom en Person, der var udenfor enhver Sammenligning med alt det Dørige.

Den Ubekjendte var ene og tankesuld. Han lænede sig let op imod en af de Sæder, der bære Taget, han holdt Armene overkors paa Brystet og stod en Smule bøiet, som om han havde stillet sig der for at tillade en Maler at tegne sit Portræt. Men denne Stilling, der var fuld af Elegance og Stolthed, syntes at være fri for al Affektation. Intet Tegn røbede, at han havde stillet sig i Tressjerdedeels en face og bøiet Hovedet saa smaat til Høire

ligesom Alexander, Lord Byron og enkelte andre Genier, blot i den Hensigt at henlede Opmærksomheden paa sig. Hans drømmende Blik, der fulgte en dansende Dames Bevægelser, vidnede om, at han var hængsunken i en eller anden dyb Følelse . . .

Han havde en slank og velskabt Figur, som mindede om Apollos skønne Proportioner. Et smukt sort Haar omgav i naturlige Lokker hans høie Pande. — Mademoiselle de Fontaine bemærkede med et eneste Blik hans Linnedes Fiinhed, hans Hjortelæders-Handsters Properhed og hans lakerede Støvlers smaa Dimensioner. Han bar ikke noget af den uædle Glitterstads, hvormed Nationalgardens Spradebæsser eller Boutikdistens, Abonisser saa gjerne udstaffere sig. Et sort Baand, hvori hans Forguet hang, faldt blot ned over en Best af en ulastelig Hvidhed. Den vanskelige Emilie havde aldrig seet en Mand sine bestryggede af saa lange Dienhaar. Der aandede Melankoli og Eidskab i dette olivenfarvede og mandige Ansigt. Hans Mund syntes altid beredt til at smile; men denne Beredvillighed vidnede ikke om Munterhed, — det var en Art sørgmodig Ynde. Ved at see denne Ubekjendte maatte den strengeste Jagttager have holdt ham for en Mand af Talent, der ved en eller anden mægtig Interessé var hiddraget til denne Landsbyfest. Der udtalte sig altfor glimrende Fremtidsudsigter i dette Hoved, og der var altfor megen Fornemhed udbredt over hans Person, til at man blot kunde

have sagt: — „Det er en smuk Mand!“ Han var et af disse Mennesker, som man ønsker at kjende.

Denne Masse af Jagttagelser kostede blot Emilie et Dieblisk Opmærksomhed, i hvilket denne sjældent begavede Mand blev underkastet en streng Analyse, der fulgtes af en hemmelig Beundring.

Hun sagde ikke ved sig selv: — „Han maa nødvendigvis være Pair af Frankrig;“ men hun sagde: — „Na! dersom han er adelig, og det maa han være, saa“

Uden at fuldføre sin Tanke reiste hun sig med Eet og gif, ledsaget af sin Broder Generallieutenanten, henimod denne Søile, idet hun syntes at betragte de muntre Quadriller; men ved et optist Kunstgreb, som mere end een Dame kjender, undgik der hende ikke en eneste af den unge Mandes Bevægelser, hvem hun nærmede sig. Han bortfjernede sig imidlertid høflig for at overlade de to Kommende sin Plads og lænede sig op imod en anden Søile.

Emilie blev ligesaa stødt over den Fremmedes Artighed, som om den havde været en Uforstamthed, og gav sig til at passiare med sin Broder, idet hun hævede Stemmen langt høiere, end den gode Tone tillod det. Hun rystede paa Hovedet, gjorde de yndigste Gebærder og lo uden at have synderlig Grund dertil, ikke saa meget for at more sin Broder som for at tildrage sig den uroffelige Ubekjendtes Opmærksomhed. Intet af disse smaa Kunstgreb lykkedes.

Nu fulgte Mademoiselle de Fontaine Retningen af den unge Mands Blikke og opdagede Grunden til denne tilsyneladende Egegysdighed. Midt i den Quadrille, der befandt sig foran hende, dandsede en ung, tarvelig flædt og bleg Dame, der lignede hine skotske Gudinder, som Girodet har anbragt i sin umaadelige Komposition: Franske Krigere, modtagne af Ossian. Emilie troede, at denne Dame var en ung engelsk Viscomtesse, der for nylig var ankommen til et nærliggende Landsted. — Hun havde til Kavaleer et ungt Menneske paa femten Aar, med røde Hænder, Ransins Beenklæder, blaa Kjole og hvide Sko, hvilket vidnede om, at hendes Kjærlighed til Dandsen ikke gjorde hende vanskelig i Valget af Kavaleer. Hendes Bevægelser bare ikke Præget af hendes oien synlige Svaghed, men en let Rødme farvede allerede hendes blege Kinder, og hendes Teint begyndte at blive livligere.

Mademoiselle de Fontaine nærmede sig Quadrillen for at kunne undersøge den fremmede Dame, saasnart hun kom tilbage til sin Plads, imedens det ligeoverfor staaende Par dandsede ud. Da Emilie begyndte denne Undersøgelse, saae hun den Ubekjendte træde til og bøie sig henimod den smukke Baldame, og hun hørte tydelig disse Ord, uagtet de bleve udtalte med en paa eengang bydende og blid Stemme: — Clara, jeg vil ikke have, at Du danser mere.

Clara syntes at blive en Smule fortrydelig, men bøiede Hovedet til Tegn paa Lydighed og kom

snart til at smile. Efter Kontradandsen viste den unge Mand en Elsters Omhyggelighed, idet han kastede et Raschemirshavl over den unge Piges Skuldre, og idet han lod hende sætte sig paa et Sted, hvor hun var fri for Træk.

Derpaa saae Mademoiselle de Fontaine dem snart reise sig og spadserere omkring som Folt, der ere ifærd med at tage bort; under Paaskud af at ville beundre Havens Udsigter fandt hun Leilighed til at følge dem, og hendes Broder rettede sig med maliciøs Godmodighed efter en temmelig omflakkende Vandrings Kapricer. Emilie saae tilsidst det smukke Par stige op i en elegant Tilbury, som en Tjener til Hest og i Liberi holdt beredt til dem. — Da den unge Mand havde sat sig ned og søgte at gjøre Lommerne lige, opnaaede hun først et af disse Blikke, som man uvilkaarlig kaster hen over en stor Masse af Mennesker; men hun havde den svage Tilfredsstillelse at see ham vende Hovedet to Gange, og den ubekjendte Dame efterlignede ham. Var det af Ekinsyge? . . .

— Jeg formoder, at Du nu har seet nok af Haven, sagde hendes Broder til hende. Vi kunne vel altsaa vende tilbage til Dandsen?

— Ja, gjerne, svarede hun. Nu er jeg vis paa, at det er Vikomtesse Abergavensy . . . Jeg kjendte hendes Liberi.

Den følgende Dag røbede Mademoiselle de Fontaine Lyst til at gjøre sig en Ridetour, og efterhaanden vænnede hun sin gamle Dufel og sine

Brødre til at ledsage sig paa visse Morgenudflugter, som ifølge hendes Forsikringer vare yderst gavnlige for hendes Sundhed. Hun holdt især af Husene i den af Vikomtesse'n beboede Landsbye. Men trods hendes Kavallerimanøvrer mødte hun ikke den Fremmede saa snart, som hun havde haabet. Hun vendte ogsaa flere Gange tilbage til Ballet i Sceaux uden at kunne træffe den unge Mand, der med Et var kommen til at beherske og forskjønne hendes Drømme. Hun kunde virkelig længe have streifet omkring Landsbyen Chatenay uden at gjensee sin Ubekjendte. Thi den unge Clara var hverken Vikomtesse eller Englænderinde, og den Fremmede boede ikke mere end hun selv imellem Chatenays blomstrende og duftende Lysthaver.

En Aften da Emilie red ud med sin Onkel, der i den smukke Aarstid havde erholdt en temmelig lang Baabenstilstand af sin Podagra, mødte hun Vikomtesse Abergavenss Kalesche. — Den virkelige Englænderinde ledsagedes af en meget tilbageholden og elegant Gentleman, hvis friske Pigeansigt ikke mere vidnede om Hjertets Reenhed, end et glimrende Toilette er et Beviis paa Formue. — Af disse to Udlændinge havde hverken i deres Træf eller Holdning Noget, der lignede de to forføreriske Portrætter, som Ridderlighed og Skinsyge havde indgravet i Emilies Erindring.

Hun vendte om paa Stedet med hele den Fortrydelighed, som en Kvinde føler ved at finde sig skuffet i sin Forventning. Hendes Onkel havde den

største Rød med at følge hende, saa hurtig lod hun sin lille Hest galopere.

— Det er klart, at jeg er bleven altfor gammel til at forstaae disse Væsner paa tyve Aar, sagde Sømanden ved sig selv, idet han satte sin Hest i Galop; eller maaskee ligner vor Tids Ungdom ikke Ungdommen i gamle Dage . . . Jeg var forresten dog en skarp Seiler og har altid forstaaet at dreie af itide. Men hvad gaaer der af min Niece? . . . Nu rider hun i Fodgang ligesom en Gendarme i Patrouille paa Paris's Gader. Skulde man ikke troe, at hun vilde følge denne brave Borgermand, der seer mig ud til at være en Forfatter, som spanker om i poetiske Drømme; jeg troer idetmindste, at han har et Album i Haanden . . . Jeg er, min Tro, en stor Dumrian! Skulde det ikke være det unge Menneſke, som vi ere paa Jagt efter? . . .

Bed dette Indfald lod den gamle Sømand sin Hest gaae i Skridt paa Sandet for uden Støi at komme hen til sin Niece. Han havde gjort altfor mange gale Streger i 1771 og de følgende Aar, — det Tidspunkt, da galante Eventyr spillede den største Rolle hos os, — til at han ikke ligestrax skulde have gjettet, at Emilie ved et reent Tilfælde havde mødt den Ubekjendte fra Ballet i Sceaux. Uagtet det Slør, som Alderen havde udbredt over Grev de Kergarouët's graae Dine, forstod han dog at see Kjendetegnene paa en overordenlig Sindsbewægelse hos sin Niece, og det trods den Ubevægelighed, hun forsøgte at meddele sit Ansigt. — Den

unge Demoiſelles gjennemtrængende Dine vare med et Slags tankeløs Forbauſeſe fæſtede paa den Fremmede, der gif ganſke fredelig foran hende.

— Det er rigtigt! ſagde Sømanden ved ſig ſelv; hun vil følge ham, ligesom et Koffardſtib følger en Korſar, ſom det er bange for. Og naar hun ſaa har ſeet ham bortſjerne ſig, vil hun være fortviolet over ikke at vide, hvem hun elſker, og over ikke at vide, om han er en Marquis eller en Borgſerlig. Ja, unge Piger burde virkelig altid have ſaadan en gammel Parykbloſ ſom mig med ſig...

Derpaa ſporede han med Eet og ganſke uventet ſin Hæſt, ſaa at han tillige fik ſin Nieces til at fare afſted; dernæſt kaſtede han ſig ſaa hurtig imellem hende og den unge Spadſerende, at han nødte ham til at ſpringe op paa den grønne Skrænt ved Siden af Veien. Idet Greven nu ſtrar ſtandsede ſin Hæſt, raabte han hidſig:

— Kunde De da ikke gaae tilſide?

— Na! om Forladelſe, min Herre! ſvarede den Ubekjendte. Jeg tænkte ikke paa, at det var mig, der ſkulde gjøre Undſkyldninger, fordi De nær havde redet mig over.

— Saa ſagte, gode Ven! udbrød Sømanden bittert og i en Tone, ſom havde noget Fornærme- ligt ved ſig. Jeg er en gammel Søulk, der er kommen paa Grund her! Gudsød! ſpøg ikke med mig, min Haand ſidder temmelig løſt! . . . Med diſſe Ord løſtede Greven ſin Ridepiſt ſom for at piſſe paa ſin Hæſt, men ſtreiſede den Fremmedes Skulder.

Naa! lad mig nu see, Grønskolling, at man er fornuftig dernede ved Rjolen, tilføiede han.

Den unge Mand klavrede op ad Skraaningen ved Beien. Idet han hørte denne Sarkasme, lagde han Armene overkors og svarede i en oprørt Tone:

— Naar jeg seer paa Deres hvide Haar, min Herre, saa kan jeg ikke troe, at De endnu morer Dem med at søge Dueller.

— Hvide Haar! raabte Sømanden, idet han afbrød ham; det er Løgn i Din Hals, de ere kun graae. Og hør, min gode Ven! om jeg endogsaa har gjort Cour til Eders Bedstemødre, saa er jeg kun derved bleven saa meget behændigere i at gjøre Cour til Eders Fruentimmer, hvis det er Umagen værd . . .

En saa vel begyndt Drdstrid blev i nogle Sekunder saa varm, at den unge Modstander glemte det Maadehold, han havde tvunget sig til at bevare.

I det Dieblif da Grev de Rergarouet saae sin Niece komme hen imod dem med alle Tegn paa en levende Uro, opgav han sin Modstander sit Navn, idet han bad ham om at fortie Alt for den unge Dame, der var betroet til hans Omsorg. Den Ubekjendte kunde ikke lade være at smile og rakte den gamle Sømand et Bistiftkort, idet han gjorde ham opmærksom paa, at han boede i et Landsted ved Chevreuse. Efter at have underrettet ham derom, gif han hurtig bort.

— Du var nok nær ved at støde den stakkels Spidsborger omkuld, min Niece? sagde Greven, idet

han skyndte sig at ride Emilie imøde. Du forstaaer altsaa ikke længer at holde Din Hest? Og saa lader Du mig kompromittere min Værdighed for at bøde paa Dine Galsskaber, hvorimod et eneste af Dine Blikke, dersom Du var bleven her, eller et eneste af Dine høflige Ord, som Du siger saa nydelig, naar Du ikke er impertinent, vilde have gjort Alting godt igjen, selv om Du havde bruffet hans Arm.

— Men, kjære Dnfel! det er jo Din Hest og ikke min, der er Skyld i dette Uheld. Jeg troer virkelig, at Du har glemt at ride, Du er idetmindste endnu daarligere Rytter, end Du var ifjor. Men istedetfor at tale om Ingenting . . .

— Om Ingenting! For Fanden! kalder Du det Ingenting at sige Din Dnfel Uartigheder?

— Skulde vi ikke ride hen at høre, om den unge Mand har stødt sig? Han halter, saa see dog Dnfel . . .

— Nei, han løber! Na! jeg har taget ham ordenlig i Skole . . .

— Ja, det ligner Dig idetmindste!

— Holdt lidt! min Niece, sagde Greven, idet han standsede Emilies Hest ved Tøilerne. Jeg indseer ingen Grund til at spille vore Artigheder paa en eller anden Kræmmer, der har været altfor lykkelig ved at være bleven kastet tilside af en ung Pige eller af en gammel Sømand, der ere saa adelige som vi.

— Hvorfor troer Du, at han er en Borger-

lig, kjære Onkel? Jeg synes, at han har meget fornemme Manerer.

— Alverden har jo nutildags fine Manerer, min Niece.

— Nei, Onkel, Alverden har ikke det Udseende og den Holdning, som Salonlivet frembringer, og jeg vil gjerne vedde med Dig om, at denne unge Mand er adelig.

— Du har dog ikke havt lang Tid til at iagt tage ham.

— Men det er ikke den første Gang, jeg seer ham.

— Og det er heller ikke den første Gang, Du søger ham, svarede Greven hende leende.

Emilie rødmede, og hendes Onkel morede sig med at lade hende blive nogen Tid i hendes Forlegenhed; derpaa sagde han til hende:

— Emilie, Du veed, at jeg holder af Dig, som om Du var mit eget Barn, og det netop fordi Du er den Eneste af Din Familie, der har den legitime Stoltshed, hvortil en høi Fødsel berettiger Folk... Død og Helvede! min lille Niece, hvem skulde have troet, at de gode Principer skulde blive saa sjeldne! Nuvel, jeg vil være Din Fortrolige. Min kjære Lille, jeg seer nok, at denne unge Adelsmand ikke er Dig ligegyldig. Stille! ... De vilde gjøre sig lystige over os i Familien, dersom vi gik ombord under et falsk Flag. Du veed, hvad det vil sige. Lad mig derfor hjælpe Dig, min Niece. Lad os Begge bevare vor Hemmelighed, saa lover

jeg Dig, at jeg skal føre denne Brig ind under Din Krydsild midt i vor Salon.

— Og hvornaar det, min Onkel?

— Imorgen.

— Men, kjære Onkel, jeg vil da ikke være forpligtet til Noget? . . .

— Nei, slet ikke; Du kan bombardere ham, stifte ham i Brand og lade ham ligge der som en gammel Portugisereskude, hvis Du har Lyst! Han vil ikke blive den Første vel?

— Hvor Du er sød, Onkel!

Saa snart Greven var kommen hjem, satte han sine Briller paa, tog hemmelig Visitskaartet op af Lommen og læste: **Hr. Maximilian Longueville, Rue du Sentier.**

— Vær rolig, min kjære Niece, sagde han til Emilie, Du kan ganske trygt og med god Samvittighed harpunere ham; han hører til en af vore historiske Familier, og dersom han ikke er Pair af Frankrig, vil han useilbarlig blive det.

— Hvoraf veed Du det?

— Det er min Hemmelighed.

— Du kjender altsaa hans Navn?

Greven boiede i Tausshed sit graae Hoved, der lignede en gammel Eggestamme, om hvilken der flagrede nogle af Esteraarskulden visnede Blade.

Med dette Tegn kom hans Niece hen for at prøve sine Roketteriers altid nye Magt paa ham. Da hun var vel bevandret i Konsten at bedaare den gamle Sømand, ødslede hun de barnligste Kjær-

tegn og de æmmeſte Ord paa ham; ja hun gif endogsaa ſaa vidt, at hun kyſſede ham for at ſaa ham til at rykke ud med en ſaa vigtig Hemmelighed. Den Gamle, der tilbragte ſit Liv med at lade ſin Niece ſpille dette Slags Scener, og ſom undertiden betalte dem med et Smykke eller med en Poge i Operaen, fandt dennegang Behag i at lade ſig bede og iſær i at lade ſig kjærtegne. Men da han lod ſin Glæde vare altfor længe, blev Emilie vred, gif fra Kjærtegn over til Spydigheder og ſuurmulede tilſidſt. — Af lutter Nyſgierriighed kom hun dog igjen. — Den diplomatifke Sømand erholdt af ſin Niece det høitidelige Loſte, at hun for Fremtiden ſkulde være mere tilbageholden, mere blid, mindre egenſindig, mindre ødſel og fremfor Alt, at hun ſkulde ſige ham Alting. Da Traktaten var fluttet og beſeglet med et Kyſ, ſom han trykkede paa ſin Nieces hvide Pande, førte han hende hen i et Hjørne i Salonen, ſatte hende paa ſit Skjød, holdt Viſitkaartet under begge ſine Kommelfingre, ſaa at han fuldkommen ſkjulte det, lod hende Bogſtav for Bogſtav læſe Navnet Longueville og afflog haardnakket at lade hende ſee Mere.

Denne lille Begivenhed gjorde Mademoiſelle de Fontaines Følelſer mere heftige. Den ſtorſte Deel af Natten giennemgif hun de meeſt glimrende Billeder af de Drømme, hvormed hun havde nærret ſine Forhaabninger. Da hun ſom alle unge Piger var uvidende om Kjærlighedens og Egteſkabets Farer, forlibede hun ſig i Egteſkabets og Kjærlig-

hedens bedragerste Skin. Er det ikke tilstrækkeligt for at sige, at hendes Følelse opstod som de fleste af den unge Alders Kapricer — blide, men grusomme Bildfarelser, der udøve en saa stærknesvanger Indflydelse paa de unge Pigers Tilværelse, naar Disse endnu ere uerfarne nok til blot at betroe sig selv Omsorgen for deres fremtidige Lykke.

Den følgende Morgen var Emilie's Onkel taget til Chevreuse, inden hun var staaet op.

Da han i en elegant Pavillons Gaard gjenkjendte den unge Mand, som han saa tappert havde fornærmet den forrige Dag, gik han hen imod ham med den venlige Førefølgelse, som udmærker Omgivelserne fra det gamle Hof.

— Ei! min bedste Herre, hvem Pokker skulde have sagt, at jeg i mit treogtredeksindstyvende Aar skulde paadrage mig en Duel med en Søn eller Sønnesøn af en af mine kjæreste Venner? Jeg er Kontraadmiral, min Herre, det er det Samme som at sige Dem, at jeg ikke er mere bange for en Duel end for at røge en Havannacigar. I min Tid kunde to unge Mennesker ikke engang blive hinandens Fortrolige, inden de havde seet Farven af deres Blod. Men igaar havde jeg, Gud døde mig! i Egenstabs af Sømand tage lidt vel megen Rom i Lasten, og saa er jeg kantroet over Dem. Der har De min Haand! Jeg vilde heller tage imod hundrede Slag af en Ridetid af en Longueville end forarsage hans Familie den mindste Sorg.

Hvor stor en Kulde den unge Mand end be-

stræbte sig for at vise imod Grev de Rergarouet, kunde han ikke længe modstaae hans Manerers frimodige Godhed og lod ham trykke sin Haand.

— De vilde til at stige til Hest, sagde Greven, lad Dem ikke genere. Men følg med mig, og dersom De ikke skal et bestemt Sted hen, saa inditerer jeg Dem til at spise til Middag i Pavillon Bonneval. Min Neveu, Grev de Fontaine kommer der, og det er altid behageligt at lære en saadan Mand et kjende. Na! jeg skal, Gud straffe mig! nok holde Dem skadesløs for mit Oversald ved at forestille Dem for fem af de smukkeste Damer i Paris. Haha! unge Mand, Deres Pande glattes! Jeg holder af unge Mennesker: jeg holder af at see dem lykkelige. Deres Glæde minder mig om de velgjørende Aar 1771, 1772 og følgende, hvori det hverken manglede paa Eventyr eller Dueller! Dengang var man lystig! Nu raisonnerer man og foruroliges af Alt, som om der hverken havde eksisteret et femtende eller sextende Aarhundrede.

— Men, min Herre, jeg troer, at vi have Ret dertil; thi det sextende Aarhundrede har blot skjænket Europa Religionsfrihed, og det nittende . . .

— Na! lader os ikke tale om Politik. Seer De, jeg er en gammel Kameel af en Ultra. Men jeg forhindrer ikke unge Mennesker fra at være revolutionære, naar de blot lade mig have Lov til at binde min lille Pidst i dens sorte Baand.

Da Greven og hans unge Fedsager vare komne midt ind i Skoven, fik Sømanden Die paa en tem-

melig ung Birk; han standsede sin Hest og greb en af sine Pistoler, hvis Kugle han paa femten Skridts Afstand sendte midt ind i Træet.

— Der seer De, min Gut, at jeg ikke frygter for en Duel! sagde han med komisk Alvor, idet han betragtede Hr. Longueville.

— Jeg heller ikke, svarede Denne, idet han hastig ladede sin Pistol, sigtede paa det Hul, som Grevens Kugle havde gjort, og anbragte sin ikke langt fra dette Maal.

— Det kalder jeg en velopdragen ung Mand, udbød Sømanden med et Slags Begeistring.

Paa dette Spadsereridt, som han foretog sig med ham, hvem han allerede betragtede som sin Neveu, fandt han tusinde Leiligheder til at udspørge ham om alle de Smaating, hvis Forening ifølge hans særegne Begreber dannede en fuldendt Adelsmand.

— Har De Gjæld? spurgte han tilsidst sin Ledsager efter mange andre Spørgsmaal.

— Nei, min Herre.

— Hvorledes! De betaler Alt, hvad der leveres Dem? . . .

— Nøiagtig, min Herre, ellers vilde man jo miste al Kredit og ethvert Slags Agtelse.

— Men De har da ibetmindste mere end een Maitresse? . . . Ah! De rødmer! Død og Plage, Kammerat, hvor Sæderne have forandret sig! . . . Ungdommen har fordærvet sig med disse Ideer om lov-mæssig Orden, om Kantisme og Frihed. De har ingen Kreditorer og kan ikke Heraldik . . . men,

min bedste Ven, De har jo ingen Opdragelse. Betænk vel, at Den, der ikke gjør Galskaber i sit Foraar, gjør dem i sin Vinter! Ikke desto mindre skulle Deres Mangler ikke forhindre mig fra at introducere Dem i Pavillon Bonneval. Husk paa, at De har lovet mig at komme der, og jeg venter Dem der . . .

— Hvilken snurrig gammel Mand! sagde den unge Longueville ved sig selv; han er rask og rørig, og det tilgavns, men hvor godmodig han end lader, vilde jeg dog ikke stole paa ham . . . Jeg vil tage hen til Pavillon Bonneval, fordi der, som der siges, er smukke Damer, men at blive der til Middag, saa maatte jeg være gal!

Den følgende Dag henimod Klokken Fire, i et Dieblif da hele Selskabet var adspredt i Salonerne eller ved Billardet, meldte en Tjener til Beboerne af Pavillon Bonneval:

— Hr. de Longueville.

Bed at høre den Persons Navn, om hvem den gamle Grev de Kergaronet havde underholdt hele Familien, traadte Alle, selv Spilleren, der skulde gjøre en Val, ind i Salonen, ligesaa meget for at iagttage Mademoiselle de Fontaines Holdning, som for at bedømme den menneskelige Phoenix, der havde fortjent at omtales med Udmærkelse efter saa mange Medbeileres Nederlag.

En ligesaa elegant som simpel Paaklædning, utvungne Manerer, høflige Bendinger og en blid Stemme af en Klang, der bragte alle Hjertets

Strenge til at vibrere, vandt Hr. Congueville hele Familiens Velvilje. — Han syntes ikke at forundre sig over den orientalske Luxus i den pragtfulde Finansemedlemsmands Bolig.

Uagtet hans Konversation var Verdensmandens, kunde Enhver let giette, at han havde nydt den meest glimrende Opdragelse, og at hans Kundskaber vare ligesaa grundige som udbredte. Han forstod saa vel at finde de rette Udtryk i en af den gamle Søndag fremkaldt Samtale om Skibets Bygning, at en Dame gjorde den Bemærkning, at han syntes at være udgaaet fra den polytechniske Skole.

— Jeg troer, Madame, svarede han, at man kan betragte det som en Gæde at have været Elev i den.

Trods alle de Bønner, der bleve henvendte til ham, afflog han høflig, men med Fasthed Ønsket om at beholde ham der til Middag, og standsede Damernes Bemærkninger ved den Yttring, at han spillede Hippokrates's Rolle hos en ung Søster, hvis yderst svage Helbred fordrede den største Omhu.

— Herren er uden Tvivl Læge? spurgte en af Emilies Svigerinder ironisk.

— Herren er udgaaet fra den polytechniske Skole, svarede Mademoiselle de Fontaine med Godhed. Hendes Teint havde antaget det friskeste Rosenrød i det Dieblis, da hun erfarede, at den unge Dame fra Ballet var Hr. Conguevilles Søster.

— Men, min Kjære, man kan godt være Læge,

og dog have gaaet i den polytechniske Skole, ikke sandt min Herre?

— Madame, svarede den unge Mand, Intet er til Hinder derfor.

Alles Dine fæstede sig paa Emilie, der med et Slags urolig Nysgjerrighed betragtede den forførte Fremmede. Hun aandede først frit, da hun hørte ham tilføie med et Smil:

— Jeg har ikke den Ære at være Læge, Madame, og for at bevare min Uafhængighed har jeg endogsaa afslaaet at træde i Bros og Beivæsenets Tjeneste.

— Og deri har De gjort vel, sagde Greven. Men hvorledes kan De betragte det som en Ære at være Læge? tilføiede den adelige Bretagner. Hvad, min unge Ven? en Mand som De!

— Hr. Greve, jeg nærer den største Respekt for alle Stillinger, der have et nyttigt Formaal.

— Ih! vi ere enige! Jeg kan tænke mig, at De respekterer slige Fag, ligesom en ung Mand respekterer en gammel Enke.

Hr. Congevilles Bisit var hverken for lang eller for kort. Han trak sig tilbage i det Dieblis da han mærkede, at han havde behaget Alle, og at Enhvers Nysgjerrighed var vaft med Hensyn til ham.

— Det er en fiffig Broder! sagde Greven, idet han traadte ind igjen i Salonen efter at have fulgt ham ud.

Mademoiselle de Fontaine, den Eneste, der

var indvietet i denne Visits Hemmelighed, havde gjort et ganske udsøgt Toilette for at tildrage sig den unge Mands Blikke; men hun havde den lille Uregrelse at see, at han ikke stænkede hende saa megen Opmærksomhed, som hun troede at fortjene. — Familien blev ganske forundret over den Tausshed, hvori hun indesluttede sig. Thi for de nye Beilere pleiede Emilie virkelig at udsolde alle sit Kofetteries Skatte, hele sin aandrige Passiars List og sine Blikkes og Stillingers undtømmelige Betslenhed. Men hvad enten den unge Mands melodiske Stemme og det Tiltrækkende i hans Manerer havde indtaget hende, eller hun virkelig for Alvor elskede, og at denne Følelse havde fremkaldt en heel Omvæltning i hende, nok er det, at hendes Væsen ved denne Leilighed tabte ethvert Præg af Affectation.

Som ligesvem og naturlig maatte hun upaatvivelig forekomme Alle endnu smukkere; men nogle af hendes Svigerinder og Søstre tilligemed en gammel Dame, en Veninde af Familien, tænkte i deres stille Sind, at det var et raffineret Kofetteri. De formodede, at Emilie efter at have udfundet, at den unge Mand var hende værdig, foresatte sig først langsomt at vise sine Fortrin for paa eengang at blænde ham i det Dieblis, da hun havde behaget ham.

Alle Medlemmerne af Familien vare nysgjerrige efter at vide, hvad den lunefulde Pige tænkte om den unge Mand. Men da Enhver ved Middags-

bordet fandt Fornøielse i at udruste Hr. Longueville med en ny Egenkab, under Paaskud af, at han allene havde opdaget den, saa forholdt Mademoiselle de Fontaine sig i nogen Tid taus. Men med Et vækkede en lille Sarkasme af hendes Dufel den unge Pige op af hendes Egegylbighed. Hun sagde paa en temmelig satirisk Maade, at denne himmelske Fuldkommenhed maatte skjule en eller anden stor Feil, og at hun nok skulde tage sig iagt for at bedømme en ung Mand, der syntes at være saa behændig, efter blot at have seet ham en eneste Gang. Hun tilføiede, at de, der saaledes behagede Alle, ikke behagede Nogen, og at den værste af alle Feil var den . . . ikke at have nogen.

Som alle unge Piger, der elste, haabede hun at kunne skjule sin Følelse i sit Hjertes Jnderste og at kunne føre de Argusøine, hvoraf hun var omgivet, paa Bilspor; men efter fjorten Dages Forløb var der ikke et eneste Medlem af denne talrige Familie, uden at han jo var indviet i denne lille huuslige Hemmelighed.

Bed den tredie Bisit, som Hr. Longueville gjorde, troede Emilie at have været Marsag dertil. Denne Opdagelse forvoldte hende en saa berusende Glæde, at hun forbausedes, da hun kunde tænke nærmere derover. Der var noget Piinligt deri for hendes Stolthed. Hun prøvede paa at gjøre Oprør, men kunde ikke udrive den unge Mand's elegante Billede af sit Hjerte. — Snart kom ogsaa Befymringerne til.

To Egenstaber hos Hr. Longueville, der i høi Grad stode i Modsatning til den almindelige Nysgjerrighed og især til Mademoiselle de Fontaines, vare en utrolig Diskretion og Bestedenhed. Han talte aldrig hverken om sig selv, eller om sine Bestæftigelser, eller om sin Familie. — De smaa Snarer, hun anbragte i sin Konversation, for at faae den unge Mand til at tale om hans egne Anliggender vare alle til ingen Nytte. Hendes Egenfjærlighed gjorde hende begjærlig efter Dødslysninger.

Talte hun om Malerier, svarede den unge Mand som Kjender. Musicerede hun, saa beviste Hr. Longueville uden Indbildskhed, at han med megen Færdighed spillede Pianoforte. En Aften havde han endogsaa henrevet hele Selskabet, da hans udmærket smukke Stemme forenede sig med Emilies i en af Cimarosas skønneste Duetter. — Men naar man forsøgte paa at faae at vide, om han var Konstner, spøjte han med saa megen Ynde, at han ikke gav Damerne, endogsaa de meest øvede i den Kunst at gjette Følelser, nogen Leilighed til at bestemme, hvad han virkelig var.

Med hvor meget Mod end den gamle Onkel fastede Entrehagen over paa dette Fartsøi, undslap Longueville ham med saa stor Behændighed, at han forstod at bevare hele Hemmelighedens Trylserie. Det var ham saa meget lettere at forblive „den smukke Ubekjendte“ i Pavillon Bonneval, som Nysgjerrigheden der aldrig gik ud over Høflig-

hedens Grændser. — I sin Fortvivlelse over denne Tilbageholdenhed haabede Emilie at hofte større Nytte af Søsteren end af Broderen med Hensyn til disse Meddelelser. Understøttet af sin Onkel, der ligesaa godt forstod sig paa disse Manøvrer som paa at manøvrere med et Skib, prøvede hun paa at bringe Mademoiselle Clara Longuevilles hidtil stumme Person paa Scenen. Selskabet i Pavillon Bonneval røbede snart den største Eyst til at lære en saa elskværdig Dame at kjende og til at forstafte hende nogen Udspredelse. — Et Bal uden al Ceremoni blev foreslaaet og modtaget. Damerne mistvivlede ikke saa ganske om at bringe en ung Pige paa fexten Aar til at tale.

Trods disse af Diskretionen og Nysgjerrigheden dannede Smaastyer, opklarede det meest glimrende Dagslys Mademoiselle de Fontaines Liv, og Tilværelsen var aldrig forekommen hende saa rig paa Nydelse som nu, da hun knyttede den til en Anden end sig selv. — Hun begyndte at forstaae de sociale Forhold. — Hvad enten Lykken gjør os bedre, eller hun var altfor beskæftiget til at plage Andre, blev hun mindre sarkastisk og mere overbærende og blid. Denne Forandring i hendes Charakter henrykte hendes forundrede Familie. Maa skee skulde hendes Kjærlighed, naar Alt kom til Alt, senere hen blive en Egoisme for To.

Alt vente sin frygtsomme og hemmelige Tilbeders Komme var en himmelsk Glæde. — Uden at der var bleven pttret et eneste Ord om Kjærlighed

imellem dem, vidste hun, at hun var elsket, og med hvor stor en Kunst forstod hun ikke at bringe den unge Ubekjendte til at udfolde alle sine Kundskabers Skatte! Hun lagde Mærke til, at hun blev omhyggelig iagttagen, og søgte nu at overvinde alle de Feil, som hendes Opdragelse havde ladet tiltage hos hende. Det var allerede en første Hyldest imod Kjærligheden og en grusom Bebreidelse, hun rettede imod sig selv. Hun vilde behage — og hun fortryllede; hun elskede — og hun blev forgudet.

Hendes Familie, der vidste, at hun besyttedes af sin Stoltthed, lod hende have Frihed nok til at nyde alle de smaa, barnlige Lyksaligheder, som give den første Kjærlighed saa stort et Trylleri og saa stor en Hestighed. Mere end eengang gav den unge Mand og Mademoiselle de Fontaine sig til at vanke om i Alleerne af en temmelig stor Park, hvor Naturen var smykket ligesom en Dame, der tager paa Bal. De beundrede undertiden i Fjorning Solnedgangen og dens rige Farvepragt; de plukkede Blomster, for at rive Bladene af dem, og sang de meest lidenskabelige Duetter, idet de betjente sig af Rossinis Melodier som af troe Tolkere til at udtrykke deres Hemmeligheder.

Omsider kom Dagen til Ballet. Clara Longueville og hendes Broder, hvem Tjenerne haardnakket bærede med den adelige Partikel de, vare Dagens Helte; og for første Gang i sit Liv saae Mademoiselle de Fontaine med Fornøjelse en ung Piges Triumf. Hun overvældede af oprigtigt Hjerte

Clara med de yndigste Kjærtegn og beviste hende alle disse Smaatjenester, som Damerne i Almindelighed blot bevise hinanden for at opvække Mændenes Skinsyge. Men Emilie havde et Maal for Die, hun vilde opsnappe Hemmeligheder.

Mademoiselle Longueville viste imidlertid en endnu større Tilbageholdenhed end Broderen og anvendte i Egenstab af Pige endnu mere List og Mandrighed. Hun havde ikke engang Udseende af at være diskret, men sørgede altid for at lade Samtalen dreie sig om Gjenstande, der vare fremmede for enhver individuel Interessee, og forstod at meddele den et saadant Trylleri, at Mademoiselle de Fontaine fattede et Slags Misundelse derover og gav Clara Tilnavn af „Sirenen.“

Emilie havde havt isinde at bringe Clara til at tale; men det blev Clara, der udsfittede Emilie. Hun vilde bedømme hende, og blev bedømt af hende. Hun fortrød flere Gange at have ladet sin Charakter skinne igjennem i nogle Svar, som maliciøst nok bleve hende afsløkkede af Clara, hvis bestedne og uskyldige Ydre bortffjernede enhver Mistanke om Underfundighed. Der kom endogsaa et Dieblif, da Mademoiselle de Fontaine syntes at ærgre sig over at have ladet sig forlede til at gjøre et uklogt Udfald imod de Borgerlige.

— Mademoiselle, sagde den indtagende Clara til hende, jeg har hørt saa meget tale om Dem af Maximilian, at jeg af Hengivenhed for ham følte den største Lyst til at lære Dem at kjen-

de; men at ville kjende Dem, er at ville elske Dem.

— Min kjære Clara jeg var bange for at misshage Dem ved at tale saaledes om dem, der ikke ere adelige.

— Na, berolige Dem! Nutildags ere dette Slags Debatter uden egenlig Gjenstand, og hvad mig angaaer, da ansagte de mig ikke. Jeg er udenfor Spørgsmaalet.

Hvor stor en Stolthed der end laa i dette Svar, følte Mademoiselle de Fontaine en inderlig Glæde derover. Som alle passionerede Folk forklarede hun det, ligesom Draklerne forklares, det vil sige i den Forstand, der stemmede overeens med hendes Ønsker.

Derpaa ilede hun, mere munter end nogensinde, hen til Dandsen, og idet hun betragtede Hr. Congueville, hvis Former og Elegance maaske overgik hendes Phantasibillede, følte hun een Tilfredsstillelse mere ved at tænke, at han var adelig. — Hendes sorte Dine funklede, og hun dandsede med hele den Glæde, som man finder i denne mysteriøse Labyrinth af Bevægelser og Trin, naar man er ligeoverfor Den, man elsker. Aldrig forstode de to Elskende hinanden bedre end i dette Dieblif, og mere end eengang følte de deres Fingerspidser stælve og bære, naar Contradandens Love paalagde dem den behagelige Pligt at berøre hinanden.

Under landlige Fester og Glæder naaede de Begyndelsen af Efteraaret, idet de venlig overlode

sig til den blideste Følelse i Livet, hvilken de bestyredede ved tusinde Smaating, som Enhver let kan forestille sig; thi Kjærlighedsforstaaelser stemme altid overeens i nogle Punkter. De studerede hinanden saa godt, som man kan studere hinanden, naar man elsker.

— Naar! sagde den gamle Onkel, der fulgte de to unge Menneſter med Blikket, ligesom en Naturhistoriker betragter et Insekt under Mikroskopet; aldrig har da en Forlibelse saa hurtig dannet Overgangen til et Inklinationsægteskab.

Denne Uttring forſkrækkede Hr. og Madame de Fontaine.

Den gamle Bendeer ophørte med at være saa ligegyldig med Hensyn til sin Datters Ægteskab, som han tidligere havde lovet at være det. — Han tog til Paris for at ſøge Oplysninger, som han dog ikke fandt. I sin Uro over denne Hemmelighedsfuldhed og uden endnu at vide, hvad Følgen vilde blive af den Undersøgelse, som han havde bedt en parissiſt Embedsmand om at anstille over Familien Longueville, troede han at burde formane sin Datter til at opføre sig forſigtig. Den faderlige Advarſel blev modtagen med en forſtilt Lydighed, fuld af Ironi.

— Dersom Du elsker ham, min kjære Emilie, da tilſtaa ham det idetmindste ikke!

— Det er ſandt, at jeg elsker ham, min Fader, men jeg ſkal nok vente med at ſige ham det, indtil Du tillader mig det.

— Betænk dog, Emilie, at Du endnu ikke kender hans Familie eller Stilling.

— Hvis jeg er uvidenbe derom, saa er det, fordi jeg selv vil det . . . Men Du har jo ønsket at see mig gift, Fader, og har jo givet mig Frihed til at gjøre et Valg; mit er uigjenkaldelig gjort. Hvad behøves der saa videre?

— Vi maae vide, mit kjære Børn, om han, Du har valgt, er en Søn af en Pair af Frankrig, svarede den ærværdige Adelsmand ironisk.

Emilie forblev et Dieblisk taus; derpaa hævdede hun snart igjen Hovedet, saa paa sin Fader og sagde med et Slags Uengstlighed:

— Skulde maaskee Familien Longueville?...

— Familien Longueville er uddød med den gamle Hertug, der omkom paa Skafottet i 1793. Han var det sidste Skud af den sidste yngre Linie.

— Men, kjære Papa, der gives jo meget gode Huse, som nedstamme fra Bastarder. Frankrigs Historie vrimler af Prindsen, der førte Diagonalskjælter i deres Baabensstjold.

— Hvor Dine Ideer have forandret sig! sagde den gamle Adelsmand smilende.

Den følgende Dag var den sidste, som Familien Fontaine skulde tilbringe i Pavillon Bonneval. Emilie, der var bleven meget urolig over Faderens Advarsler, ventede med den meest levende Utaalmødighed den Time, hvori Hr. Longueville pleiede at komme, for at erholde en Forklaring af

ham. Hun gik bort efter Dineren og vandrede omkring i Parken; hun vidste nok, at den længselsfulde unge Mand vilde overraske hende i et dunkelt Bustads, hvor de undertiden passerede sammen. — Hun rettede ogsaa sine Skridt imod dette Sted, idet hun tænkte paa, hvorledes hun skulde bære sig ad med paa en heldig Maade — og uden at kompromittere sig — at afløse ham en saa vigtig Hemmelighed. Foretagendet var vanskeligt; thi hidtil havde ingen ligefrem Tilstaaelse bekræftet den Tøelse, der forbandt hende med Hr. Longueville.

Hun havde i al Stillehed, ligesom han, nydt den første Kjærligheds Lykke; men da de Begge vare lige stolte, syntes det, som om enhver af dem frygtede for at tilstaae, at han elskede. Maximilian Longueville, hvem Clara havde indgydt en temmelig vel begrundet Mistanke om Emilies Charakter, fandt sig hvert Dieblis henreven af sin ungdommelige Lidenskab og holdt tilbage ved Ønsket om at kjende og prøve den Kvinde, hvem han skulde betroe hele sin Fremtid og hele sit Livs Lykke. Han vilde dog ikke søge at bekæmpe de Fordomme, der fordærvede Emilies Charakter, inden han havde faaet Biskhed om, at han blev elsket af hende, thi han vilde ligesaa lidt sætte sin Kjærligheds som sit Livs Skæbne paa Spil. Han havde derfor stadig holdt sig i en Tausked, som hans Blikke, Manerer og mindste Handlinger gjorde til Usandhed. —

Mademoiselle de Fontaine havde sat sig paa en landlig Bænk og tænkte paa Alt, hvad der nylig var hændet. Enhver Dag i disse tre Maanedes syntes hende at være ligesom et glimrende Bæger af en straalende og dustende Blomst. Hendes Faders Mistanke var den Frygt, der sidst kunde naae hendes Sjæl. Hun brød endogsaa Staven over denne Mistanke ved to eller tre af disse Beviser, som synes en ung, uerfaren Pige at være uomstødelige. Først og fremmest blev hun enig med sig selv om, at hun umulig kunde tage fejl. I en heel Sommer havde hun ikke hos Maximilian kunnet opdage en eneste Bevægelse eller et eneste Ord, der røbede en lav Herkomst eller en lav Bestilling; under enhver alvorligere Samtale viste han ogsaa et Overblik, der i ham røbede en Mand, som havde beskæftiget sig med Landets vigtigste Interesser.

— Desuden, sagde hun ved sig selv, vilde en Kontorist, en Financier eller Handelsmand ikke have havt Tid til at blive en heel Sommer i Mark og Skov for at gjøre Cour til mig, idet han ligesaa rundhaandet ødslede med sin Tid som en Adelsmand, der har et heelt frit og uafhængigt Liv for sig...

Hun var netop hensunken i en Grublen, der var endnu mere interessant for hende end disse forudgaaende Tanker, da en sagte Støi i Løvet underrettede hende om, at hun uden Tvivl i nogle Diebliske var bleven betragtet med den varmeste Beundring.

— Synes De ikke, sagde hun smilende til

Maximilian, at det er stygt af Dem saaledes at overraske de unge Piger?

— I Særdeleshed, svarede han, naar de ere beskæftigede med deres Hemmeligheder.

— Hvorfor skulde jeg ikke have mine, da De dog har Deres?

— De tænkte altsaa virkelig paa Deres Hemmeligheder? spurgte han leende.

— Nei, jeg tænkte paa Deres . . . Mine egne? dem kender jeg.

— Men, udbrød den unge Mand i en blid Tone, idet han lagde Mademoiselle de Fontaines Arm i sin; maaskee ere mine Hemmeligheder Deres, og Deres Hemmeligheder mine . . .

De havde gaaet nogle Skridt og besandt sig under en tæt Klynge af Træer, som Solnedgangens Farvespil omgav ligesom med en rød og brunnlig Sky. Denne naturlige Magi gav dette Dieblit en vis Høitidelighed . . . Den unge Mand's frie og lidenskabelige Manerer og fremfor Alt Bevægelsen af hans bankende Hjerte, hvis hastige Pulsslag Emilie følte imod sin Arm, havde bragt hende i en exalteret Tilstand, der var saa meget mere inderlig, som den blot var fremkaldt ved de simpleste og uskyldigste Omstændigheder. — Den Evang, hvori de unge Piger af den fornemme Verden leve, giver deres Følelser's Explosion en utrolig Kraft, og derfor er det ogsaa en af de største Farer, der kan møde dem, naar de træffe en lidenskabelig ung Mand.

Albrig havde Emilies og Maximilians Dine været saa veltalende. Som et Bytte for denne Beruselse forglemt de let Stolthedens, Mistillidens og de kolde Fornustthensyns smaalige Tilskyndelser. I Begyndelsen kunde de endogsaa blot forklare sig ved et Haandtryk, der tjente til Tolk for deres lykkelige Tanker.

— Min Herre, sagde Mademoiselle de Fontaine skælvende og med rørt Stemme efter en lang Tausshed og efter at have gjort nogle Skridt med en vis Langsomhed; jeg har et Spørgsmaal at gjøre Dem . . . Men jeg beder Dem om at troe, at det paa en vis Maade er paatvunget mig ved den sølsomme Situation, hvori jeg befinder mig overfor min Familie . . .

En Pause, der var forfærdelig for Emilie, fulgte efter disse Sætninger, som hun næsten havde fremstammet.

Under denne korte Tausshed vovede denne saa stolte unge Pige ikke at udholde sin Elfers sunkende Blik; thi hun havde en hemmelig Følelse af det Lave i de følgende Ord, som hun tilføiede:

— Er De adelig?

Da disse saa Stavelser vare udtalte, vilde hun have ønsket at befinde sig paa Havets Bund.

— Mademoiselle, sagde Hr. Longueville med Alvor, idet hans pludselig formørkede Træk antog et Slags Udtryk af streng Værdighed; jeg lover at svare Dem uden Omsvøb paa dette Spørgs-

maal, naar De har svaret oprigtig paa det Spørgsmaal, som jeg vil gjøre Dem . . .

Den unge Pige troede sig med Gæt alene i Livet, idet han slap hendes Arm og sagde til hende:

— I hvilken Hensigt spørger De mig om min Herkomst?

Hun forblev ubevægelig, kold og taus.

— Mademoiselle, vedblev Maximilian, lader os ikke fortsætte, dersom vi ikke forstaae hinanden . . . Jeg elsker Dem, tilføiede han i en dyb og inderlig bevæget Tone. Nuvel! vedblev han med en munter Mine efter at have hørt det Udraab af Lykke, der undslap den unge Pige; hvorfor vil De da spørge, om jeg er adelig?

— Vilde han tale saaledes, hvis han ikke var det? . . . udbrød en indre Stemme, som Emilie troede udgaaet fra sit Hjertes Underste.

Hun løftede atter med Ynde Hovedet, syntes at hente ny Livskraft i den unge Mand's Blik og rakte ham sin Arm som for at knytte en ny Forbindelse.

— De troede vist, at jeg satte megen Priis paa Værdigheder og Rang? spurgte hun med en maliciøs Listighed.

— Jeg har ingen Titel at byde min Kone, svarede han med en halv alvorlig og halv smilende Mine. Men naar jeg vælger hende i en høj Rang og iblandt Damer, hvem Formuen har vænnet til Luxus og til Overflødighedens Nydelser, saa veed

jeg nok, hvortil et saadant Valg forpligter mig . . . Kjærligheden skænker Alt, tilføiede han oprømt men blot til Elskende. Hvad Egtesolk angaae, da behøve de noget Mere end Himlens Hvælving, Skovens Frugter og Engens Teppe.

— Han er rig, tænkte hun; og med Hensyn til Titelen vil han maaskee prøve mig. Man maa have sagt ham, at jeg havde Hovedet fuldt af adelige Nykker, og at jeg blot vilde ægte en Pair af Frankrig. Det er mine ærbare Søstre, der have spillet mig det Puds . . . Jeg forsikkrer Dem, min Herre, tilføiede hun høit; at jeg har havt meget excentriske Forestillinger om Livet og Verden; men nu, hvisttede hun, idet hun saae ind i hans Dine, som om hun vilde gjøre ham vanvittig af Glæde; nu veed jeg, hvori vor sande Rigdom bestaaer . . .

— Jeg føler Trang til at troe, at De taler oprigtig, svarede han med blid Alvor. Til Vinter, min kjære Emilie, maaskee inden to Maaneder, vil jeg være stolt af Det, jeg kan byde Dem, dersom De sætter megen Priis paa Formuens Nydelser. Det skal være den eneste Hemmelighed, jeg vil bevare her (han pegede paa sit Hjerte) og af dens heldige Udfald afhænger min Lykke, jeg vover ikke at sige vor . . .

— Na! sig det, sig det!

Derpaa vendte de med langsomme Skridt og under den ømmeste Samtale tilbage til Selskabet i Salonen. — Aldrig havde Mademoiselle de Fontaine fundet sin Elsker mere elskværdig og aands-

rig. Hans slanke Figur og tiltrækkende Manerer syntes hende endnu mere indtagende efter en Konversation, der paa en Maade havde bekræftet hende Besiddelsen af et Hjerte, som fortjente at misundes hende af alle Kvinder.

De sang en italiensk Duet med et saa henrivende Udtryk, at Selskabet applauderede dem med et Slags Begeistring. Deres Farvel blev sagt i en konventionel Tone, der skjulte den lykkeligste Følelse.

Kortsagt denne Dag blev for den unge Pige ligesom en Lænke, der for stedse knyttede hende til den Ubekjendtes Skæbne. — Den Kraft og Bæredighed, han havde viist i den hemmelige Scene, under hvilken de tilstode hinanden deres Følelser, havde maaske ogsaa paatvungen Mademoiselle de Fontaine hiin Erbødighed, uden hvilken der ikke gives nogen virkelig Kjærlighed.

Da hun var bleven alene i Salonen med sin Fader, gif den ærværdige Bendéer hen til hende, greb med Kjærlighed begge hendes Hænder og spurgte hende, om hun havde faaet nogen Oplysning om Hr. de Longuevilles Formue, Stilling og Familie.

— Ja, min kjære og høitelskede Fader, svarede hun, jeg er lykkeligere, end jeg kunde ønske, og Hr. de Longueville er det eneste Menneske, som jeg vil ægte.

— Det er godt, Emilie, fortsatte Greven, saa veed jeg, hvad jeg har tilbage at gjøre . . .

— Skulde Du maaskee kjende en eller anden Hindring? spurgte hun med en levende Engstlighed.

— Mit kjære Barn, denne unge Mand er fuldkommen ubekjendt; men med mindre han skulde være en uredelig Person, saa er han mig, fra det Dieblif Du elsker ham, ligesaa kjær som en Søn.

— En uredelig Person? gjentog Emilie, i saa Henseende er jeg ganske rolig. Min Onkel kan vist svare for ham; thi det er jo ham, der har forestillet Hr. de Longueville for os. Siig os engang, kjære Onkel, har han været Fribytter, Pirat, Korsar? . . .

— Godt! jeg vidste nok, at Louren vilde komme til mig, udbød den gamle Sømand, idet han vaagnebde op.

Han saae om i Salonen; men hans Niece var forsvunden som et St. Elme-Blus paa en Mastetop, for at bruge hans sædvanlige Udtryk.

— Ruvel! Onkel, tog Hr. de Fontaine Drødet, hvorledes har De kunnet skjule os Alt, hvad De vidste om denne unge Mand? De maa dog have lagt Mærke til vore Befymringer. Er han af god Familie? . . .

— Jeg kjender den hverken paa Sværdsiden eller paa Spindesiden! udbød Grev de Kergarouët. I Tillid til den lille Skjelm's Takt har jeg skaffet hende fat i hendes Abonis ved et af mine private Midler . . . Jeg veed, at han skyder fortræffelig med Pistoler, er en meget god Jæger, spiller mesterlig Billard og Skaf og segter og rider lige-

som salig Chevalier de Saint-Georges. Han regner, som Barème, tegner, dandser og synger godt . . . Hvad Fanden gaaer der af Eder Alle? Dersom han ikke er en fuldkommen Adelsmand, saa viis mig en Borger, som forstaaer alt Dette . . . Find mig en Mand, der lever saa nobelt som han? Læger han sig Noget for? Kompromitterer han sin Værdighed ved at løbe op i Bureauerne og bøje sig for nogle smaa Straajunkere, som man kalder Generaldirekteurer? Han gaaer rank. Kortsagt han er en Mand. Men nu har jeg ovenikjøbet nylig gjenfundet det Raart, han gav mig, da han troede, at jeg vilde duellere med ham; stakkels Ufskyldige! Ungdommen er nutildags ikke synderlig bevandret! . . . Her er det.

— Rue du Sentier, Nr. 5, sagde Hr. de Fontaine, idet han iblandt alle de Oplysninger, man havde givet ham, søgte at gjenkalde sig hvad der kunde angaae den unge Ubekjendte. Hvad Pøkker har det at betyde? Dhrr. Georges Brummer, Schilken og Compagni, som handle med Musselin, Kalikot, Sirts o. s. v., de boe der. Godt nu har jeg det. Longueville, den Deputerede, har Part i deres Huus. Men jeg veed rigtignok ikke, at Longueville har andre Børn end en Søn paa toogtredive Aar, som slet ikke ligner vor, og hvem han giver halvtredssindstyvetusinde Livres for at faae ham til at ægte en Ministerdatter, da han har Lust til at være Pair som saa mange Andre. Jeg har aldrig hørt ham tale om denne Maximilian. Og har han nogen Datter? . . . Hvem er

denne Clara? Desuden kan mere end een Platten-
slager finde paa at kalde sig Longueville. Men
er Huset Brummer, Schilken og Kompagni
ikke halvveis ruineret ved en Speculation paa Mexico
eller Indien? Jeg skal nok faae alt Dette paa
det Rene!

— Du staar der og taler ganske alene, som
om Du var paa et Theater, og Du synes at an-
see mig for et Nul, sagde den gamle Sømand plud-
selig. Ved Du da ikke, at dersom han er Adels-
mand, saa har jeg mere end een Sæk i Lasten til
at bøde paa hans Mangel paa Formue?

— Dersom han er en Søn af Longueville,
saa trænger han ikke til Noget i den Henseende,
sagde Hr. de Fontaine, idet han rystede paa
Hovedet. Hans Fader er ikke engang bleven ade-
lig ved at kjøbe et af de Embeder, som medføre
Adelskab. Før Revolutionen var han Sagfører,
og det de, han har sat foran sit Navn siden Re-
staurationen, tilhører ham med samme Ret som hans
halve Formue.

— Bah! bah! raabte den gamle Sømand
muntert, lykkelige ere de, hvis Fædre ere blevne
hængte!

Tre eller fire Dage efter denne mindeværdige
Dag og paa en af disse smukke Novembermorgener,
som pludselig lade Pariserne see deres Boulevarder
rene efter den første Frost, var Mademoiselle de
Fontaine, pyntet med en ny Pelsværkskaabe,
som hun vilde bringe paa Moden, taget ud med

to af sine Svigerinder, paa hvem hun tidligere især havde affkudt sin Satires Pile. Disse tre Damer bleve ikke saa meget loffede til at gjøre denne parisiske Promenade ved Lysten til at prøve en meget elegant Vogn samt Kjoler, der skulde angive Tonen for Vintermoderne, som ved Dnsket om at see en beundringsværdig Pelerine, hvis noble og originale Snit en af deres Veninder havde lagt Mærke til i en Linnedboutik paa Hjørnet af Rue de la Paix.

Da de tre Damer vare traadte ind i Boutikken, traf Baronesse de Fontaine ganske sagte i Emilies Ærme og viste hende Hr. Maximilian Longueville, der sad i Kontoret og med merkantil Unde gav den Linnedsherske, med hvem han syntes at handle, Smaapenge tilbage paa et Guldstykke. Den „smukke Ubekjendte“ holdt i sin Haand nogle Prøver, der ikke lode nogen Tvivl tilbage om hans hæderlige Bestilling.

Uden at man kunde mærke det, blev Emilie greben af en iskold Gysen. Men — takket være det gode Selskabs Levemaade — skjulte hun fuldkomment det Kaseri, som opfyldte hendes Hjerte, og svarede sin Svigerinde med et: — Jeg vidste det! . . . hvis sikke og uesterlignelige Betoning vilde have vækket den berømteste Skuespillerindes Misundelse.

Hun gik hen imod Kontoret.

Hr. Longueville løftede Hovedet, stak Prøverne i Kommen med en fortvivlende Koldblodighed og Unde, hilste paa Mademoiselle de Fontaine

og nærmede sig, idet han saae paa hende med et giennemtrængende Blik.

— Mademoiselle, sagde han til Linnedsherffen, der havde fulgt ham med en meget urolig Mine, jeg skal sende Bud hen at afgjøre denne Regning, mit Huus vil det saaledes . . . Men vent, hvistede han det unge Fruentimmer i Øret, idet han rakte hende en Billet paa titusinde Francs, tag den. Det bliver imellem os. — Jeg haaber, at De vil tilgive mig, Mademoiselle, sagde han, idet han vendte sig om imod Emilie. De vil nok have den Godhed at undskyldte det Tyranni, som Affærerne udøve . . .

— Men jeg synes, min Herre, at det ikke vedkommer mig, svarede Mademoiselle de Fontaine, der betragtede ham med en Fasthed og haanlig Ligegyldighed, som kunde have bragt Enhver til at troe, at hun saae ham for første Gang.

— Taler De alvorlig? spurgte Maximilian med slangløs Stemme.

Emilie havde vendt ham Ryggen med en utrolig Uforstammenhed. Disse faa Ord, der vare blevne udtalte med sagte Stemme, vare undgaaede de to Svigerinders Nysgjerrighed. Da de tre Damer efter at have kjøbt Pelerinen vare stegne ind i Bogen, kunde Emilie, der tilfældig sad paa Forsædet, ikke afholde sig fra at kaste et sidste Blik ind i denne affhyelige Boutik, hvor hun saae Hr. Maximilian, der var bleven staaende opreist med forslagte Arme, i samme Stilling som en Mand,

der føler sig hævet over den Ulykke, hvoraf han med Eet rammes. Deres Dine mødtes og sendte hinanden et Blik, fuldt af en uforsonlig Kulde. Enhver af dem haabede grusomt, at saare det Hjerter, han elskede, og i et Dieblis befandt de sig Begge ligesaa langt fra hinanden, som om den Ene havde været i China og den Anden i Grønland. — Forfængelighedens Plande borttørre Alt. Som et Bytte for den voldsomste Kamp, der kan bevæge en ung Piges Hjerter, samlede Mademoiselle de Fontaine den rigeste Høst af Smertes, som Fordomme og Smaaligheder nogensinde have udsaaet i en menneskelig Siæl.

Hendes før saa friske og fløisbløde Hud vansiredes af guulagtige Farvetoner og rødlig Pletter, og undertiden antog hendes blegnende Kiøder et graaligt Skær. I Haab om at skjule sin Forvirring for sine Svigerinder, viste hun dem leende snart en Forbigaaende og snart et naragtigt Toilette; men denne Latter var frampeagtig, og i sit stille Sind følte hun sig endnu mere saaret over den tause Medlidenhed, hvormed hendes Svigerinder uden deres Vidende overvældede hende, end over de Satirer, hvormed de kunde have hevet sig.

Da hun kom hjem, blev hun angreben af en Feber, der i Begyndelsen havde en farlig Charakter; men efter otte Dages Forløb blev hun dog ved sine Paarørendes og ved Lægens Omfarg reddet. Enhver haabede, at denne Lektion kunde tjene

til at rette Emilies Charakter; hun antog imidlertid lidt efter lidt sine gamle Sædvaner og tog paany Deel i Selstabslivet.

Hun paastod, at der ikke var nogen Skam i at tage feil. — Dersom hun som sin Fader havde nogen Indflydelse i Kamret, sagde hun, vilde hun see at sætte den Lov igjennem, at alle Handlende, i Særdeleshed Linnedkræmmerne, bleve mærkede paa Panden ligesom Faarene fra Berry lige indtil den tredie Generation. Hun ønskede, at de Adelige alene fik Ret til at bære denne gammel-franske Dragt, som klædte Ludvig den Femtendes Hofmænd saa godt. Det var maaskee isølge hendes Paastand en Ulykke for Monarkiet, at der ikke længer var nogen Forskiel imellem en Kræmmer og en Pair af Frankrig.

Tusinde andre spøgefulde Indfald, der vare lette at gjennemstue, fulgte hastig efter hinanden, naar en uforudseet Hændelse bragte hende ind paa dette Gebeet. Men de, der holdt af Emilie, bemærkede igjennem hendes Spot et Austraeg af Melankoli, som bragte dem til at troe, at Hr. Maximilian Longueville endnu bestandig herskede i det Underste af dette usforklarlige Hjerte. Undertiden blev hun blid ligesom i hiin flygtige Sommer, der saae hendes Kjærlighed fødes, og undertiden viste hun sig endnu mere utaalelig, end hun nogensinde havde været. Enhver undskyldte i Stilhed denne Lunefuldhed, der havde sin Kilde i en paa eengang hemmelig og bekjendt Lidelse.

Grev de Kergarouët erholdt en Smule Herredømme over hende, takket være en Tilvært i Odselhed — en Art Trøst, der sjelden forfeiler sin Virkning paa de unge Pariserinder.

Den første Gang Mademoiselle de Fontaine tog paa Bal var hos den neapolitanske Gesandt. I det Dieblig hun tog Plads i Quadrillen, bemærkede hun nogle Skridt fra sig Hr. Congueville, der gjorde et lille Nis til hendes Kavalier.

— Er denne unge Herre en af Deres Venner? spurgte hun med en foragtelig Mine.

— Jeg troer det, svarede Denne, det er min Broder.

Emilie kunde ikke betvinge en Gysen.

— Ah! gid De blot kjendte ham, fortsatte han i en begejstret Tone, det er den ædlestes Charakter af Verden . . .

— Ved De mit Navn? spurgte Emilie ham, idet hun hastig faldt ham i Talen.

— Nei, Mademoiselle. Det er en Forbrydelse, det tilstaaer jeg, ikke at have fastholdt et Navn, der er paa Alles Læber, jeg burde sige i Alles Hjærter. Jeg har imidlertid en gyldig Undskyldning . . . jeg er kommen lige hertil fra Tydskland. Min Gesandt, der holder Ferie i Paris, har iaaften sendt mig her, hen for at tjene til Beskytter for hans elskværdige Gemalinde, hvem De kan see ovre i den Krog . .

— Men det er jo en tragisk Masse! sagde Emilie efter at have mønstret Gesandtenes Kone.

— Og det er dog hendes Balansigt, fortsatte

den unge Mand leende. Jeg bliver nødt til at dandse med hende; derfor har jeg ogsaa villet have en Erstatning.

Mademoiselle de Fontaine bøiede sig.

— Det har i høi Grad overrasket mig, vedblev den snaksomme Gesandtstabssekreter, at træffe min Broder her. Ved min Tilbagekomst fra Wien hørte jeg, at den stakkels Fyr var syg og sengeliggende. Jeg gjorde Regning paa at kunne besøge ham, inden jeg tog paa Bal; men Politikken giver os ikke altid Lov til at have Hengivenhed for vor Familie. *La dona della casa* har ikke tilladt mig at see op til min arme Maximilian.

— Deres Hr. Broder har ikke saaledes som De betraadt den diplomatistiske Bane? sagde Emilie.

— Nei, stakkels Menneſke, udbrød Sekreteren med et Suk. Han har opoffret sig for mig! han og min Søster Clara have givet Afſald paa min Faders Formue, for at han kunde samle et uhyre Majorat paa mit Hoved. Min Fader drømmer om Pairsværdigheden som Alle, der ſtemme for Ministeriet. Han har Løfte om at blive udnævnt, tilføiede han med ſagte Stemme. Efter at min Broder havde ſamlet nogle Kapitaler, ſatte han dem ind i en Bankiers Huus, hvor han hurtig har gjort gode Affærer. Jeg veed, at han har en Spekulation for paa Braſilien, ſom gjerne kan gjøre ham til Millionær, og jeg er meget glad over, at jeg ved mine diplomatistiske Forbindelſer har bidraget til at ſikre ham et heldigt Udfald. Jeg venter endogsaa med

Utaalmødighed paa en Depesche fra den brasilianske Legation for at glatte hans Pandes Rynker . . .
Hvorledes finder De ham ? . . .

— Deres Hr. Broders Ansigt forekommer mig ikke at være en Pengemands . . .

Den unge Diplomat undersøgte med et eneste Blik sin Dames tilsyneladende saa rolige Træk.

— Hvorledes, tog han smilende Ordet, giette de unge Damer da ogsaa Kjærlighedstanker gjennem stumme Pander ?

— Er Deres Hr. Broder forelsket ? spurgte hun, idet hun lod en Bevægelse af Nysgjerrighed undslippe sig.

— Ja Min Søster Clara, for hvem han bærer en moderlig Omsorg, har skrevet mig til, at han i Sommer havde forelsket sig i en nydelig ung Dame; men siden den Tid har jeg ikke hørt Noget om hans Kjærlighed. Skulde De troe, at det stakkels Menneſke stod op Klokken Fem om Morgen og afgjorde sine Forretninger for at kunne befinde sig Klokken Fire paa den Skjønnes Landsted ? Han har ogsaa totalt ødelagt en prægtig Fuldblodshest, som jeg havde foræret ham . . . Tilgiv mig al min Gladde, Mademoiselle; jeg kommer lige fra Tydſkland. I et heelt Aar har jeg ikke hørt Nogen tale ordenlig Fransk; jeg har maattet undvære alle franske Ansigter og er bundmæt af tydske, og det i den Grad, at jeg i mit patriotiske Raseri, kunde tale til Randelabernes Sphinxer, naar de blot vare gjorte i Frankrig . . . Og naar jeg

passerer med en Sorgløshed, der saa lidet passer sig for en Diplomat, saa ligger Skylden desuden hos Dem, Mademoiselle. Er det ikke Dem, der har bragt Samtalen paa min Broder? . . . og saas snart der er Spørgsmaal om ham, bliver jeg udtømmelig. Ja, gid jeg kunde fortælle den hele Jord, hvor god og ædelmodig han er. Der var ikke Tale om mindre end 120,000 Livres aarlig Indtægt, som Godset Longueville indbringer, og som han har ladet min Fader disponere over til Gunst for mig . . .

Naar Mademoiselle de Fontaine erholdt saa vigtige Oplysninger, saa kom det for endeel af den Behændighed, hvormed hun forstod at spørge sin meddelelseslystne Kavaleer, fra det Dieblit hun vidste, at han var en Broder til hendes foragtede Elsker. — Denne Underholdning, der førtes med sagte Stemme og mangfoldige Gange blev afbrudt, dreiede sig om altfor forfjællige Ting til at kunne giengives her i sin Heelhed.

— Har De uden Sorg kunnet see Deres Hr. Broder sælge Musselin og Sirts? spurgte Emilie efter Dandsen.

— Hvoraf veed De det? sagde Diplomaten. Om jeg end debiterer en Strøm af Ord, saa forstaaer jeg dog, Gud stee Lov! allerede den Konst ikke at sige Andet, end hvad jeg vil, saaledes som alle Dhrr. Gesandtlerlinge af mit Bekjendtskab.

— Da har De dog sagt mig det; det forfikkter jeg Dem.

Hr. de Longueville saae paa Mademoiselle de Fontaine med en Forundring, fuld af Skarpsindighed. En Mistanke dukkede op i ham. Han adspurgte verelviis sin Broders og sin Baldames Dine; han gjettede det Hele, slog Hænderne sammen, hævede Blikket imod Loftet, gav sig til at lee og sagde:

— Jeg er en Løbse! De er den smukkeste Dame paa Ballet, min Broder stjæler sig til at see paa Dem, han dandser trods Feberen, og De lader, som om De ikke seer ham . . . Gjør ham yffelig, sagde han, idet han førte hende hen til hendes gamle Onkel, jeg skal ikke være stinsyg; men det vil altid gysse en Emule i mig, naar jeg kalder Dem ma soeur.

Bore to Elskende skulde imidlertid være lige ubønhørlige imod hinanden.

Henimod Aftenen To om Morgenen blev der anrettet et Maaltid i et umaadeligt Galleri, hvor man, for at give Personerne af samme Kreds Frihed til at forsamle sig indbyrdes, havde fordeelt Bordene ligesom hos Restaurateurerne. — Ved en af disse Hændelser, som altid møde Elskende, kom Mademoiselle de Fontaine til at sidde ved et Bord, der stod tæt ved det, omkring hvilket alle Festens Notabiliteter toge Plads. Maximilian hørte med til denne Gruppe.

Emilie, der med Opmærksomhed lyttede til sine Naboers Samtale, kunde nu høre en af disse Konversationer, som saa let opstaae mellem Rone-

paa tredive Aar og unge Menneſter med Maximilian Longuevilles Anſtand og Ydre. Den unge Bankiers Dame var en neapolitanſk Hertuginde, hvis Dine udflyngede Lyn, og hvis blændende Hud havde Atlaffets matte Skær. Det fortrolige Forhold, hvori den unge Longueville ſyntes at ſtaa til hende, ſaarede ſaa meget ſtærkere Mademoiselle de Fontaine, ſom hun i den ſidſte halve Time havde ſtjænkſet ſin Elſter en tyve Gange ſtørre Omhed, end hun forhen havde næret for ham.

— Ja, min Herre, i mit Fædreland forſtaaer den ſande Kjærlighed at bringe ethvert Offer, ſagde Hertuginde, idet hun ſendte ham et talende Diekaſt.

— Saa ere de italienske Kvinder mere lidenſkabelige end de franſke, ſvarede Maximilian, hvis glødende Blik mødte Emilies. Bore Damer ere blot fulde af Forfængelighed.

— Min Herre, tog den unge Pige heftig Drødet, er det ikke en ſlet Handling at bagtale ſit Fædreland? Dpoffrelſen har hjemme i alle Lande.

— Troer De, Mademoiselle, vedblev Italienerinden med et ſarkastiſt Smil, at en Pariſerinde er iſtand til at følge ſin Elſter overalt? . . .

— Ja, Madame, hvad forſtaaer De ved overalt? Man følger med ham i en Dræn for at boe under et Telt, men man gaaer ikke hen at ſætte ſig i en Boutik!

Hun fuldendte ſin Tanke, idet hun lod en foragtelig Bevægelse undſlippe ſig.

Indflydelsen af Emilies sørgelige Opdragelse dræbte saaledes to Gange hendes begyndende Lykke og bragte hende til at forfeile sin Tilværelse. Maximilians tilsyneladende Kulde og en Kvindes Smil aflokkede hende en af disse Bitterheder, hvis farlige Nydelse hun aldrig negtede sig.

— Mademoiselle, sagde Hr. Congueville til hende med dæmpet Stemme midt under den Støi, som Damerne gjorde, idet de reiste sig fra Bordet: Ingen vil nære varmere Ønsker for Deres Lykke, end jeg. Tillad mig at forsikre Dem derom, idet jeg tager Afsked med Dem. Om nogle Dage reiser jeg til Italien.

— Med en Hertuginde, formodentlig?

— Nei, Mademoiselle; men maaskee med en dødelig Eydrom.

— Er det ikke en Indbildning? spurgte Emilie, idet hun saae paa ham med et uroligt Blik.

— Nei, svarede han, der gives Saar, som aldrig læges.

— De maa ikke reise! udbød den bydende unge Pige med et Smil.

— Jeg reiser dog, sagde Maximilian med Alvor.

— De vil finde mig gift ved Deres Tilbagekomst, det siger jeg Dem forud! hvistede hun med Rofetteri.

— Det ønsker jeg.

— Den Uforskammede! sagde hun ved sig selv. Han hevner sig grusomt nok!

Fjorten Dage efter afreiste Hr. Maximilian Longueville med sin Søster Clara til det skønne Italiens varme og poetiske Egne, idet han lod Mademoiselle de Fontaine blive tilbage som et Bytte for den heftigste Anger.

Den unge og livfulde Gesandtsskabssekreter tog sig ivrig af sin Broders Strid og forstod at tage en glimrende Hevn over Emilies Foragt ved simpelthen at bekjendtgjøre Bevæggrundene til Brudet imellem de to Elskende. Han giengav med Alger sin smukke Baldame alle de Sarkasmer, hun forhen havde udslynget imod Maximilian, og bragte undertiden mere end een Excellence til at smile, naar han skildrede den skønne Modstanderinde af Handelsklassen; Amazonen, der prædikede Korstog imod Bankierne; den unge Pige, hvis Kjærlighed var bortdunstet over et halvt Qvarteer Musselin. — Grev de Fontaine blev endogsaa nødt til at bruge hele sin Indslydelse for at udvirke en Mission til Rusland for Hr. August Longueville, paa det at han kunde befrie sin Datter fra al den Fatterlighed, som denne unge og farlige Forsøger med ødsel Haand udbredte over hende.

Ministeren, der var nødt til at udskrive nye Pairs-Rekrutter for at understøtte de aristokratiske Ansøgelser, som vaskede i det høie Kammer, udnævnte kort efter Hr. Longueville til Pair af Frankrig og til Biskomte. Hr. de Fontaine erholdt ligeledes Pairsværdigheden som Belønning for sin Trosskab i Ulykkens Dage.

Ved dette Tidspunkt begyndte Mademoiselle de Fontaine, der nu var toogtyve Aar gammel, at anstille alvorlige Betragtninger over Livet og stiftede lidt efter lidt Tone og Manerer. Istedetfor at sige sin Onkel Uartigheder viste hun ham den hjerteligste Omsorg. Hun hentede ham hans Krykke med en vedholdende Omhed, som bragte Spøgesuglene til at lee. Hun bød ham Armen, fjørte ud i hans Vogn og ledsagede ham paa alle hans Spadsferetoure. Hun forsikrede ham endog saa, at hans Pibe slet ikke generede hende, og hun forelæste ham hans kjære „Dagblad“ midt i de Tobaksthyer, som den ondskabsfulde Sømand med Willie sendte hen til hende. Ja, hun lærte at spille Piquet for at kunne adsprede den gamle Greve. Hvad mere er: denne saa lunefulde unge Dame hørte med Opmærksomhed paa sin Onkels periodiske Fortællinger om la Belle Poule's Kamp, om la Ville de Parie's Manøvrer, om Hr. de Suffrens første Expedition eller om Slaget ved Abukir.

Uagtet den gamle Sømand ofte havde ladet sig forlyde med, at han altfor vel kjendte sin Længde og Brede til at lade sig overliste af en ung Korvet, erfarede de parisiske Saloner en skøn Formidbag, at Mademoiselle de Fontaine havde ægtet Grev de Kergarouët. — Den unge Grevinde gav glimrende Fester for at bedøve sig; men hun fandt uden Tvivl Intet paa Bunden af denne Hvirvel. Husets Luxus skjulte kun usuldfønmment Tomheden og Ulykken i hendes lidende Sjæl; thi

trods Yttringerne af en forstilt Munterhed, udtrykte hendes smukke Ansigt en lønlig Melankoli. Emilie lod forøvrig til at være fuld af Opmærksomhed og venlig Deeltagelse for sin gamle Mand, som undertiden, naar han om Aftenen gik ind i sine Bærelser under Lyden af et livligt Orkester, fortalte sine gamle Kammerater, at han ikke længere kjendte sig selv, og at han ikke havde troet, at han i sit femoghalvfjerdsindstyvende Aar skulde gaae ombord som Ruds paa „den smukke Emilie.“

Grevindens Opførsel bar Præget af en saa streng Dyd, at den meest klartseende Kritik ikke fandt Noget at dadle. De to Ægtefællers Samliv var forresten saa viselig beregnet, at det næsten blev de unge Menneſker, som havde Interesse af at giette Hemmelighederne i dette Huus, aldeles umuligt at komme under Veir med, om den gamle Greve behandlede sin Kone som Elsker eller som Fader. Man hørte ham undertiden sige, at han havde modtaget sin Niece som en Skibbruden, og at han aldrig i gamle Dage havde misbrugt Gjæstfriheden, naar han var saa heldig at frelse en Fjende fra Orkanens Raseri. — Efterhaanden traadte Grevinde de Kerrouët tilbage i en Dunkelhed, som hun syntes at ønske, og Paris ophørte at beskæftige sig med hende. —

To Aar efter sit Ægteskab befandt hun sig en Aften i en af de antike Sale i Faubourg Saint-Germain, hvor hendes Charakter, der var de gamle Tider værdig, var en Gjenstand for Beundring, —

da man med Et meldte Hr. Biskop de Longueville. — Grevinden var skjult i et Hjørne af Salonen, hvor hun spillede Piquet med en aldrende Biskop; hendes Sindsbevægelse blev derfor ikke bemærket af Noget.

Bed at vende Hovedet havde hun seet Maximilian træde ind i hele sin Ungdoms Glæde. Hans Faders og hans Broders Dødsfald, hvilken Sidste var bleven dræbt af det ublide Klima i Petersborg, havde kastet Pairsværdighedens arvelige Kæppe om hans Skuldre. Hans Formue stod i Harmoni med hans Kundskaber og Fortjenester. Den foregaaende Dag havde hans ungdommelige og livfulde Betsalenhed netop givet Forsamlingen de fortræffeligste Oplysninger. I dette Dieblif viste han sig for den sørgmodige Grevinde som fri og udrustet med alle de Gaver, hun havde drømt sig for sit Ideal. Biskoppen var Salonernes Stolthed. Alle Mødre, der havde gifteskæddige Døttre, kom ham i Møde. Han var virkelig begavet med de Fortrin, som man tillagde ham ved at beundre hans Unde, og Emilie vidste bedre end enhver Anden, at han besad hiin Charakterfasthed, hvori forsigtige Damer see et Pant paa Lykke. Hun kastede et Blik hen paa Admiralen, der ifølge sit Yndlingsudtryk endnu syntes at kunne holde sig længe ombord i sin Skude, og hun betragtede med smertelig Hengivelse dette graanede Hoved; derpaa saae hun i mindre end et Sekund tilbage paa sin Ungdoms Bildfarelses og forbandede alle Pinnedhandlersker.

I dette Dieblif sagde Biskoppen med en vis præstelig Ynde til hende :

— Min smukke Dame, De har fastet Hjerters-
sønge, jeg har vundet ; men beklag Dem ikke over
Tabet af Deres Penge, jeg gjemmer dem til mine
smaa Seminarister.

II.

Hæder og Ulykke.

II.

Sæder og Ulykke.

Midt i Rue Saint-Denis og tæt ved Hjørnet af Rue du Petit-Lion fandtes endnu for kort siden et af disse ubetalelige Huse, som gjøre det saa let for Romanforsatteren at gjenopbygge det gamle Paris efter Analogien. Murene af denne faldefærdige Rønne syntes overlægsede med Hieroglypher. Hvilket andet Navn kunde en Driver give de X'er og V'er, der dannedes af det hinanden krydsende Tømmer, og som meget tydelig saaes igjennem Overkalkningen, fordi en Mængde savtakkede Sprækker betegnede Omridsene af alle Bjælkerne og vidnede om, hvor stærkt de rystede i deres Fuger ved Forbiførselen af enhver Vogn. — Denne ærværdige Bygning bar et trekantet Tag, af hvilken Form der med det Første ikke vil eksistere nogen Model i Paris. Dette Tag, som aldeles havde forstødt sig paa Grund af det parisiske Klimas Ublidhed, gik tre Fod ud over Gaden baade for at beskytte Dørtræskelen imod Regnskyl og for at give Ly for Loft-

rummets Væg og for dets Vindue uden Rarm. Denne øverste Etage var opført af Træværk for ikke at betynde dette svage Huus.

Paa en regnfuld Morgenstund i Martsmaaned stod en ung Mand, omhyggelig indhyllet i sin Kappe, under Brædesturet af den Boutik, der laa ligeoverfor det gamle Sted, og syntes at betragte dette med en Historikers Interesse. Denne Levning fra det firtende Aarhundredes Borgerstand kunde virkelig give Jagttageren meer end et Problem at løse. Hver Etage havde sin Særegenhed. Saaledes var i den nederste alle de underste Ruder af Træ for at tilvejebringe hiin tvivlsomme Belysning, ved hvis Hjælp en duelig Kiøbmand giver sine Løier den Farve, som hans Kunder ønske. Den unge Mand syntes imidlertid at være fuld af Foragt for denne væsentlige Deel af Huset; thi hans Dine havde endnu ikke fæstet sig derpaa. Hans Opmærksomhed var især rettet imod tredie Sal, paa et Par beskedne Vinduer, hvis smaaabitte Ruder vare af saa grønt Glas, at den unge Mand ikke, uden sit udmærkede Syn, kunde have opdaget de blaa-tærnede Gardiner, der skjulte dette Værelses Mysterier for de Uindviiede.

Kjød af denne Betragtning uden Resultat, lod den unge Jagttager undertiden sit Blik dale ned imod de lavere Regioner. Et uvilkaarligt Smil spillede da omkring hans Læber, naar han gjen saa denne Boutik, hvor man virkelig fandt mange latterlige Ting. — En forfærdelig, horisontal Bjælke,

der hvilede paa fire Piller, som syntes at have boiet sig under Vægten af det faldesfærdige Huus, var bleven dækket med ligesaa mange forstjellige Lag af Farve, som en gammel Hertuginde's Kind nogensinde har modtaget Smink. Midt paa denne svære, fint udstaarne Vjælke befandt sig et gammelt Maleri, der forestillede en Kat, som spillede Fjerboldt. Dette Stykke foraarsagede den unge Mands Munterhed. — Men vi maae tilstaae, at den aandrigste af Nutidens Malere ikke kunde opfinde en saa komisk Kunstnerspøg. Dyret holdt i en af sine Forpoter en Raket, der var ligesaa stor som det selv og reiste sig op paa sine Bagbeen for at opfange en uhyre Boldt, der blev sendt hen imod det af en Adelsmand i broderet Kjole. Tegning, Farver og Biting, — Alt var behandlet, som om Kunstneren havde villet gjøre sig lystig baade over Kjøbmanden og over de Forbigaaende. Tiden, der havde forvansket dette naive Maleri, gjorde det endnu mere naragtigt ved nogle Usikkerheder, hvorover en samvittighedsfuld Driver havde Grund til at forurolige sig. Saaledes var Kattens plettede Hale paa en saadan Maade bortreven fra Kroppen, at man gjerne kunde antage den for en Tilskuers, i den Grad var Halen tyk, lang og busket paa vore Forsædres Katte. — Paa høire Side af Maleriet kunde man paa en blaa Grund, der kun usfuldkomment skjulte Træets Hensmildren, læse Ordet: „Guillaume“, og paa venstre Side: „Hr. Chevrel's Efterfølger.“

Man kunde imidlertid ikke godt tænke sig, at den Ubekjendte blev staaende for at beundre denne Kat; thi et Diebligs Opmærksomhed var nok til at fæste den i Hukommelsen.

Den unge Mand havde ogsaa noget Sælsomt ved sig. Hans Kappe, der var lagt i Læg efter antike Draperiers Mønster, lod see en elegant Chausure, der var saa meget mere paafaldende midt i det varisske Gadesnavs, som han tillige bar hvide Silkestrømper, hvis Smaaæstent vidnede om hans Utaalmødighed. Hans Haars sorte Lokker, der vare bragte i Uorden af Fugtigheden, antydede en Frisur à la Caracalla, hvilken Billedhuggerkonstens Gjenfødelse og en vis Forgabelse i det Antike havde bragt paa Moden. Han kom uden Tvivl fra et Bryllup eller Bal; Klokken var halv Syv om Morgenens, og han bar hvide, iturevne Handsker.

Trods Støien af nogle forsinkede Kjøffengartnere, der i Galop begave sig til la Halle, fremsød denne ellers saa travle Gade en Rolighed, hvis Magi det er vanskeligt at forklare, dersom man ikke har vanket om i det øde Paris i de Timer, da dets for et Dieblif beroligede Larm fødes paany og rører sig i det Fjerne, liig Havets dybe Stemme.

Denne forunderlige unge Mand maatte være ligesaa besynderlig for Beboerne af det gamle Huus, som dette var det for ham. — Et blændende hvidt Halstørklæde bragte hans forsvirede Ansigt til at see endnu blegere ud, end det i Virkeligheden var.

Den vereløvis mørke og funkende Ild i hans sorte Dine harmonerede ganske med hans Ansigts sælsomme Omrids og med hans store, buede Læber, der droge sig sammen, naar han smilte. Hans Pande, som rynkedes af en heftig Fortrydelighed, havde noget Skæbnesvangert ved sig. Er Panden ikke det meest Prophetiske hos Mennesket?

Den Ubekjendte var saa fuld af Ergrelse, da man hurtig aabnede Loftsvinduet, at han ikke engang saae tre runde, rødmskede Ansigter komme tilsyne indenfor. Disse tre Hoveder, der omfattedes af Vinduesrammen, mindede om hine pludselindede Engle, der svæve om i de Skyer, hvormed man omgiver den evige Fader. — De tre Kræmmerdrengene indaandede den friske Luft med en Begjærlighed, som vidnede om, i hvor høj Grad deres Kostkammers Atmosphære maatte være varm og trykkende. — Den af Boutikdrengene, der havde det lystigste Ansigt, gjorde de to Andre opmærksomme paa den sælsomme Skilbvagst ligeoverfor; derpaa forsvandt han et Dieblis og kom tilbage med et Instrument, der oftere omtales i Molières's Komedier. De tre Ansigter antog et maliciøst Udtryk, idet de betragtede Dagdriveren, hvem de oversprogede med en fin og hvidlig Regn, hvis Duft bevisste, at de tre Hager nylig vare blevne barberede. Kræmmerdrengene, der vare flygtede tilbage i Baggrunden af Kostkammeret og stode paa Taaspidsen for at gotte sig ved deres Dffers Brede, ophørte med Et at lee, da de saae den Ligeegyldighed, hvor-

med den unge Mand rystede sin Kappe, og den dybe Foragt, der malede sig paa hans Ansigt, idet han hævede Vinene op imod det tomme Vindue.

I dette Dieblis bragte en fin og hvid Haand den nederste Deel af et af de tunge Vinduer i tredie Etage til at stige op imod Gesimsen ved Hjælp af disse sindrige Fuger, hvis Dreiehvirvel undertiden ganske uventet lade de svære Maskiner synke ned, som den skal holde tilbage. — Den ligeoverfor posterede Driver blev belønnet for sin lange Venten.

En ung Piges Ansigt, saa frisk som et af hvide Blomsterbægere, som hæve sig op over Båndfladen, kom tilsyne indenfor, omgivet med en fintpibet Musfelinsskappe, der gav hendes Hoved et henrivende Udtryk af Ustyldighed. Omendstjondt hendes Hals og Skuldre vare bedækkede med et brunt Tørklæde, opdagede man dog, paa Grund af de smaa Abninger, som Sønnens Bevægelser havde fremkaldt, endeel af deres smukke Form og blændende Hud. Intet Udtryk af Tvang vansirede dette Ansigts Reenhed eller den dybe Ro i et Par af disse Pine, der forud ere blevne udødeliggjorte i Raphaels ophøjede Kompositioner; — det var den samme Ynde, den samme Ro som i hine Madonnaer, der næsten ere blevne til Ordsprog. Der var en fortryllende Modsatning imellem dette Ansigts ungdommelige Kinder, hvorpaa Sønnen havde efterladt ligesom en Fylde af Liv, og imellem det

ældgamle, massive Bindue, hvis Karm var ganske sort. — Ligesom de Blomster, der endnu ikke om Morgenens have udfoldet alle deres af Nattefulden sammenrullede Blade, lod den unge og endnu ikke rigtig opvaagnede Pige sine blaae Dine streife hen over de nærmeste Tage for at see op imod Himlen. Derpaa sankede hun af et Slags Bane sit Blik ned imod Gadens dunkle Regioner, hvor det strax mødte den Ubekjendtes. Kofetteriet bragte hende uden Tvivl til at ærgre sig over at være bleven seet i Negligee; hun trak sig hurtig tilbage, den forslidte Dreiehvirvel snurrede rundt, og Binduet faldt ned med den Hurtighed, som i vore Dage har skjænket denne Opfindelse af vore Forfædre et forhadet Navn, — og det smukke Syn forsvandt. Den unge Mand havde en Følelse, som om den opstaaende Sol pludselig var bleven fordunklet af en Sky.

Under disse Smaaabegivenheder vare de tunge, indvendige Skodder, der beskærmede Boutikkens Binduer, borttagne ligesom ved Hexeri. Den gamle Dør med Dørhammer blev slaaet tilbage imod Husets Muur af en gammel Tjenestekarl, der næsten hidrørte fra samme Tid som det ovenomtalte Maleri. — Trods Façadens tilsyneladende Simpелhed var Hr. Guillaume af alle parisiske Klædekræmmerer Den, hvis Boutik altid var rigeligst forsynet, hvis Handelsforbindelser havde den største Udstrækning, og hvis kommercielle Redelighed var meest paa-lidelig. Naar nogen af hans Medbrødre havde af-

sluttet en Overeenskomst med Regeringen, uden at besidde den fornødne Mængde Klæde, saa var han stedse beredt til at overlade dem den, hvor betydelig end den Leverance var, som de havde paataget sig.

I det Dieblis den gamle Tjener traadte ind i Huset, stod den gamle Handelsmand med Et ligesom ved et Mirakel paa Boutikkens Dørtærskel. Hr. Guillaume saa ned ad Rue Saint-Denis, betragtede de nærmeste Boutikker og Beiret, ligesom en Mand, der kommer iland ved Havre og gjenseer Frankrig efter en lang Reise. Da han havde overbeviist sig om, at Intet havde forandret sig under hans Søvn, opdagede han først den ligeoverfor posterede Fremmede, som før sit Bedkommende mønstrede Klædehandelsens Patriark med samme Opmærksomhed, som Humboldt maa have undersøgt den første elektriske Gymnot, han traf paa i Amerika.

Hr. Guillaume bar vide Knæbeenklæder af sort Fløil, flammede Strømper og firkantede Skoe med Sølvspænder. Hans Kjole, med firkantede Overslag, firkantede Skjoder og firkantet Krave, omgav hans frogede Legeme med et Pantser af olivengrønt Klæde, forsynet med store pletterede Knapper, som ved Slid vare blevne rødlig. Hans graae Haar vare saa nøiagtig glattede og kæmmede paa hans gule Hovedskal, at de mindede om Furrerne paa en pløiet Mark. Hans smaabitte, grønne Dine syntes borede med et Bridbor og funkledede under et Par Hvalvinger, paa hvilke en svag Rødme traadte istedetfor Dienbryn. Bekymringerne havde

bedækket hans Pande med horisontale Rynker, der vare ligesaa talrige som Folderne paa hans Kiøle. Hele hans blege Ansigt vidnede om Laalmodighed, kommerciel Kløgt og om den Art siffige Gridsfhed, som Handelen udfræver.

Bed dette Tidspunkt saae man mindre sjældent end nutildags hine gamle Familier, der som kostelige Traditioner bevare de til Bestillingen hørende Sæder og Klædebrug, og som fremhæve sig midt i Nutidens Civilisation, liig de antediluvianske Levninger, der af Cuvier opdagedes i Steenbrudene. Hovedet for Familien Guillaume var en af disse mærkelige Haandhævere af de gamle Skikke. I Kraft af disse Sædvaner var det uden Tvivl, at han, der var den Første, som stod op om Morgen i Huset, paa fast Fod ventede sine tre Handelslærlinges Komme for at skjænde paa dem, dersom de indfandt sig for sildig.

Disse unge Disciple af Merkur kjendte intet Frygteligere end den stiltiende Iver, hvormed deres Principal mønstrede deres Ansigter og Bevægelser Mandagmorgen, eller naar han havde dem mistænkt for at have gjort en eller anden Udflugt. — Men i dette Dieblif lagde den gamle Klædefræmmer ikke Mærke til sine Boutikdrenges. Han havde travlt med at søge Grunden til den Spænding, hvormed den unge Mand i Kappe og Silkestrømper afperlende rettede sine Bine imod Skiltet og det Indre af Boutikken. Beiret, der nu var blevet klarere, tillod En at opdage den med et Gitter for-

synede Pult, som var omgivet med grønne Silkegardiner, og hvorpaa der laa flere uhyre Protokoller, Husets taase Drakler. En saa stor Kjærlighed til Stedet maatte vække Mistanke hos en Handelsmand, der havde giennemlevet hele Rædselsperioden. Hr. Guillaume tænkte naturligviis, at denne uheldsvarsende Skikkelse vilde Husets Rasse tillivs.

Efter at den Ældste af Handelsbetjentene i al Stilhed havde gottet sig over den taase Duel imellem sin Herre og den Ubekjendte, vovede han at stille sig paa den samme Flisesteen, hvor Hr. Guillaume stod. Da han saae den unge Mand kaste stjaalne Blikke op til tredie Sals Vinduer, traadte han et Par Skridt ud paa Gaden, løftede Hovedet og troede at have bemærket Mademoiselle Augustine Guillaume, der skyndsomt trak sig tilbage. — Misfornøiet over sin Boutiksvends Skarpsindighed, tilfaste Klædefræmmeren ham et opbragt Blik; men pludselig beroligedes den gjensidige Frygt, som den Fremmedes Nærværelse opvakte i Handelsmandens og den første Kommiss's Sjæl. Den Ubekjendte vinkede ad en Fiakre, der begav sig til en nærliggende Holdeplads, og satte sig hurtig ind i den, idet han røbede en stoffende Eigegyldighed. Denne Bortførsel bragte en vis Balsam i de to Boutikdrenges Hjerter, der hidtil havde banket meget uroligt over at gjenfinde Offret for deres Oversprætning.

— Naa, Godtsfolk! hvor længe ville I staae der med forslagte Arme? sagde Hr. Guillaume

til sine tre Neophyter. Gudsbdød! i gamle Dage, da jeg stod hos Hr. Chevrel, havde jeg allerede seet mere end to Stykker Klæde efter ved denne Tid.

— Saa maa det da være bleven tidligere lyst dengang! sagde den ældste Handelslærling, der havde denne Forretning at varetage.

Den gamle Handelsmand kunde ikke lade være at smile.

Omendstjondt de To af disse tre unge Mennesker, der vare betroede til hans Omsorg af deres Fædre, rige Manufakturhandlere i Rouviers og Sedan, blot behøvede at bede om 100,000 Daler for at faae dem, saasnart de vare gamle nok til at etablere sig, saa ansaae Hr. Guillaume det dog for sin Pligt at holde dem under den gamle Despotismes Tugt, der er ukjendt i Nutidens glimrende Boutikker, hvis Handelslærlinge ville være rige i deres tredivte Aar. Han lod dem trælle som Negre. — Ingen Støi afbrød den fredelige Ro i dette høitidelige Huus, hvor alle Hængsler syntes at være smurte, og hvis ubetydeligste Møbler havde den respectable Reenlighed, der vidner om en streng Orden og Økonomi. Den største Spilopmager af Boutikfedrengene morede sig undertiden med at skrive Ankomstdagens Datum paa det Stykke Sveitserost, man satte for dem til Frokost, og som de fandt for godt at lade staae urørt. Denne og nogle lignende lystige Streger bragte ofte den yngste af Hr. Guillaume's Døttre til at smile, — den yndige,

jomfruelige Skabning, der havde viist sig for den henrykte Ubekjendte.

Hver Søndag stiftedes to af Handelsbetjentene til at ledsage Familien Guillaume til Messen og Aftensangen i St. Leu. Virginie og Augustine, som nok saa beskedent vare klædte i Sirts, toge hver en Kommis under Armen og gik foran under deres Moders skarpe Opsigt, hvilken Sidste sluttede dette lille Tog med sin Ægtemand, der af hende var bleven vant til at bære to tykke Bønehøjer, indbundne i sort Saffian.

Kun den Kommis, som ved syv Aars Udholdenhed og Tausshed var indviet i Huset's Hemmeligheder, beholdt en Løn, der bestod af 800 Francs. Ved visse Familiefester gav man ham nogle Foræringer, som Madame Guillaumes tørre og rynkede Haand alene skjænkede noget Værd, — det var enten hækledede Pengepunge, som hun sørgede for at fylde med Bomuld for at fremhæve deres à jour Mønster, eller et Par yderst solide Seler, eller et Par svære Silkestrømper. — Hvad de to andre Handelsbetjente angik, da var den Skranke af Grbødighed, som i gamle Dage stilte en Klædefræmmer fra hans Boutiksdrenge, saa stærkt gjort gjældende imellem dem og den gamle Handelsmand, at de lettere kunde stjæle et heelt Stykke Klæde end bøie denne strenge Etiket. Denne umaadelige Afstand kan maaskee nutildags synes latterlig. Ikke desto mindre vare disse gamle Huse Skoler for gode Sæder og for Rettskaffenhed. En ung Handelslær-

lings Lintoi blev efterseet, repareret, ja undertiden fornyet af Husets Herskerinde. Naar en Kommiss blev syg, blev han Gjenstand for en ægte moderlig Omsorg; dersom der var Fare forhaanden, aabnede Handelsmanden sin Pung for at kalde de berømteste Læger, thi han var ikke alene de unge Menneffers Forældre ansvarlig for Disfes Sædelighed og Dygtighed.

Hr. Guillaume var en af disse gammeldags Mænd; naar han havde de dermed følgende Latterligheder, havde han ogsaa de dermed forbundne gode Sider. — Hr. Joseph Lebas, hans første Kommiss, et forældreløst Barn uden Formue, var ogsaa i hans Tanker hans ældste Datter Virginies tilkommende Egtefælle. Men Hr. Joseph var ikke gaaet ind paa sin Principals Anskuelser, hvilken Sidste ikke for et heelt Reiserdømme vilde have bortgiftet sin yngste Datter før den Ældste. Den ulykkelige Kommiss sølte sig aldeles indtaget i den yngre Søster, Mademoiselle Augustine. For at forklare, hvorledes denne Lidenstab var fremspiret i Stilhed, er det nødvendigt at trænge dybere ind i Maskineriet af den Enevoldsregering, der styrede den gamle Klædehandlers Huus.

Hr. Guillaume havde to Døttre. Den Ældste, Mademoiselle Virginie, var sin Moders udtrykte Billede. — Madame Guillaume, Hr. Chevrel's Datter, holdt sig saa rank paa sin Kontorstol, at hun havde hørt mere end een Spøgesfugl forsikfre, at hun maatte have slugt et Stege-

spid. Hendes lange og magre Ansigt vidnede om en overdreven Devotion. Hendes Tale var kort, og hendes Gestus havde Noget af Telegraphens stødviise Bevægelser. Hendes Dine, der vare ligesaa lyse som en Rats, syntes at være vrede paa den hele Verden, fordi hun var saa syg. — Mademoiselle Virginie, der ligesom sin yngre Søster var opvoren under Moderens despotiske Tugt, havde fyldt sit otteogtyvende Aar. Ungdommen formildebe endeel den usordeelagtige Mine, som hendes Fighed med Moderen undertiden gav hendes Ansigt; men den moderlige Evang havde udstyret hende med to herlige Egenskaber, der opveie Alt, — hun var blid og taalmodig.

Mademoiselle Augustine, som neppe var atten Aar gammel, havde ikke den fjerneste Fighed med sin Fader eller Moder. Hun var en af disse Piger, der paa Grund af Mangelen af ethvert legemligt Baand imellem dem og deres Forældre bringe En til at troe paa Snerpernes Sentens: Det er Gud, der skjænker Børnene. Augustine var lille, eller, for bedre at beskrive hende, fintformet. Da hun var fuld af Naturlighed og Ynde, kunde en Verdensmand kun have bebreidet denne indtagende Skabning enkelte simple Manerer og Stillinger og undertiden en Smule Geneerthed. Hendes stille og rolige Ansigtstræk aandede hiin forbigaaende Melankoli, der bemægtiger sig alle unge Piger, som ere for svage til at modstaae en Moders Villie.

De to Søstre, der altid vare tarvelig klædte, kunde blot tilfredsstille det medfødt kvindelige Røfetteri ved en Luxus i Keenlighed, som passede fortræffelig for dem og bragte dem i Harmoni med deres Omgivelser. — Det er let at tænke sig Følgerne af deres Opdragelse. Da de blot vare vante til at høre sørgelige merkantile Beregninger, da de blot havde lært Retskrivning, Bogholderi, en Smule Bibelhistorie og Fædrelandshistorie, og da de aldrig læste andre Forfattere end dem, deres Moder tillod Afgang til Huset, saa havde deres Ideekreds ikke faaet noget synderligt Omfang.

De Selskaber, der foranledigedes ved Familiefester, udgjorde deres eneste Glæder. — Naar den store Salon, der laa paa anden Sal, skulde modtage deres Onkel Notariusen og hans Kone, der havde Diamanter, en Fætter, som var Divisionschef i Krigsministeriet, nogle ansete Handelsmænd fra Rue des Bourdonnais, to eller tre gamle Banquierer og nogle unge Damer af ulastelige Sæder, saa skete der en stor Afbrydelse i disse tre Kvinders tause Liv ved Udpakningen af Sølvtoiet, det sachsiske Porcellain, Lyse og Krystalfagerne. De gik og kom, og havde ligesaa travlt som Nonner, der skulde modtage en Erkebiskop. Og naar derpaa de to unge Piger, trætte af at have astørret, pudset og ordnet al Stadsen til Selskabet, hjalp deres Moder med at klæde sig af, saa sagde Madame Guillaume til dem:

— I dag have vi Ingenting bestilt, Børn!

Naar den gamle Mama ved disse høitidelige Leiligheder forviste Spillebordene ind i Soveværelset og tillod, at der blev dandset, saa blev denne Indrømmelse betragtet som den meest uventede Lyksalighed og forarsagede en lignende Glæde, som de to eller tre Baller, hvortil Hr. Guillaume førte sine Døttre i Karnevalstiden. Men selv ved disse Selstaber, der syntes indstrevne i Husets Udgiftsbog, bare de to unge Piger en Dragt, hvis Simpелhed bragte dem til at rødme. Deres Maade at dandse paa havde intet Gøinesaldende ved sig, og den moderlige Narvaagenhed tillod dem blot at vedligeholde Konversationen med deres Kavalerer ved Ja og Nei. Saaledes bleve ofte deres Fornøielser fordærvede ved Omstændigheder, som stode i Forbindelse med Familiens Sædvaner og Principer. — Hvad deres sædvanlige Liv angik, vil en eneste Bemærkning være nok til at skildre det. Madame Guillaume fordrede, at hendes Døttre skulde være fuldt paaflædte tidlig om Morgenens, og at de hver Dag skulde komme ned ved samme Time; kortsagt hun paalagde dem en klosterlig Regelmæssighed i deres Bestæftigelser.

Augustine havde imidlertid af en Hændelse faaet en Sjæl, der var ophøiet nok til at føle det Tomme i denne Tilværelse. — Undertiden saae hendes blaae Dine sig om som for at adspørge de hemmelighedsfulde Dybder af den skumle Trappe og de fugtige Paffjældere. Efter at have sonderet denne klosterlige Tausshed, syntes hun at lytte i det Fjerne

til de ubetydelige Aabenbarelses fra hiint lidenskabelige Liv, der sætter større Pris paa Følelses end paa materielle Gjenstande. I saadanne Diebliske farvede en høiere Rødme hendes Kinder, hendes uvirksomme Hænder lode det hvide Musselin falde ned paa Distens blanke Teg, og hendes Moder sagde derpaa med en Stemme, der altid forblev haard, selv i sin blideste Betoning:

— Augustine, hvad tænker Du paa, mit Barn?

Maaskee havde „Hippolyte, Greve af Douglass“ og „Greven af Comminges“, to Romaner, som Augustine havde fundet i den forrige Kofferpiges Skab, bidraget til Ideudviklingen hos den unge Pige, der i Smug havde slugt dem paa en lang Vinternat.

Udtrykket af en dunkel Rængsel i Augustines Ansigt, hendes blide Stemme, blændende klare Teint og blaae Vine havde opvakt en ligesaa heftig som ærbødig Kjærlighed hos den stakkels Kommiss. Ifølge et let begribeligt Spil af Skæbnen følte Augustine derimod ingen Tilbøielighed for Hr. Joseph Lebas, — maaskee fordi hun ikke vidste, at hun blev elsket af ham.

Til Gjengæld havde Handelsbetjentens lange Been, kastaniebrune Haar, store Hænder og kraftige Bygning fundet en hemmelig Beundrer i Mademoiselle Virginie der uagtet sin Medgift paa 50,000 Daler ikke havde faaet noget Egtefæbets tilbud. Intet kunde være mere naturligt end disse to om-

vendte Lidenffaber, fom vare fødte i den mørke Boutifs Laushed ligesom Bioler, der blomstre dybt inde i en Skov.

— Paa den Maade, fom den Mand bærer sig ab, ville vore Døttre snart komme til at kaste sig paa Knæ for en Frier! sagde Hr. Guillaume ved sig selv, idet han en Morgen, læste det første Dekret, hvorved Napoleon anteciperede Udffrivningen af den næste Klaffes Mandffab.

I fin Angff for at fee fin ældfte Datter gaae i Frøe og ved Tanken om, selv at have ægtet Mademoiselle Chevreul omtrent i samme Stilling hvori Joseph Lebas og Virginie befandt sig, beregnede den gamle Kjøbmand, at han paa eengang kunde bortgifte fin Datter og afgjøre en hellig Gjæld ved at bevise fin Kommiss den samme Belgierning, fom han forðum selv havde modtaget af sin Forgænger under lignende Omffændigheder. — Joseph Lebas, der var treogtredivo Aar gammel, tænkte paa de Hindringer, fom femten Aars Forffjel tilveiebragte mellem Augustine og ham. Han var desuden skarpsindig nok til at gjette Hr. Guillauemes Hensigter, og han kjendte tilffrækkelig til hans uroffkelige Grundffætninger for at vide, at den yngre Søster ikke vilde blive gift før den ældre. Den arme Kommiss, hvis Hjerte var ligesaa udmærket, fom hans Been vare lange og hans Overfrop tyk, led alffaa i Stilhed.

Men for at aflægge et nøiagtigt Regnffab for de udvortes Begivenheder, ligesom for de lønlige

Følelser maa vi skride nogle Maaneder tilbage i Tiden før det Optrin hvormed denne Fortælling begynder.

Paa en tidlig Aftenstund var en ung Mand, der gik forbi Hr. Guillaumes mørke Boutik, bleven staaende reent fortabt i Bescuelse ved Synet af en Scene, som vilde have bragt Alverdens Malere til at standse. — Boutikken, der endnu ikke var oplyst, dannede en sort Forgrund, bag hvilken man saa Kjøbmandens Episejal. En Astrallampe udbredte der hiint venlige Lys, der giver den holdandske Skoles Malerier saa megen Ynde. Det hvide Dækketoi, Sølvservicet og Chrystalsagerne dannede glimrende Details, som endnu mere forhøiedes ved Modsatningerne imellem Lys og Skygge. Familiefaderens og hans Kones Phsyionomier, Handelsbetjentenes Ansigter og Augustines rene Former, bag hvilken Sidste man saa en tyk og pludskindet Tjenestepige, dannede en saa mærkvaerdig Gruppe; disse Hoveder vare saa originale, og enhver af disse karakteristiske Skikkelser havde et saa ærligt og aabent Udtryk; man gjettede saa godt denne Families stille, fredelige og bestedne Liv, at en Konstner, som var vant til at gjengive Naturen, gjerne kunde fortvivle over at ville afbilde denne tilfældig opdagede Scene.

Den Forbigaaende var en ung Maler, der syv Aar tidligere havde faaet den store Præmie. Han var nylig kommen tilbage fra Rom. Hans Sjæl, der saa længe havde levet af Poesi, hans

Dine, der vare mætte af Raphael og Michel-Angelo, tørstede efter den sande Natur efter et langt Ophold i de prægtige Egne, som Konsten overalt har paa-trykt sit storartede Præg. Hvad enten den var rigtig eller urigtig, saa var det hans personlige Følelse. — Da han længe havde været overladt til de italienske Lidenstakers Hefstighed, længtes hans Hjerter efter en af disse stille og bestedne Møer, som han uheldigviis blot havde fundet finde paa Malerier i Rom.

Fra Begeistringen over det naturlige Maleri, han betragtede, gik han som man let kan tænke, over til en dyb Beundring for Hovedfiguren. Augustine syntes tankesfuld og spiste slet ikke. Da Kampen stod saaledes, at dens fulde Lys faldt ned over hendes Ansigt, syntes hendes Buste, at bevæge sig i en Kredsløb af Ild, der tydeligere fremhævede hendes Hoveds Contourer og kastede ligesom et overnaturligt Skær over hende. Kunstneren sammenlignede hende uvilkaarlig med en Engel, der længes efter Himlen. En næsten ukjendt Følelse, en reen og glødende Kjærlighed gennemstrømmede hans Hjerter. Efter at han et Dieblif var bleven staaende ligesom sønderknuust under sine Ideers Bægt, løbre han sig fra sin Lykke, gik hjem, spiste ikke og sov ikke.

Den følgende Dag traadte han ind i sit Atelier for ikke at forlade det, førend han havde betroet Lærredet denne magiske Scene, hvis blotte Grindring bragte ham i Ertase. Hans Lykke var dog ufuld-

stændig, saa længe han ikke besad et tro Portræt af sit Ideal.

Han gik flere Gange forbi det gamle Sted; han vovede endogsaa een eller to Gange at træde derind for bedre at see den fortryllende Skabning, som Madame Guillaume bedækkede med sin Binge. I hele otte Maaneder hengav han sig til sin Kjærlighed og sine Pensler; han forblev usynlig for sine fortroligste Venner, idet han forglemt Berden, Poesien, Theateret, Musikken og sine kjæreste Sædvaner.

En Formiddag trængte Giròdet næsten med Magt ind til ham og vækkede ham med det Spørgsmaal:

— Hvad vil Du indsende til Udstillingen?

Konstneren griber sin Bens Haand, trækker ham med ind i sit Atelier og drager Forhænget fra et lille Straffelimaleri og et Portræt. — Efter en langsom og begjærlig Betragtning af de to Mesterværker, falder Giròdet sin Kammerat om Halsen og kysker ham uden at finde Ord. Hans Sindsbewægelse kunde kun yttre sig, som han følte den, fra Sjæl til Sjæl.

— Du er forelsket? spurgte Giròdet.

De vidste Begge, at de skønneste Portrætter af Titian, af Raphael og af Leonardo da Vinci skuldes de exalterede Følelser, som forøvrig under forskjellige Betingelser frembringe alle Mesterværker.

Istedetfor alt andet Svar bøjede den unge Konstner Hovedet.

— Hvor Du er lykkelig, at Du kan blive forelsket her ved Tilbagekomsten fra Italien! . . . Jeg vil forresten ikke raade Dig at sætte saadanne Arbejder paa Udstillingen, tilføiede den store Maler. Seer Du, disse to Malerier vilde ikke blive paastjændede. Disse naturlige Farver, dette vidunderlige Arbejde kan endnu ikke blive rigtig vuderet; thi Publicum er ikke mere vant til saa megen Dybde. De Malerier, vi male, min kjære Ven, ere Stjærmsbræstmalerier eller Udhængsskildte . . . Lad os hellere skrive Vers, eller oversætte Anacreon! jeg foreskriver Dig, at der er større Hæder at vente deraf end af vore usalig Lærreder.

Trods disse kjærlige Raad bleve de to Stykker satte paa Udstillingen. — Den huslige Scene gjorde en Revolution i Malerverdenen. Den fremavlede alle disse Genrestykker, hvis overhaandtagende Mængde kunde friste En til at troe, at man fabrikerede dem ved reent melaniske Midler. Hvad Portrættet angaaer, gives der kun saa Kunstnere, som ikke have bevaret Erindringen om dette levende Lærred, som Publikum, der en masse altid er retsfærdigt, lod beholde den Krands, som Giv og Tag selv hængte paa det.

De to Malerier vare omgivne af en umaadelig Trængsel; man blev trykket ihjel der, som Damerne sige. Spekulanter og fornemme Herrer bødskede disse to Stykker med dobbelte Napoleonsd'or'er; men Kunstneren afflog haardnakket at sælge dem eller tage Copier deraf.

Omendstjændt alt Dette rygtedes vidt og bredt i Berden, var det ikke af den Natur, at det kunde trænge ud til den lille Affrog i Rue Saint Denis. — Paa en Visit hos Madame Guillaume talte Notariusens Kone ikke desto mindre om Udstillingen til Augustine, hvem hun holdt meget af, og forklarede hende Hensigten dermed. Madame Berniers Beskrivelse indgjorde naturligtviis Augustine lyst til at see Malerierne, og hun var dristig nok til i al Stilhed at bede sin Tante om at ledsage sig til Louvre. Tanten var heldig i sine Underhandlinger hos Madame Guillaume for at udvirke Tilladelse til at udrive sin Niece fra hendes fjedelige Bestjæftigelse for et Par Timerstid.

Den unge Pige trængte igiennem Sværmen hen til det kronede Maleri. En Gysen bragte hende til at skjælve som et Espeløv, da hun gienkjendte sig selv. Hun blev bange og saa sig om for igien at komme hen til sin Tante, fra hvem en Strøm af Menneffemasjen havde skilt hende. — I dette Dieblif mødte hendes forfækkede Dine den unge Malers glædestraalende Ansigt. Hun mindedes pludselig en Spadserendes Træk, hvem hun i sin Nysgjerrighed ofte havde lagt Mærke til i den Tro, at det var en ny Nabo.

— Der seer De, hvad Rjærligheden har bragt mig til at gjøre, hvistede Konstneren til den frygtfomme Skabning, der blev staaende ganstte forfækket over disse Ord.

Hun gjenvandt pludselig et overnaturligt Mod til at trænge sig igjennem Mængden og komme hen til sin Tante, der søgte at arbeide sig frem til Maleriet.

— De vilde blive trykket fordærvet, udbrød Augustine, lad os gaae, Tante.

Men ved Maleriudstillingen gives der visse Diebliske, hvori to Damer ikke have Frihed til at gaae, hvorthen de ville i Gallerierne. Som en Følge af de uregelmæssige Bevægelser, som Trængselen nødte dem til at gjøre, bleve Mademoiselle Guilleaume og hendes Tante førte hen foran det andet Maleri. Tilfældet vilde, at Madame Bernier og Augustine i Forening kom tæt hen til det Stykke, der blev berømmeliggjort af Moden, som dennegang stemte overeens med Talentet.

Der undslap Tanten et Udraab af Overraskelse, der dog blev overdøvet af Mængdens høirøstede Samtaler; men Augustine græd uvilkaarlig ved Synet af denne beundringsværdige Scene. — Derpaa lagde hun af en næsten uforklarlig Følelse Fingren paa Munden, idet hun et Par Skridt fra sig opdagede Konstnerens extatistiske Ansigt. Han svarede med et Nis og pegede paa Madame Bernier som paa en Glædesforstyrret, for saaledes at vise den unge Pige, at hun blev forstaaet.

Denne Pantomime bragte Blodet til at syde igjennem den stakkels Piges Legeme. Hun følte sig strafværdig, idet hun indbildte sig at der var blevet sluttet en Pakt imellem hende og Konstneren.

— Den kvælende Hede det bestandige Syn af de meest glimrende Toiletter og den Svimmelhed, som opstod hos Augustine paa Grund af Afverlingerne i Farverne og Mængden af levende eller malede Figurer, bragte hende i en Art beruset Tilstand, der fordoblede hendes Frygt. Hun vilde maaskee være besvimeret, dersom der ikke i hendes Hjertes Underste og trods dette Chaos af Følelser havde rørt sig en ukjendt Nydelse, der gienoplivede hele hendes Væsen. Ikke desto mindre troede hun sig dog under Indflydelse af den Dæmon, hvem Prædikanternes Tordenrøst havde tillagt de frygteligste Virkninger. Dette Dieblif var for hende som et Dieblifs Banvid.

Hun saae sig ledsaget lige til sin Lantes Bogn af den unge Mand, der straaede af Lykke og Kjærlighed. — Som et Bytte for en ganske ny Exaltation og for en Beruselse, der paa en Maade overlod hende til Naturens Krav, lyttede Augustine til sit Hjertes veltalende Stemme og betragtede flere Gange den unge Maler, idet hun lod ham see den Forvirring, hvoraf hun følte sig greben. Aldrig havde hendes Kinders Rødme været stærkere og dannet en yndigere Modsatning til Hudens blændende Hvidhed. Det var Skjønheden i hele dens Blomst, Undseelsen i hele dens Forherligelse . . .

Hun følte et Slags Glæde, blandet med Skræk, naar hun tænkte paa, at hendes Nærværelse forarsagede Dens Lykke, hvis Navn var i Alles Munde, og hvis Talent gav flygtige Billeder hele den men-

neffelige Udbødelighed. — Hun var elsket! — Det var hende umuligt at tvivle derom. Da hun ikke længere saa Kunstneren, følte hun endnu i sit Hjerte Gjenflangen af disse simple Ord:

— Der seer De, hvad Kjærligheden har bragt mig til at gøre.

Og hendes Hjertes hurtige Slag syntes at være en Smerte, i den Grad vakte hendes hastig strømmende Blod et forhøiet Liv i alle Parter af hendes fine Legeme. Hun foregav at have en stærk Hovedpine for at slippe for at besvare sin Tantes Spørgsmaal med Hensyn til Malerierne; men ved sin Tilbagekomst kunde Madame Bernier ikke lade være at tale om den Berømmelse, som den fjerboldtspillende Kat havde opnaaet, og Augustine skjælvende over alle sine Lemmer, da hun hørte Moderen yttre, at hun vilde tage hen til Udstillingen for at see sit Huus. — Den unge Pige talte igjen om sin Upasfelijkheid og erholdt Tilladelse til at gaae op at lægge sig.

— Der seer man, hvad der kommer ud af alle saadanne Herligheder . . . en god Hovedpine, udbrød Hr. Guillaume. Er det da saa morsomt at see paa et Maleri, hvad man hver Dag kan betragte paa Gaden. Tal ikke til mig om disse Kunstnere! det gaaer med dem som med Eders Forfattere, . . . det er Folk som døe af Sult. Hvorfor Pokker behøve de at tage mit Huus for at sætte det i Gæbestokken paa deres Malerier?

— Det kan dog bringe os til at sælge nogle
 Alen Klæde mere, sagde Joseph Lebas.

Denne Bemærkning forhindrede ikke, at Konsten
 og Tanken blev fordømt endnu engang for Handed-
 lens Domstol. — Som man kan tænke, gavede disse
 Yttringer ikke Augustine synderligt Haab.

Hun havde hele Natten for sig til at overlade
 sig til Kjærlighedens første Grublerier.

Denne Dags Tildragelser vare som en Drøm,
 hun fandt Behag i at gienngaae i Tanken. Hun
 indviede sig i al den Frygt, i alle de Forhaabnin-
 ger, i al den Anger og i alle hine Vibrationer af
 Følelser, hvori et saa naturligt og frygtsomt Gemyt
 som hendes maatte vugge sig. Hvilken Tomhed
 fandt hun ikke i dette skumle Huus, og hvilken Skat
 opdagede hun ikke i sin Sjæl! — At blive en ta-
 lentfuld Mand's Kone og at dele hans Hæder! —
 Hvilke Dmveltninger maatte denne Tanke ikke frem-
 kalde i et Barns Hjerte, der var opdraget i denne
 Families Skjød? Hvilke Forhaabninger maatte ikke
 dukke op hos en ung Pige, der efter at være op-
 fostret i spidsborgerlige Grundsætninger havde følt
 Attraa efter et elegant Liv.

En Solstraale var pludselig falden ind i dette
 Fængsel. — Augustine elskede med Gæ. — I
 hendes Indre bleve saa mange Følelser paa eengang
 smigrede, at hun maatte give efter! — Hun bereg-
 nede Intet. I det attende Aar stiller Kjærlighe-
 den jo sit Prisma imellem Verden og en ung Piges
 Dine! Uden at være istand til at gjette de haarde

Konflikter, der følge af en elskende Kvindes Samliv med en Mand af Geni, troede hun sig kaldet til at skabe Dennes Lykke og saae ingen Ulighed imellem ham og sig selv. — For hende var det nærværende Dieblif hele Fremtiden.

Da hendes Fader og Moder den følgende Dag kom tilbage fra Udstillingen, vidnede deres nedslagne Ansigter om en eller anden Skuffelse. — For det Første vare de to Malerier tagne tilbage af Måleren og dernæst havde Madame Guillaume mistet sit sorte Kniplingsshavl. At erfare at Malerierne vare forsvundne efter hendes Besøg paa Udstillingen, var for Augustine et Beviis paa en Delikatesse, som Kvinderne altid instinktmæssig forstaae at sætte Priis paa. —

Den Morgen da Henri de Sommervieur (saaledes lød det Navn, som Berømmelsen havde bragt ind i Augustines Hjerte) paa Tilbageveien fra et Bal blev oversprøjet af de tre Handelslærlinge i den fierboldtspillende Kat, imedens han ventede paa et Blik af sin naive Veninde, der sikkert nok ikke anede, at han var der — paa denne Morgenstund gjensaae de Elskende først for fierde Gang hinanden siden Dyrinet ved Udstillingen.

De Hindringer, som Huset Guillaumes Regimente lagde i Veien for Kunstnerens heftige Character gav hans Lidenskab for Augustine en Voldsomhed, der vanskelig lader sig beskrive. — Hvorledes skulde han nærme sig en ung Pige, der sad bag en Disf imellem to Damer som Mademoi-

felle Virginia og Madame Guillaume? Hvorledes skulde han verle Breve med hende naaer Moderen næsten aldrig forlod hende?

Med Elskerens sædvanlige Tilbøielighed til at skabe sig Ulykker, troede Henri at finde en Medbeiler i en af Handelsbetjentene og forestillede sig, at de andre vare i hans Rivals Interesse. Der som han undslap saamange Argusøine, saae han sin Lykke strande imod den gamle Handelsmands eller Madame Guillumes strenge Blik. — Overalt Hindringer, overalt Fortvivlelse!

Netop selve det Hefstige i hans Lidenskab forhindrede den unge Maler fra at udtænke et af hine sindrige Paafund, der hos Fanger og Elskere synes at være den yderste Anstrengelse af den menneskelige Forstand, naar den anspores af en vild Trang til Frihed eller af Kjærlighedens Ild. — Henri de Sommervieux spadserede med en Banvittigs Iver omkring i Kvarteret, som om Bevægelsen kunde indskyde ham List. Efter at have plaget sin Indbildningskraft fandt han intet Bedre end at vinde den pludskindede Tjenestepige ved Guld. Nogle Breve vare med lange Mellemrum fulgte efter hinanden i de fjorten Dage siden hiin uheldige Morgenstund, da Hr. Guillaume og Henri saa noie havde mønstret hinanden.

De unge Folk vare nu komne overeens om at see hinanden paa en vis Time om Søndagen i St. Leu under Messen og ved Aftensangen. Augustine havde sendt sin fiære Henri Listen over

sine Slægtninge og over sin Familjes Venner, hos hvilke den unge Maler skulde søge at faae Udgang for, om muligt, at interessere disse med Pengefager og Handel beskæftigede Sjæle for sine hemmelige Hjertesanliggender, der maatte synes dem at være den meest monstrøse og uhorste Speculation af Verden.

Forøvrig undergif den fierboldtspillende Rats Sædvaner aldeles ingen Forvandling. Om Augustine var distrait, eller sukkede, eller drømte, det lagde Ingen, ikke engang hendes Moder, Mærke til. Dette kan maaskee synes forunderligt for dem, der have opfattet Aanden i dette Huus, hvor en Tanke, besudlet med Poesi, maatte staa i skarp Modsatning til hele Levemaaden og alle Omgivelserne, og hvor Ingen kunde tillade sig en Bevægelse eller et Blik, uden at det jo blev seet og drøftet.

Intet var imidlertid mere naturligt.

Det rolige Skib, der seilede paa Handelspladsen Paris's stormfulde Hav under den fierboldtspillende Rats Flag, var et Bytte for et af hine Uveir, som man paa Grund af deres periodiske Tilbagekomst gjerne kunde kalde Jevndøgnstorme. — I fjorten Dage havde de fire Mandspersoner, hvoraf Besætningen bestod, tilligemed Madame Guillaume og Virginie været beskæftigede med det overordentlige Arbeide, som man kalder at forfatte en Inventariliste. Altid rastløs, med sin Alen i Haanden og Pennen bag Øret, lignede Hr. Guillaume en Skibskaptain, som kommande-

rede en Manøvre. Hans pibende Stemme, der løb ned igjennem en Luge, for at spørge om Tilstanden i det underneden liggende Varelager, fremførte de barbariske Talemaader, som ere egne for Handelsproget, der blot udtrykker sig i Gaader.

— Hvor Meget er der af H.N.Z?

— Udsolgt.

— Hvor Meget er der tilbage af Q.X?

— To Allen.

— Til hvilken Priis?

— Fem, fem, tre.

— Læg alt J.J, alt M.P og Resten af V.D.O heni i tre A'er.

Tusinde andre ligesaa uforstaaelige Sætninger løde ned fra Boutikken. — Indeluffet med sin Rommié og sin Kone klarerede Hr. Guillaume om Aftenen sine Regninger, skrev til forsinkede Skyldnere og forfattede Faktura. De forberedte alle Tre det umaadelige Arbejde, hvis Resultat beviste, at Huset Guillaume eiede saa og saa Meget i Penge, Varer, Verker og Billetter, at det ikke skyldte en Stilling, men at man skyldte det hundrede eller tohundrede tusinde Francs, — og at det selvfølgelig var Pligt at begynde forfra og med større Iver end nogensinde paa at strabe nye Daalere sammen, uden at det faldt disse udholdende Myrer ind at spørge sig selv:

— Til hvilken Nytte?

Bed Hjælp af denne aarlige Tumult undslap den lykkelige Augustine sine Nærmestes Argus.

vine. — Omfider fik man da en Løverbagaften Inventarielisten sluttet. Totalsummens Chiffre frembød en saa stor Række af Nuller, at Hr. Guillaume ved denne Leilighed gjorde en Undtagelse fra Regelen og tillod sine Handelslærlinge at blive siddende ved Bordet under Desferten. Derpaa tog Familien hen at see Cendrillon i Variétés.

Trods denne Rattesvir barberede den gamle Klædefræmmer sig allerede Kloffen Sex Søndagsmorgen, tog sin olivenfarvede Kjøle paa, hvis Couleur og Luv han altid undersøgte med en vis Tilfredshed, og befæstede Guldspænderne paa sine vide Knæbrænkflæder af Silketoi. Imedens Alle endnu sov i Huset, begav han sig Kloffen Syv til et lille Kabinet i første Etage. Dagslyset faldt derind igjennem et Vindue, forsvaret af tykke Jernstænger, som vendte ud til en lille Gaard med saa forte Mure, at den havde en betydelig Lighed med en Brønd.

Den gamle Handelsmand aabnede selv Vinduesffoderne; Gaardens iskolde Lust forfriskede den lunkne Atmosphære i dette Kabinet, der udaandede den for Kontorer særegne Lugt.

Kjøbmanden blev staaende og lagde Haanden paa den skrøbelige Arm af den gamle Korstol, der var betrukket med Saffian, hvis oprindelige Farve var bleven ufsjendelig. Han syntes at nøle med at sætte sig . . .

Han betragtede med rørt Mine den dobbelte Pult, hvor hans Kones Plads befandt sig ligeoverfor hans egen. Han saae paa de nummererede

Mapper, paa Seilgarnsnøglerne, Skrivematerialierne, Jernene til at mærke Klædet, og endelig saae han paa Kassen, -- Gjenstande, der skreve sig fra umindelige Tider; og han troede at staae foran Hr. Chevreuls paakaldte Skygge.

Han skjød den samme Tabouret frem, hvorpaa han forðum selv havde taget Plads foran sin afdøde Principal, og han stillede den med stælvende Haand paa den selvsamme Plet, hvor hans Forgænger havde sat den. Derpaa gav han i en Sindsbewægelse, der er vanskelig at beskrive, et Ryk i Klokkestrengen, som førte til Joseph Lebas's Bærelse. — Da dette afgjørende Ryk var gjort, greb den Gamle, for hvem disse Erindringer maaskee vare altfor mægtige, tre eller fire Berler, der vare blevne præsenterede ham, og saae paa dem uden at see dem. Joseph Lebas var allerede traadt ind.

— Sæt Dem der, sagde Hr. Guillaume til ham, idet han pegede paa Tabouretten.

Den gamle Klædehandler havde aldrig før budt sin Kommis en Stol. Joseph Lebas gik.

— Hvad tænker De om disse Berler? spurgte Hr. Guillaume.

— De blive ikke betalte.

— Hvorledes?

— Ih! jeg har iforgaars hørt, at Leroux & Compagni have betalt Alting i Guld.

— Dho! raabte Klædehandleren, man maa være meget syg for at give al sin Galde fra sig!

Men lad os tale om andre Ting. Nu er Inventariilisten da færdig, Joseph?

— Ja, Herre, og Dividenden er en af de smukkeste, De nogensinde har havt.

— Betjen Dem blot ikke af slige nye Ord! Siig simpelthen Udbyttet, Joseph. Veed De, min Ven, at vi for en stor Deel have Dem at takke for dette Resultat? Derfor vil jeg heller ikke have, at De skal have Løn længer. Madame Guillaume har givet mig den Idee at tilbyde Dem Part i det Hele. Hm! hvad siger De, Joseph? Guillaume & Lebas vilde det ikke være et smukt Firma? Man kunde skrive „& Compagni“ for at gjøre Underskriften bekvemmere.

Joseph Lebas's Dine fyldtes med Taarer; han gjorde sig Umage for at skjule dem og udbrød:

— Na! Hr. Guillaume, hvorledes har jeg kunnet fortjene en saa stor Godhed? Jeg har jo kun gjort min Pligt. Jeg er fattig. Det var allerede for meget, at . . .

Han børstede Opslaget paa sit venstre Erme med det høire Erme og vovede ikke at see op paa den Gamle, der smilte ved Tanken om, at denne beskedne unge Mand, ligesom forhen han selv, trængte til en lille Opmuntring for at gjøre Forklaringen fuldstændig.

— Imidlertid, tog Virginies Fader igjen Ordet, fortjener De ikke rigtig denne Gunst, Joseph! De har ikke saa megen Tillid til mig, som jeg til Dem.

Handelsbetjenten løstede pludselig Hovedet.

— De kender Kassens Hemmeligheder; i de to sidste Aar har jeg indviet Dem i alle mine Sager; jeg har ladet Dem reise i Fabrikantliggender; fortsagt jeg holder Intet skjult for Dem. Men De? . . . De har en Inclination og har ikke sagt mig et eneste Ord derom . . .

Joseph Lebas rødmede.

— Ha! ha! udbrød Hr. Guillaume, De troer altsaa at kunne narre en gammel Kæp som mig? Mig! hvem De dog har hørt forudsige Lecocq's Fallit.

— Hvorledes, min Herre? svarede Joseph Lebas, idet han betragtede sin Principal med ligesaa megen Opmærksomhed, som hans Principal betragtede ham; hvorledes? skulde De vide, hvem jeg elsker?

— Jeg veed Alting, Krabat, sagde den snilde og agtværdige Kjøbmand, idet han kneb ham i Øret. Og jeg tilgiver Dig; jeg har selv baaret mig saaledes ad.

— Og De skænker mig hende?

— Ja . . . og med 50,000 Daler. Jeg vil overlade Dig ligesaa mange; vi ville begynde forfra under et nyt Firma! Vi skulde endnu slutte mange Handeler, min Gut! udbrød den gamle Klædeskræmmer, idet han kom i Aande, reiste sig og gestikulerede med Armene. Seer Du, min Svigersøn, Handelen er det Eneste, der duer! De der spørge om, hvilke Fornøielser man finder derved, ere Løbs-

fer. At være paa Spor efter Uffærer; at vide, hvorledes Alting staaer sig paa Stedet; at vente med Engstelse ligesom ved Spillebordet paa Etienne & Compagnies Fallit; at see et Regiment af Keisergarden marschere forbi, som man selv har uniformeret; at spænde Been for sin Nabo, men naturligviis paa en ærlig Maade; at lade fabrikere for billigere Priis; at være en Art Politiminister, der veed Besset om alle Handelshuses Hjelpekilder for ikke at styre en feil Cours; at holde sig paa Benene under de Andres Skibbrud og at have korresponderende Benner i alle Manufaktursteder. D! er det ikke en evindelig Leg, Joseph? . . . det er at leve! Jeg vil døe i al denne Hurlumhei ligesom den gamle Hr. Chevrel uden dog at tage meer Deel deri, end jeg finder for godt . . .

I sin Improvisations Hede havde Fader Guil-
laume næsten slet ikke lagt Mærke til sin Kommis,
der græd som et Barn.

— Herregud! Joseph! stakkels Fyr! hvad feiler Dig dog?

— Al! jeg elsker hende saa høit, Hr. Guillaume, at jeg er nær ved at besvime, troer jeg . . .

— Godt! min Ven, sagde Handelsmanden rørt, Du er lykkeligere, end Du selv aner; thi hun elsker, min Tro, ogsaa Dig. Det veed jeg!

Og han blinkede med sine smaa, grønne Dine, idet han saae paa sin Kommis.

— Mademoiselle Augustine! Mademoiselle

Augustine! raabte Joseph Lebas i sin Begjæstning.

Og han vilde allerede til at løbe ud af Kabinettet, da han følte sig standset af en Tjernarm. Hans forbausede Principal førte ham med Kraft tilbage til hans Plads.

— Hvad har Augustine at gjøre i denne Sag? spurgte Hr. Guillaume, hvis Stemme øieblikkelig gjennemisnede den arme Joseph Lebas.

— Er det da ikke hende . . . som . . . jeg elsker? stammede Handelsbetjenten.

Forknyet over sin Mangel paa Skarpsindighed, satte Hr. Guillaume sig ned igjen og støttede sin spidse Hage paa begge Hænderne for at tænke over den sælsomme Stilling, hvori han befandt sig.

Joseph Lebas blev, skamsuld og fortvivlet, staaende foran ham.

— Joseph, tog den gamle Handelsmand Ordet med kold Værdighed, jeg talte til Dem om Virginie. Kjærlighed lader sig ikke befale, det veed jeg. Jeg kjender Deres Taushed; vi vilde glemme alt Dette. Jeg vil aldrig gifte Augustine bort før Virginie. Deres Andeel vil blive ti Procent.

Handelsbetjenten, hvem Kjærligheden gav en ubeskrivelig Driftighed og Bølgelighed, foldede Hænderne, tog Ordet og talte et Kvarteer til Hr. Guillaume med saa megen Varme og Følsomhed, at Situationen forandrede sig. — Dersom der havde været Spørgsmaal om et Handelsanliggende, vilde

den gamle Klædekrummer have havt faste Regler til at tage sin Beslutning efter. Men nu da han var dreven tusinde Mile bort fra Handelen ud paa Føleffernes Hav og uden Kompas, vaskede han frem og tilbage i den største Raadvildhed med Hensyn til en saa original Tildragelse, som han kaldte det.

— For Pokker, Joseph! sagde han, Du veed nok, at jeg har faaet mine to Børn med ti Mars Mellemrum. Mademoiselle Chevreul var ikke smuk, og dog har hun ikke havt Grund til at beklage sig over mig. Vær Dig derfor ad ligesom jeg. Og græd endelig ikke; er Du gal? Hvad vil Du? det kan maaskee blive godt endnu, vi ville see Tiden an. Der er altid Udveje. Vi Mænd ere desuden heller ikke altid smægtende Tilbedere af vore Koner. Du forstaaer mig nok? Madame Guillaume er bigot, og . . . Naar! vær ved godt Mod, min Gut; siden kan Du byde Augustine Armen, naar vi gaar til Messen . . .

Saaledes lode de Phraaser, som Hr. Guillaume paa Lykke og Fromme yttrede. Slutningen af Resplikken henrykte den forelskede Kommis. — Han bestemte allerede Mademoiselle Virginie til en af sine Venner, da han traadte ud af det forrøgede Kabinet, idet han trykkede sin tilkommende Svigers faders Haand, efter at han med et lille Nis havde sagt til ham, at Alt endnu kunde vende sig til det Bedste.

— Hvad vil min Kone sige? var den Tanke,

der i høi Grad plagede den stikkelige Handelsmand, da han blev alene.

Madame Guillaume og Virginie, hvem Klædefræmmeren foreløbig havde ladet være uvidende om sit feilslagne Haab, fastede ved Frokostbordet maliciøse Blikke til Joseph Lebas, der hele Tiden var yderst forlegen.

Handelsbetjenten vandt ved sin Tilbageholdenhed Svigermoderens Benskab. Matronen blev saa munter, at hun med et Smil saae hen til Hr. Guillaume og tillod sig en lille Spøg, der fra umindelige Tider af havde været Brug i slige uskyldige Familier. Hun gav sig til at tale om Virginies og Josephs Høide for at bede dem om at stille sig op og see, hvem der var størst.

Denne enfoldige Forberedelse til Fortrolighed fremskaldte nogle Rynker paa Familiefaderens Pande.

Han røbede endogsaa en saa stor Forkjærlighed for Deforum, at han befalede Augustine at tage sin første Kommis under Armen paa Touren til St. Leu. Forundret over denne mandlige Deliskatesse, beærede Madame Guillaume sin Egtehalvdeel med et bifaldende Nif. — Toget brød derpaa op fra Huset i en Orden, der ikke kunde give Naboerne nogen Leilighed til ondskabsfuld Fortolkning.

— FINDER De ikke, Mademoiselle Augustine, sagde Handelsbetjenten skælvende, at naar en Kjøbmand har god Kredit, som Hr. Guillaume, saa

kunde hans Kone mere sig noget mere end Deres Moder? hun kunde jo bære Diamanter og holde Ekvipage. O! dersom jeg gistede mig, vilde jeg have hele Arbejdet for blot at see min Kone lykkelig. Jeg vilde ikke lade hende faae Plads i mit Kontor. Hr. Guillaume har imidlertid handlet rigtig i at bære sig ad, som han har gjort, da Deres Moder selv havde Lyst dertil . . . Kloften Syv, naar Bontikken var luffet, saa vilde jeg mere mig. Jeg vilde gaae paa Komedie og i Selfaber. Men De hører jo ikke paa mia . . .

— Jo, jeg gjør, Hr. Joseph . . . Hvad siger De om at være Maler? Det er en herlig Stilling.

— Ja, jeg kender en Malermester, der maler Skibe, og som har mange Penge . . .

Under denne Samtale kom Familien til Kirken St. Len. Der gjenfandt Madame Guillaume sine Kettigheder. Hun lod for første Gang Augustine sætte sig ved sin Side, og Virginie maatte tage Plads paa den tredie Stol ved Siden af Hr. Lebas.

Imedens Prædiken blev holdt, gik Alt godt imellem Augustine og Henri de Sommerieux, der, staaende bag en Pille, med Underlighed tilbad sin Madonna; men da Hostien blev løftet iveiret, opdagede Madame Guillaume en Smule seent, at hendes Datter Augustine holdt Messiebogen omvendt for sig.

Hun beredte sig allerede til at skjænde efter-

trykkelig paa hende, da hun med Et, efter at have tilfløret sig, afbrød sin Læsning og begyndte at see hen i den Retning, som hendes Datters Dine syntes at foretrække.

Med sine Brillers Hjælp opdagede hun nu den unge Kunstner, hvis Elegance snarere røbede en eller anden Kavallerikapitain end en af Kvarterets Handlende. — Man kan vanskeligt forestille sig den oprørte Tilstand, hvori Madame Guil laume befandt sig, da hun, der smigrede sig med at have givet sine Døtre en fuldendt Opdragelse, saa sin Datter Augustine nære en hemmelig Kjærlighed, hvis Farer hun formedelt sit Snerperi og sin Uersfarenhed saa igiennem Forstørrelsesglas. Hun ansaa sin Datter for at være i Bund og Grund fordærvet.

— Hold for det Første Bogen rigtig, Mademoiselle! sagde hun med dæmpet Stemme, men rystende af Harm.

Med disse Ord rev hun heftig den anklagende Bønebog fra hende og vendte den om, saa at Bogstaverne kom til at staa i deres naturlige Retning.

— Vær nu ikke saa ulykkelig at rette Dine Dine andre Steder hen end paa Dine Bønner, tilføiede hun; ellers skal Du saa at bestille med mig. Efter Messen ville Din Fader og jeg tale med Dig.

Disse Ord vare som et Lynslag for den arme Augustine.

Hun følte det svimle for sig; men i sin Kamp imellem den Smerte, hun følte, og Frygten for at gjøre Skandale i Kirken, havde hun Mod nok til at skjule hele sin Angst. Det var imidlertid let at

gjettede hendes voldsomme Sindsbevægelse, naar man saa, hvorledes Bønnen begen skælvede i hendes Haand, og hvorledes Taarerne randt ned paa hver af Siderne, som hun bladede om.

Konstneren opfangede et forbittret Blik, som Madame Guillaume sendte ham, og han begreb hele Hemmeligheden. Han gik ud med Raseri i Hjertet, bestemt paa at vove Alt.

— Gaa op paa sit Bærelse, Mademoiselle! sagde Madame Guillaume til sin Datter, da de kom hjem. Vi skulle nok kalde paa Dig; men understaae Dig blot ikke i at gaae ud.

Den Raadslagning, de to Ægtefæller holdt sammen, gik saa hemmelig for sig, at Intet deraf blev bekjendt. — Virginie, der imidlertid havde opmuntret sin Søster ved tusinde venlige Forestillinger, drev tilsidst sin Tjenstvillighed saa vidt, at hun sneg sig ned til sin Moders Sovestue, hvor Forhandlingerne fandt Sted, for at lure ved Døren og opsnappe nogle Ord. Paa sin første Reise fra tredje til anden Etage hørte hun sin Fader udbryde:

— Men, Kone, vil Du da dræbe Din Datter? . . .

— Staffels Pige, sagde Virginie til sin forgrædte Søster, Papa tager Dig i Forsvar!

— Og hvad mon de ville gjøre ved Henri? spurgte den uskyldige Skabning.

Den nysgjerrige Virginie listede sig ned igjen; men denne gang blev hun længere borte. — Hun erfarede, at Lebas elskede Augustine. —

Det stod skrevet, at dette i Almindelighed saa rolige Huus paa denne minderværdige Dag skulde blive til et Helvede.

Hr. Guillaume gjorde Hr. Lebas fortvivlet ved at betro ham, at Augustine elskede en Fremmed. Lebas, der havde bedt sin Ven om at anholde om Mademoiselle Virginies Haand, saa sine Forhaabninger tilintetgjorte. — Mademoiselle Virginie, der blev ulykkelig over at erfare, at Hr. Joseph Lebas paa en Maade havde viist hende tilbage, sølte sig angreben af en voldsom Hovedpine. Og den Tvedragt, der var udsaaet imellem de to Egtefæller ved den Forklaring, som de havde havt sammen, og under hvilken de for tredie Gang i deres Liv vare af forstjellige Meninger, — denne Tvedragt yttrede sig paa en strækelig Maade.

Endelig, Kloffen Fire om Eftermiddagen, traadte den blege, rystende og forgrædte Augustine frem for sin Fader og Moder.

Det stakkels Barn fortalte ganske naivt sin Kjærligheds altfor korte Historie. Beroliget ved sin Faders Tiltale og ved hans Løfte, at ville høre paa hende i Taushed, gjenvandt hun en Smule Mod, idet hun sagde sine Forældre sin kjære Henri de Sommervieux's Navn, hvis aristokratiske Partifel hun var malicios nok til at lægge Eftertryk paa. Idet hun overlod sig til det ukjendte Trylteri at tale om sine Følelser, blev hun dristig nok til med en uskyldig Fasthed at erklære, at hun el-

skede Hr. Henri de Sommervieur, og at hun havde skrevet ham det til. Hun tilføiede med Taa-
rer i Dinene, at man vilde gjøre hendes Ulykke ved
at opoffre hende til en Anden.

— Men, Augustine, Du veed da ikke, hvad
en Maler er! udbrød hendes Moder med Rædsel.

— Madame Guillaume! sagde den gamle
Papa, idet han paabød sin Kone Tausshed.

— Augustine, tog han derpaa Ordet, Konst-
nerne ere i Almindelighed Folk, der døe af Sult.
De ere yderst ødsle og næsten altid udsvævende . . .
Jeg har handlet med Hr. Joseph Bernet, med salig Hr.
Lefain og salig Hr. Roverre. Na! naar Du vidste, hvor
mangt et Puds denne Hr. Roverre og Hr. Chevalier de
Saint-George og især Hr. Philidor have spillet den
arme Hr. Chevre! Det er et farligt Folkefærd, det
har jeg prøberet! De have Allesammen et Snakketoi, og
Manerer! . . . Din Hr. Sumer . . . Somm . . .

— De Sommervieur, Fader!

— Godt! de Sommervieur, lad saa være!
Han har aldrig viist sig artigere imod Dig, end
Hr. Chevalier de Saint-George viste sig mod mig
paa den Dag, da jeg erholdt en Dom, med Kon-
sulernes Underskrift, over ham. I forrige Tider
var det ogsaa Folk af Stand . . .

— Men, kjære Papa, Hr. Henri er adelig og
har skrevet mig til, at han er rig. Hans Fader kaldte
sig Grev de Sommervieur for Revolutionen.

Bed disse Ord saae Hr. Guillaume hen til
sin strækfelige Halvdeel, der som en Kone, der bli-

ver sagt imod, trampede i Gulvet og iagttog en mørk Tausshed. Hun undgik endogsaa at rette sit opbragte Blik paa Augustine og syntes at overlade Hr. Guillaume hele Ansvaaret i en saa vigtig Sag, eftersom man ikke vilde høre hendes Mening. — Da hun saae sin Mand finde sig saa rolig i en Katastrophe, der ikke havde noget Kommercielt ved sig, kunde hun trods sin sædvanlige Phlegma ikke holde sig længer, men udbrød:

— Du viser Dig virkelig, min Ven, af en Svag-
hed imod Dine Døttre . . . som . . .

Lyden af en Bogn, der holdt udenfor Døren, afbrød med Et den drøie Sparlagensprædiken, som den gamle Handelsmand allerede gruede for. Et Dieblisk efter befandt Madame Bernier sig midt i Bærelset og efter at have betragtet de tre Afteurer i denne huuslige Scene, sagde hun med en besyftende Mime:

— Jeg veed Alt!

Madame Bernier havde den Feil at troe, at en parisisk Notarius's Kone kunde spille en fin Modedames Rolle.

— Jeg veed Alt! gjentog hun, og jeg kommer her til Noahs Ark ligesom Duen med Oliebladet. Jeg har læst denne Allegori i „Le Génie du christianisme,“ sagde hun, idet hun vendte sig om imod Madame Guillaume; Sammenligningen maa derfor behage Dem, min Cousine . . . Veed Du hvad! tilføiede hun smilende til Augustine; Hr. de Sommervieux er et indtagende Menneſſe.

Han har iformiddags foræret mig mit Portræt, malet med Mesterhaand. Det er idetmindste sertiufinde Francs værd.

Bed disse Ord bankede hun saa smaat paa Hr. Guillaumes Arm. — Den gamle Handelsmand kunde ikke lade være at skyde Læberne frem med et foragteligt Udtryk, som var ham eiendommeligt.

— Jeg kender Hr. de Sommervieux meget godt, fortsatte Tanten. I de sidste fjorten Dage har han deeltaget i mine Aftenselskaber; hvis Prydelse han udgjør . . . Jeg er ogsaa hans Advokat . . . Han har betroet mig alle sine Sorger. Jeg veed fra iformiddags, at han tilbeder Augustine, og hun skal blive hans . . . Na! min gode Cousine, ryst ikke paa Hovedet til Tegn paa Afslag . . . De veed altsaa Intet? han vil blive gjort til Baron; han er nylig bleven udnævnt til Ridder af Preslegionen af Keiseren selv, paa Malerindstillingen . . . Hr. Bernier er hans Notarius; han kender alle hans Sager. Nuvel! Hr. de Sommervieux besidder i Jordegods attentufinde Livres aarlig Indtægt . . . Betænk dog, at en saadan Mands Svigerfader kan blive til Noget, f. Ex. Maire i sit Arrondissement! Ja, dette Egtekab maa bringes istand! Jeg selv sværmer for ham, den herlige unge Mand! Hans Opførsel imod Augustine er jo ligesom i Romanerne. Hør! min Lille, Du vil blive lykkelig, og Alverden vilde gjerne være i Dit Sted . . . Til mine Aftenselskaber kommer ogsaa Hertuginde af Carigliano, der er recnt

forgabet i Hr. Henri de Sommervieux. Nogle ondskabsfulde Tunger mumle endogſaa om, at hun blot kommer til mig for hans Skyld, ſom om en nybagt Hertuginde ikke var paa ſin Plads hos en Notarius, hvis Familie i hundrede Aar har hørt til den høiere Borgerſtand.

— Auguſtine, fortsatte Tanten efter et lille Ophold, jeg har ſeet Portrættet. Gud! hvor det er ſmukt! Du veed vel ikke, at Keiſeren har villet ſee det, og at han leende har ſagt til Viceconnetablen, at derſom han havde mange Damer ſom Denne ved ſit Hof, imedens det blev beſøgt af ſaa mange Konger, ſaa vilde han paatage ſig altid at vedligeholdende den europæiſke Fred. . . Er det ikke ſmigrende?

De Storme og det Uveir, hvormed denne Dag var begyndt, ſkulde ligne Naturens, idet de drog et roligt og mildt Veir efter ſig. — Madame Bernier indſlettede ſaa mange Forførelſer i ſin Tale; hun forſtod at ſlaae paa ſaa mange Strengene i Hr. og Madame Guillaumes tørre Hjerter, at hun tilſidſt fandt een, ſom hun kunde føre ſig til Nytte.

Bed dette beſynderlige Tidspunkt havde Handelsſtanden og Financiererne mere end nogensinde den Mani at indgaae Svogerſkaber med fornemme Herrer. Generalerne under Keiſerdømmet høſtede ſtor Fordeel af denne Tilbøielighed. — Hr. Guillaume drog ivrig tilfelts imod denne ynkverdige Paſſion. Det var en af hans Yndlingsgrundſætninger, at en Kvinde maatte ægte en Mand af ſamme Klaſſe ſom hun ſelv for at finde Lykken; at man tidlig eller

sildig blev straffet for at have havt altfor høie Tanker; at den ene Egtefælle ikke maatte vide Mere end den anden, fordi man fremfor Alt skulde forstaae hinanden; og at en Mand, der talte Græsk, og hvis Kone talte Latin, risikerede at døe af Sult. — Dette Sidste var en Art Ordsprog, han selv havde opfundet. — Han sammenlignede dette Slags Egtefæber med gammelbøags Løier af Silke og Uld, hvori Silken altid tilsidst overfører Ulden.

Der findes imidlertid saa megen Forsængelighed paa Bunden af Menneskenes Hjerter, at Klogskaben hos den gamle Styrmand, der styrede den fjerboldtspillende Kat, tilsidst laae under for Madame Berniers angribende Tungefærdighed. Den værdige Madame Guillaume var endogsaa den Første til i sin Datters Inclination at see en Grund til at opgive sine Grundfætninger og til at samtykke i at modtage Hr. Henri de Sommervieux, hvem hun foresatte sig at underkaste en streng Prøvelse.

Den gamle Handelsmand gik ud til Joseph Lebas og underrettede ham om Tingenes Tilstand. — Kloffen halv Ekv omfluttede den af Maleren forherligede Spisesal Hr. og Madame Bernier, den unge Maler og hans kjære Augustine, Joseph Lebas, der med Taalmodighed fandt sig i sin Lykke, og Mademoiselle Virginie, hvis Hovedpine var ophørt. Hr. og Madame Guillaume saae deres Børn etablere og den fjerboldtspillende Kats Skæbne betroet til duelige Hænder. Deres Tilfredshed naaede sit Høidepunkt, da Henri de Som-

mervieux ved Desferten forærede dem det forbausende Maleri, som de ikke ha vde faaet at see, og som forestillede det Indvendige af denne Boustif, hvilken man skyldte saa megen Lykke.

— Hvor det er smukt! udbrød Hr. Guillaume. At tænke sig, at man vilde give tredivetusinde Francs for det! . . .

— Og see engang paa disse udfoldede Tøier, tilføiede Hr. Lebas; man kunde fristes til at tage dem med Haanden.

— Draperiet gjør altid godt, svarede Maleren. Og vi nulevende Kunstnere vilde være meget lykkelige, dersom vi kunde naae det antike Draperies Fuldkommenhed.

— De holder altsaa af Klæde og Draperi? udbrød Hr. Guillaume. Ih! Gudsdød! der har De min Haand, min unge Ven . . . Da De agter Handelen, ville vi vel blive enige . . . Og hvorfor skulde man foragte den? Verden har jo begyndt dermed, eftersom Adam har solgt Paradiset for et Æble. Det var just ikke nogen heldig Speculation!

Og den gamle Handelsmand brød ud i en høi og hjertelig Latter, opvakt af Champagnen, som han i rigeligt Maal havde ladet cirkulere.

Det Bind, som den unge Kunstner havde for Dinene, var saa tykt, at han fandt sine tilkommende Svigerforældre elskværdige. Han nedlod sig endog saa til at more dem med nogle Ateliervittigheder af god Smag. Han gjorde ogsaa almindelig Lykke. — Om Aftenen efter at Salonen igjen var

tom, og imedens Madame Guillaume gif omfring fra Bordet til Kaminen og fra Kandelabrerne til Lysestagerne for i en Hast at blæse Lysene ud, drog den skikkelige Handelsmand, der altid forstod at see klart, naar det gjaldt om Pengesager, sin Datter Augustine hen til sig, lod hende sætte sig paa sit Skjød og holdt følgende Tale til hende:

— Mit kjære Barn, ægt Du kun Din Hr. Sommervieux, da Du saa gjerne vil; Du har jo Lov til at sætte Din Lykkes Kapital paa Spil. Men jeg lader mig ikke narre af de tredivetusinde Francs, som man fortjener ved at fordærve godt Færrød. Jeg veed nok, at Penge, der fortjenes saa hurtig, gaae deres Vej paa samme Maade. Har jeg ikke iasten hørt denne unge Galning sige, at naar Pengene vare runde, saa var det for at kunne rulle! Han veed da ikke, at om de end ere runde for ødsle Folk, saa see økonomiske Folk, at de ere flade for at kunne stables ovenpaa hinanden . . . Godt! mit Barn, denne skønne Fugl taler om at give Dig Bogne og Diamanter! Han har Penge, lad ham kun sætte dem overstyr for Dig! . . . Velbekomme! Jeg har Intet at indvende derimod. Men hvad Det angaaer, som jeg giver Dig, da ønsker jeg ikke, at saa snart fortjente Penge skulle bortødsles paa Bogne eller Snurrepiberier . . . Den, der giver for Meget ud, bliver aldrig rig . . . Med 50,000 Daler kjøber man endnu ikke hele Paris. Det er sandt, at Du med Tiden vil komme til at arve nogle hundredetusinde Francs; men jeg vil,

min Sjæl! lade Dig vente paa dem saa længe som muligt . . . Jeg har derfor trukket Din Frier hen i en Krog. Seer Du, en Mand, der har hidført Husets Eccoqs Fallit, har ikke havt synderlig Møie med at faa en Kunstner til at samtykke i at gifte sig uden Fælledsskab i Eiendommen med sin Kone . . . Godt! mit Barn, jeg haaber at blive Bedstefader, og jeg vil, min Tro, allerede bestæftige mig med mine Datterbørn . . . Sværg mig nu, at Du aldrig vil gjøre eller underskrive Noget uden mit Raad; og dersom jeg altfor hurtig skulde samles med Fader Chevreul i Himlen, sværg mig saa til, at Du vil raadspørge Din Svoger, den unge Lebas. Lov mig det . . .

— Ja, min Fader, det sværger jeg Dig.

Bed disse Ord, som bleve udtalte med blid Stemme, kyskede Oldingen sin Datter paa begge Kinderne. — Denne Nat sov alle Elfterne ligesaa fredelig som Hr. og Madame Guillaume.

Nogle Maaneder efter denne minderværdige Søndag, blev Hovedalteret i Saint-Leu Vidne til to meget forstjellige Egteskaber.

Augustine og den unge Henri de Sommeville fremstillede sig der i hele Lyffens Glands, omgivne med hele Kjærlighedens Blændværk, prydede med elegante Toiletter og ventede af en glimrende Ekvipage. — Virgine, der tilligemed sin Familie var kjørt derhen i en god Hrebvogn, holdt den bestedne Hr. Lebas under Armen og fulgte ydmygt sin unge Søster i den simpleste Pynt som

en Skygge, der var nødvendig for dette Maleries Harmoni.

Hr. Guillaume havde gjort sig al optænkelig Umage for at udvirke, at Virginie blev gift før Augustine; men han havde den Sorg at see den høiere og lavere Deel af Geistligheden henvende sig først til den eleganteste Brud ved enhver Feilighed. Han hørte nogle af sine Naboer give deres Bisald tilkjende over den sunde Fornuft, som havde ledet Mademoiselle Virginie, der, efter hvad man sagde, gjorde det solideste Parti og blev sit Kvarteer tro; hvorimod de af Misundelse gave Augustine nogle Stikpiller, fordi hun ægtede en Kunstner og Adelsmand. De tilføiede med en Art Skræk, at dersom Familien Guillaume besjæledes af Uergjerrighed, saa var det forbi med Klædehandelen.

Da en gammel Bistehandler havde sagt, at en saadan Odeland snart vilde bringe Augustine i Elendighed, glædede Hr. Guillaume sig i sit stille Sind over den Forsigtighed, han havde anvendt paa Redaktionen af Ægteffabskontrakten. — Om Aftenen adskiltes Familien efter et prægtigt Bal, fulgt af en af hine overdaadige Souperer, som den nuværende Generation ikke engang kan erindre.

Hr. og Madame Guillaume forbleve i deres Hotel i Rue du Colombier, hvor Bryllupsfesten havde fundet Sted. — Hr. og Madame Lebas vendte i deres Hyrevoغن tilbage til det gamle Huns i Rue Saint-Denis for at overtage Styrelsen af den fierboldspillende Kat. — Da

Konstnerens elegante Coupée standsede i Rue des Trois-Frères, tog han sin kjære Augustine i sine Arme og bar hende op i den eleganteste Leilighed i hele Paris.

Den heftige Eidskab, der havde bemægtiget sig Henri, bragte det unge Par til at tilbringe et heelt Aar, uden at den mindste Sky formørkede den Himmels Azur, hvorunder de levede. Der var for dem ikke noget Tungt i Tilværelsen, og deres Ægteskab var en frugtbar Kilde paa Glæde. Henri de Sommervieux forstod at bringe en utrolig Variation ind i hver Dags Udspredelser.

Den lykkelige Augustine, der ikke var istand til at bruge sin Eftertanke, overlod sig ganske til sin Lykkes bugtede Strøm. Hun troede ikke at gjøre nok, idet hun fuldkomment hengav sig til Ægteskabets tilladte og hellige Kjærlighed. Da hun var naturlig og naiv, kjendte hun hverken Afslagenes Rofetteri eller det Herredømme, som en ung Dame af den store Verden skaber sig over sin Mand ved behændige Kapricer. — Hun elskede altfor inderlig til at beregne Fremtiden. — Hun tænkte ikke, at et saa lykfsaligt Liv nogensinde kunde ophøre. Hun udgjorde jo al sin Mands Glæde og troede, at denne uudslukskelige Kjærlighed bestandig vilde være den skønneste af al Pynt for hende, ligesom hendes Hengivenhed og Lydighed vilde være en evig Tillokkelse. Kortsagt Kjærlighedens Lykfsalighed havde gjort hende saa glimrende, at hendes Skjønhed baade gjorde hende stolt og indgjød hende Be-

vidstheden om altid at kunne herske over en Mand, der var saa let at opflamme som Henri de Commerveur. — Egtestanden bragte hende saaledes ingen anden Underviisning end Kierlighedens. — I denne Lykkes Skjød forblev hun endnu hiin uvidende lille Pige, der havde levet ganske ubekiendt i Rue Saint-Denis.

Hun tænkte ikke paa at antage den Verdens Manerer, Dannelsen og Tone, i hvilken hun skulde leve. Hendes Ytringer vare Kierlighedens Ytringer; hun robede nok, idet hun sagde dem, et Slags aandelig Boielighed og en vis Delikatesse i Udtrykket. Men det var det Sprog, som anvendtes af alle Kvinder, naar de finde sig begravne i en Lidenskab, der synes at være deres rette Element. — Derksom Augustine tilfældigviis udtalte en Idee, der ikke stemmede med hendes Mands, saa lo den unge Kunstner, ligesom man leer over en Fremmeds første Sprogfeil, hvilke imidlertid tilsidst trætte En, hvis han ikke retter dem.

Efter dette ligesaa fortryllende som hurtige Mars Forløb følte Henri en Morgen Nødvendigheden af at begynde paa sine Arbejder og sin gamle Levemaade. — Hans Kone var frugtsommelig. — Han besøgte igien sine Venner. Under de langvarige Lidelser i det Mar, hvori en ung Kone for første Gang ammer et Barn, arbejdede han uden Tvivl med Iver; men undertiden søgte han dog paany nogle Udspredelser i den store Verden. Det Huus, han helst kom i, var Hertugindens af Carigliano

der omsider havde forstaaet at drage den berømte Kunstner til sig.

Da Augustine blev rask, og da hendes Søn ikke længer krævede hiin stadige Omhu, som forbyder en Moder at tage Deel i Verdens Udspreddelser, vilde Henri prøve den egenkjærlige Nydelse, som Selskabslivet skænker os, naar man viser sig der med en smuk Kone, der vil blive en Gjenstand for Misundelse og Beundring. — At gjennevbandre alle Salonerne, idet hun optraadte der med den laante Glæde af sin Mands Hæder, at see sig betragtet med Skinsyge af alle Kvinder, det var for Augustine en ny Høst af Glæder; men dette var ogsaa det sidste Gjenstaa af deres ægteffabelige Lykke. Hun begyndte strax at støde sin Mands Forsængelighed, naar hun trods alle sine Bestræbelser kom til at røbe sin Uvidenhed, sit simple Sprog og sin snevre Ideefreds.

Henri de Sommervieux's Charakter, der i henved halvtredie Aar var bleven betvungen af Kjærlighedens første Hefstighed, optog nu igjen med den Ro, som følger med en mindre frisk Eidskab, sine gamle Baner og Tilbøieligheder, der for en Tid havde været aldeles tilsidefattede. Poesien, Malerkonsten og Indbildningskraftens udsøgte Nydelser besidde uafviselige Rettigheder over alle ophøjede Aander. Denne sjælelige Trang var ikke forbleven uden Tilfredsstillelse hos Henri i disse to Aar; den havde blot fundet en ny Næring. — Da Kjærlighedens Gebeet var gjennebstreift, og da Konst-

neren, ligesom Børnene, havde plukket Roser og Negliger med en saa stor Begjærighed, at han ikke lagde Mærke til, at hans Hænder ikke længer kunde holde dem, — saa forandrede Scenen . . .

Derfom Maleren viste sin Kone Udkastet til sine skønneste Kompositioner, hørte han hende, ligesom Hr. Guillaume vilde have gjort, udbrøde: — Hvor det er smukt!

Hendes Beundring uden Barme hidrørte ikke fra en samvittighedsfuld Følelse, det var Beundringen paa Kjærlighedens Ord. Hun foretrak et Blit for det skønneste Maleri; det eneste Ophøiede, hun kjendte, var Hjertets. Kortsagt Henri kunde ikke længer skjule sig selv en grusom Sandhed. Augustine havde ikke Sands for Poesien: hun beboede ikke hans Sphære; hun fulgte ham ikke i alle hans Raspricer, i hans Improvisationer, i hans Glæder, i hans Sorger, men holdt sig ved Jorden i den virkelige Verden, imedens han gik med Hovedet i Himlen. Almindelige Mander kunne ikke gjøre sig noget Begreb om de idelig tilbagevendende Lidelser hos et Væsen, som, uagtet det er forenet med et andet ved den inderligste af alle Følelser, stadig seer sig nødsaget til at tilbagetrænge de fjæreste Udgydelser af sin Tanke og til stadig at lade de Billeder, som en magisk Kraft tvinger det til at skabe, vende tilbage til Intet . . .

Henri tog sin Tilflugt til sit Ateliers Lushed og Ro, idet han haabede, at Omgangen med Kunstnere vilde danne hans Kone og udvikle hendes slumrende Forstandsevner. Men Augustine va

altfor oprigtig religiøs til ikke at forstrækkes over Kunstneres Tone. Ved det første Middagsselskab, som Hr. de Sommervieur gav, hørte hun en ung Maler sige:

— Men, Madame, Deres Paradis er ikke skjønnere end Christi Forklarelse af Raphael. Og jeg er dog bleven kjed af at see derpaa.

Der var i den unge Mands Tone en barnlig Letsindighed, som hun ikke forstod at opfatte, og som frikjender en Spøg for al Irreligiositet.

Augustine medbragte i dette aandrige Selskab en Mistillid, som ikke undgik Nogen. — Hun generede. — Naar Kunstnerne blive generede, ere de ubarmhjertige, — de flye eller spotte. Augustine kunde ikke lade være at efterligne sin Moders fnerpede og altfor værdige Væsen; denne Overdrivelse af Undseelighed, som de dydige Koner ikke altid undgaae, gav Anledning til nogle satiriske Blyantskizzer, hvis uskyldige Skjemt var altfor delikat, til at Hr. de Sommervieur kunde vrede sig derover. Men Intet kunde være ubetydeligt for en Sjæl, der saa let modtog fremmede Indtryk som Henri. — Han kom ogsaa efterhaanden til at føle en Kulde, der blot kunde tage til. For at opnaae den ægteskabelige Lykke maa man stige op ad et Bjerg, hvis smalle Top er nær ved en ligesaa steil som glat Bagside; Malerens Kjærlighed begyndte at gaae nedad . . .

Henri ansaae det for meget uskyldigt at skjule hende Tanker, som hun dog ikke kunde forstaae.

Augustine indesluttede sig i en mørk Tausshed. Disse hemmelige Følelser adskilte de to Ægtefæller ved et tykt Slør, som hver Dag bleve tykkere. Uden at hendes Mand manglede Opmærksomhed imod hende, kunde Augustine ikke lade være at skælve, naar hun saa ham gjemme de Skatte af Mandrigthed og Ynde, som han forðum lagde for hendes Fødder. — Det varede ikke længe, inden hun paa en skæbnesvanger Maade fortolkede de aandrige Ytringer, der høres i Verden om Mændenes Ustadighed. Hun beklagede sig ikke, men hendes hele Holdning var en taus Bebreidelse.

Tre Aar efter sit Ægteskab var denne unge og smukke Kone, der levede i en Sphære af Hæder og Rigdom, et Bytte for den heftigste Sorg. Hendes Teint blegnede. Hun grublede og sammenlignede; derpaa vendte Ulykken de første Blade for hende i Erfaringernes Bog. Hun besluttede modig at forblive indenfor sine Pligters Kreds i det Haab, at denne ædle Opførsel tidlig eller sildig vilde gjen erhverve hende Henriks Kjærlighed. Det gik imidlertid ikke saaledes.

Den sorgmodige Augustine, der længe havde hørt sin Mand tale med Begeistring om Hertuginde af Carigliano, erholdt en Aften af en Veninde nogle ondskabsfulde Oplysninger om den Hengivenhed, som Hr. de Sommervieux havde fattet for den berømte Kokette, der angav Tonen ved Hoffet og i Moderne. I sit eetogtyvende Aar, i sin Ungdoms og Skønheds Glans saa Augustine

sig forraadt for en Kone paa serogtredive Aar. — Idet hun sølte sig ulykkelig midt i Verden og i dens tomme Festligheder, begreb den stakkels Pille ikke længer den Beundring, hun opvakte, eller den Misundelse, hun indgjød. — Hendes Ansigt antog et nyt Udtryk. — Melankolien udbredte Resignationens Blidhed og den forsmaaede Kjærligheds Blegghed over hendes Træk. Hun blev snart courtiseret af de meest forførte Mænd; men hun forblev ene og dydig. Nogle foragtelige Ord, der vare undslupne hendes Mand, bragte hende i en utrolig Fortvivlelse. Et skæbnesvangert Lys lod hende skimte de Mangler paa Berøringspunkter, der som en Følge af hendes tarvelige Opdragelse forhindrede hendes Sjæls fuldkomne Forening med Henriks. Hun sølte Kjærlighed nok til at friskjende ham og fordømme sig selv. Hun græd blodige Taarer og erkjendte for sildig, at der gives Mesalliancer i Aand, ligesom der gives Mesalliancer i Sædvaner og Rang. Ved at tænke paa sin Forbindelses Aar, begreb hun hele Udstrækningen af den svundne Lykke og tilstod for sig selv, at en saa rig Høst af Kjærlighed var et heelt Liv, som blot kunde betales med Ulykke. — Hun elskede imidlertid altfor inderlig til at opgive alt Haab. — Hun vovede ogsaa i sit eetogtyvende Aar at begynde paa at belære sig for idetmindste at gjøre sin Indbildningskraft værdig til ham, som hun beundrede.

— Om jeg end ikke har Digteraand, sagde hun ved sig selv, saa vil jeg idetmindste forstaae Poesien.

Og idet Madame de Sommervieux nu udsfoldede hele den Villieskraft og Energi, som alle Kvinder besidde, naar de elske, forsøgte hun paa at forandre sin Charakter, sin Levemaade og sine Sædvaner. Men idet hun slugte hele Bind, idet hun med Mod prøvede paa at uddanne sig, lykkedes det hende kun at blive mindre uvidende. Fethed i Aanden og Ynde i Konversationen ere enten en Gave af Naturen eller Frugten af en i Buggen begyndt Opdragelse. — Hendes religiøse Ideer og tidlig indslugede Fordomme viste sig ved hvert Skridt og modsatte sig hendes Tankes Emancipation. Desuden havde Henri engang fattet en bestemt Mening om hende, som hun ikke kunde overvinde. Han imponerede i saa høj Grad denne unge og rørende Skabning, at hun skælvede i hans Nærværelse eller i Genrum med ham. Hendes altfor store Lyst til at behage gjorde hende forlegen; hun følte sin Aand og sine Kundskaber gaae op i en eneste Følelse.

Selv Augustines Trostfab mishagede den utro Aand, der syntes at opfordre hende til at begaae Feiltrin, idet han ansaae hendes Dyd for Ufølsomhed. — En Dag modtog den unge Kones altfor følsomme Hjerte et af disse Slag, der saa stærkt slappe Følelsens Baand, at man kan troe dem bristede. — Hun isolerede sig. — Men snart indgav en skæbnesvanger Tanke hende at søge Trøst og Raad i sin Families Skjød.

En Formiddag begav hun sig derfor hen imod

den grøtteste Facade af det tause og bestedne Huus, hvor hendes Barndom var henrunden. Hun sukkede, da hun giensoe det Vindue, hvorfra hun havde sendt sit første Kys til ham, der nu udbredte ligesaa megen Hæder som Ulykke over hendes Liv. — Intet var forandret i det Udvores af den Hule, hvori Klædehandelen imidlertid foryngede sig. Augustine Søster indtog Moderens gamle Plads ved Pulten. Den unge bedrøvede Kone mødte sin Svoger, med Pennen bag Øret. Han hørte neppe paa hende, saa travlt havde han; de frygtelige Signaler ved Affattelsen af en Inventariiliste gienløde rundt om hende. Han forlod hende ogsaa, idet han bad hende om at undskyldte sig.

Hun blev modtaget temmelig koldt af sin Søster, der yttrede en Smule Nag til hende. Den glimrende Augustine i sin smukke Ekvipage havde virkelig aldrig besøgt sin Søster, undtagen i Forbigaaende. — Den forsigtige Lebas's Kone indbildte sig, at Pengetrang var Grunden til denne tidlige Visit, og hun søgte derfor at bevare en tilbageholden Tone, der mere end eengang bragte Augustine til at smile, da hun saae, at hendes Moder, paa den gammeldags Kappe nær, havde fundet en Efterfølger i Virginie, som nok skulde vaage over den fjerboldtspillende Kats gamle Dre.

Den elegante unge Kone saae, at man kom med et Par Logebilletter til Théâtre français, hvor hun erindrede sig at have seet sin Søster i lange Melemrum. Madame Lebas bar paa sine Skuldre

et Kaschemirshawl, hvis prægtige Bonitet vidnede om den Edelmødighed, hvormed hendes Mand sørgede for hende. Kortsagt de to Ægtefæller fulgte med Liderne.

Augustine blev inderlig rørt, da hun efter nogle Timers Forløb opdagede den Lykke uden Exaltation, men ogsaa uden Storme, hvilken dette indbyrdes overeensstemmende Par nød. De havde opfattet Livet som et Slags Handelsforetagende, hvor det fremfor Alt gik om at gjøre sine Forretninger Vre. Da Konen ikke havde fundet nogen overdreven Kjærlighed hos sin Mand, havde hun gjort sig Umage for at fremkalde den. Joseph Lebas søgte sig lidt efter lidt nødt til at agte og elske hende; den lange Tid, som deres Lykke brugte til at udfolde sig, var for dem et Pant paa dens Værdighed. — Da den klagende Augustine skildrede sin sorgelige Stilling, maatte hun udstaae en Syndflod af almindelige Gloffler, som Moralen i Rue Saint-Denis indgav hendes Søster.

— Ulykken er engang skeet, Kone, sagde Joseph Lebas, vi maae see at give Din Søster gode Raad.

Efter længe at have veiet alle Grunde for og imod, udviklede han sin Svigerinde Nødvendigheden af at tage et voldsomt Parti. Dette Raad tilfredsstillede imidlertid ingenlunde den Kjærlighed, hun endnu søgte for sin Mand. — Hun takkede sine to Venner og vendte tilbage til sit Hjem, endnu mere

ubestemt, end hun havde været, inden hun raadspurgte dem.

Hun vovede nu at begive sig hen til det gamle Hotel i Rue du Colombier for at betro sig sin Ulykke til sin Fader og Moder. — Den stakkels lille Kone lignede de Patienter, som i deres Fortvivelse prøve alle Midler, ja endogsaa betro sig til kloge Koners Kuur. — De to Gamle modtog hende med en Hjertelighed, hvorover hun blev rørt. Dette Besøg bragte dem en Adspredelse, som for dem var en Skat.

I de sidste fire Aar havde de bevæget sig i Livet som et Par Seilere uden Kompas. Siddende i Kaffe- og Vinskroen talte de med hinanden om alle de uheldige Aar, om deres gamle Indkjøb af Klæde, om den Maade, hvorpaa de havde undgaaet at spille Bankerot, og fremfor Alt om den navnfulde Lecocasse Fallit, Hr. Guillaumes Marengo-slag. Desuden opvartede de ogsaa hinanden med alle de gamle Historier fra Kvarteret Saint-Denis.

To gode normaniske Heste stod og døde af Tidt i Hotellens Stald; Madame Guillaume brugte dem kun for hver Søndag at lade sig slæbe hen til Sogneskirkens Messe. — Den gamle Handelsmand var ved Hr. de Sommervieux's Indflydelse bleven udnævnt til Medlem af en Komite angaaende Tropernes Uniformering; og efter at hendes Mand var kommen saa høit op i Embedsstanden, havde Madame Guillaume besluttet at gjøre Figur. Deres Leilighed var overlæst med Guld- og Sølv-

stads og Møbler uden Smag, men af betydelig Værdi. Midt i denne Bazar, hvis Rigdom vidnede om de to Ægtefællers Uvirkfomhed, indtog Hr. de Com-mervieur's berømte Maleri Gæstpladsen. Det udgjorde Hr. og Madame Guillaumes Trøst, og over tyve Gange om Dagen vendte de deres med Briller bevæbnede Dine hen imod dette Billede af deres gamle Tilværelse, der for dem havde været saa travl og interessant.

Synet af denne Leilighed og disse to Bæsnere, der syntes strandede paa en Guldflippe langt fra Verden og de Ideer, som bringe En til at leve, satte Augustine i Forundring. Hun betragtede i dette Dieblik den anden Deel af det Maleri, hvis Begyndelse hun havde seet hos Joseph Lebas, — et rastløst Liv uden Bevægelse, et Slags mekanisk og instinktmæssig Tilværelse, liig Bøvernes.

Hun følte i dette Dieblik en dunkel Stolthed over sine Sorger, idet hun tænkte paa, at de havde deres Rilde i en Lykke paa atten Maanedere, der i hendes Dine opveiede tusinde Tilværelser som dem, hvis Tomhed hun nu forstod. — Hun skjulte imidlertid denne kun lidt kjærlige Jøselse og udfoldede for sine gamle Forældre sin Aands nye Ynde og de indsmigrende Kjærtegn, som Kjærligheden havde lært hende, for saaledes at stemme dem til gunstig at høre paa sine ægteskabelige Lamentationer.

Gamle Folk have en stor Svaghed for denne Art af Tilstaaelser, og Madame Guillaume vilde især underrettes om de mindste Smaating i August

stines forunderlige Liv, som for hende havde noget Fabelagtigt ved sig. Baron de La Hontans Reiser, som hun stadig begyndte paa uden nogen-
sinde at læse dem til Ende, berattede hende ikke mere uhørte Ting om de Bilde i Kanada.

— Hvorledes, mit Barn, Din Mand indeluffer sig med halvnøgne Fruentimmer, og Du er enfoldig nok til at troe, at han tegner dem af?

Med disse Ord lagde Bestemoderen sine Briller paa en lille Sværpude, rystede sine Skjorter og lod sine foldede Hænder synke ned i Skjødets.

— Men, kjære Moder, alle Malere ere jo nødt til at have Modeller.

— Alt Det har han nok taget sig iagt for at fortælle os, da han bad os om Din Haand . . . Dersom jeg havde vidst det, vilde jeg ikke have givet min Datter til en Mand, der driver en saadan Haandtering . . . Religionen forbyder slige Ufftheligheder, det er umoralsk . . . Ved hvilken Tid sagde Du, at han pleier at komme hjem? . . .

— Kloffen Gæt eller To.

De to Ægtefolk saae paa hinanden med den største Forundring.

— Saa maa han da være en Spillesugl? sagde Hr. Guillaume. I min Tid var det kun Spillere, der kom saa sildig hjem.

Augustine giendrev blot denne Beskyldning ved en lille Suurmulen.

— Han maa lade Dig tilbringe nogle grusomme Nætter med at vente paa sig, fortsatte Ma-

dame Guillaume. Men nei; Du gaaer da vel
tillsæns, ikke sandt? Og naar han har tabt, saa
vækker han Dig, det Uhyre? . . .

— Nei, Moder, han er tvertimod undertiden
meget opromt . . . Naar det er smukt Veir, fore-
slaaer han mig endogsaa at staae op for at tage
ud i Skoven.

— I Skoven? ved Nattetid! . . . Du maa
da boe i en meget lille Leilighed, naar han ikke har
nok af sit Bærelse og sine Saloner, men maa fare
omkring for . . . Men det er for at forføle Dig,
at den Slyngel foreslaaer Dig saadanne Ting.
Han vil stille sig af med Dig . . . Har man no-
gensinde hørt, at en bosiddende Mand, der har en
ordenlig Næringsvei, galoperer omkring som en
Barulv? . . .

— Men begriber Du da ikke, Moder, at han
for at udvikle sit Talent trænger til Exaltation?
Han holder meget af Scener, som . . .

— Na! jeg skal, min Tro, give ham Scener,
jeg! udbred Madame Guillaume, idet hun faldt
sin Datter i Talen. Hvorledes kan Du dog være
saa overbærende imod et saadant Menneſke? For
det Første holder jeg ikke af, at han blot drikker
Vand; det er ikke sundt. Og for det Andet . . .
hvorfor viser han Modbydelighed ved at see paa
Fruentimmer, naar de spise? Det er en underlig
Svigersøn! en Mand, der har en Skrue løs! . . .
Alt, hvad Du der har sagt os, er ikke muligt. En
Mand kan ikke forlade sit Huus, uden at møde et

Ord derom, for først at komme tilbage ti Dage efter. Han siger Dig nok, at han har været i Dieppe for at male Havet. Hvem maler vel Havet af? . . . Han lyver jo for Dig, og det grovt!

Augustine aabnede Munden for at forsvare sin Mand; men Madame Guillaume paabød hende Tausshed med en Bevægelse, som en Rest af Bane bragte hende til at adlyde, og hendes Moder sagde til hende i en tør Tone:

— Hør, tal ikke til mig om det Menneske! han har aldrig sat Foden i en Kirke, undtagen for at see Dig og ægte Dig . . . Folk uden Religion ere istand til Alt . . . Har Hr. Guillaume nogen- sinde fundet paa at skjule Noget for mig, eller at sidde stille i tre Dage uden at aabne Munden, for bagefter at snakke som en Paregoie? . . .

— Kjære Moder, Du dømmer altfor haardt om geniale Folk. Dersom de havde Ideer som alle Andre, saa vilde de jo ikke længer være Genier.

— Godt! saa lad Genierne holde sig hjemme og lade være at gifte sig! . . . Hvad for Noget! maa da en Mand af Talent altid gjøre sin Kone ulykkelig! og det netop fordi han har Talent, det var jo smukt! . . . Talent, Talent! Der hører ikke synderlig Talent til, saaledes som han, altid at snakke om Hvidt og Sort, til at falde Folk i Talen, til aldrig at lade Dig vide, paa hvilken Fod Du skal staae, til at tvinge en Kone til ikke at more sig, inden Herren selv er munter, og til at være bedrøvet, naar han selv er bedrøvet.

— Men, kjære Mama, det Eiendommelige ved slige Phantasier . . .

— Hvad vil det sige . . . hans Phantasier? vedblev Madame Guillaume, idet hun paany afbrød sin Datter. Det er nogle sjønne! Har man kjendt Mage, at et Menneſte, uden at spørge sin Læge, paa eengang finder paa blot at spise Grøntsager? Og naar det endda var af religiøse Hensyn, saa vilde hans Diæt dog være til Nytte; men af Religion har han ikke mere, end en Hugonot . . . Har man nogensinde ſeet et Menneſte holde mere af Heste end af ſin Næſte, ſaaledes ſom han, eller at lade ſig friſere ſom en Hedning, at lægge Statuer under Muſſelin og at tilhulle ſine Binduer for at arbejde ved Lampe midt om Dagen? . . . Hør, lad mig i Fred . . . derſom han ikke var ſaa ſkræffelig umoralſk, ſaa vilde han være god til at indeſpærre i en Daarekiſte . . . Tal med Hr. Charbonneau, Vikaren ved Saint-Sulpice, ſpørg ham om hans Mening om alt Dette? Han vil nok ſige Dig, at Din Mand ikke opfører ſig ſom en Chriſten . . .

— Na! Moder! hvor kan Du troe . . .

— Jo, jeg troer det! Du har elſket ham og ſeer ikke alt Dette. Men jeg . . . jeg huſker tydelig, at jeg kort efter Dit Bryllup har mødt ham paa de Elyſæiſke Marker. Han var til Hest. Snart galoperede han, alt hvad han kunde, og ſnart holdt han Dyret an for at ride i Skridt. Jeg ſagde ſtrar ved mig ſelv: „Den Mand har ingen Dommeſkraft.“

— Ah! udbrød Hr. Guillaume, idet han gned Hænderne, hvor jeg har gjort klogt i at have giftet Dig uden Fælledsskab i Eiendommen med den Original.

Da Augustine var uforsigtig nok til at forestælle de virkelige Besværinger, hun havde at fremsføre imod sin Mand, forstummede det gamle Par af Uvillie. Ordet Skilsmisse blev snart udtalt af Madame Guillaume. Ved dette Ord blev den uvirksomme Handelsmand vækket.

Ansporet af sin Kjærlighed til sin Datter og af den Interesse, som en Proces vilde give hans ensformige Liv, tog Hr. Guillaume Ordet. Han tilbød sin Datter at betale alle Omkostninger, at gaae omkring til Dommere og Advokater og at sætte Himmel og Jord i Bevægelse.

Den forfækkede Madame de Sommervieux afflog sin Faders Tilbud og erklærede, at hun ikke vilde stilles fra sin Mand, om hun end skulde blive ti Gange saa ulykkelig. Derpaa talte hun ikke mere om sine Sorger, men bortfjernede sig kort efter, idet hun følte Umuligheden af at bringe smaa Vænder til at fælde en rigtig Dom over geniale Folk.

Hun lærte heraf, at en Kone burde skjule Alle, ja selv sine Forældre, de Ulykker, i hvilke man saa vanskelig finder Deeltagelse.

Stormene og Lidelserne i de ophøiede Sphærer kunne blot erkjendes af de ædle Vænder, der beboe dem. I alle Ting kunne vi blot bedømmes af vore Rige.

Den stakkels Augustine befandt sig nu igjen i sit Huses kolde Atmosphære, overladt til det Rædselsfulde i sine Betragtninger. Studierne havde ikke mere noget Tillokkende for hende, da de ikke havde gjengivet hende hendes Mands Hjerter. — Hun var bleven fjed af Verden, der forekom hende smaalig i Sammenligning med Bevægelserne i Liden-skaben. Kortsagt hendes Liv var forseilet.

En Aften følte hun sig greben af en Tanke, der som en Lysstraale fra Himlen opklarede hendes Sorgers Nat. Denne Idee kunde blot smile til et Hjerter, der var saa reent og ufordærvet som hendes. — Hun besluttede at tage hen til Hertugindeu af Carigliano, ikke for at affordre hende sin Mands Hjerter, men for at lære de Kunstgreb, hvorved man havde fralisset hende det, for at interessere denne stolte Verdensdame for Moderen til hendes Vens Børn og for at bøie hende og gjøre hende til et Medskab for sin Fremtids Lykke, ligesom hun nu var Uarsagen til hendes nærværende Ulykke.

En Dag steg den frygtsomme Augustine, væbnet med et overnaturligt Mod, Klokken To om Eftermiddagen i sin Vogn for at forsøge paa at bane sig Vej til den berømte Rokettes Boudoir. Hun vidste, at Denne aldrig var visibel for den Tid.

Madame de Sommervieux kjendte endnu ikke de gamle og prægtige Hoteller i Faubourg Saint-Germain. — Da hun betraadte disse majestætiske Vestibuler, disse grandiose Trapper, disse umaadelige Saloner, prydede med Blomster midt i den strenge

Vinterfulde og dekorerede med hiin Smag, der blot kjendes af de Kvinder, som ere fødte i Luxus eller med Aristokratiets fine Taft, saa folte Augustine sig forfærdelig beflemt. Hun misundte Stedets Herrerinde Hemmelighederne ved denne Elegance, hvorum hun aldrig havde gjort sig nogen Forestilling. Hun indaandede en Atmosfære af Storhed, som forklarede hende dette Huses Tiltrækningsværd for hendes Mand.

Da hun kom til Hertugindens Smaaaværelser, folte hun baade Skinsyge og et Slags Fortvivlelse ved at beundre den yppige Fordeling af Møblerne, Draperierne og de udspændte Tøier. Her var Uordenen en Ynde, og der affekterede Luxussen en Art Foragt for Rigdommen. Bellugten, der var udbredt i den milde Luft, smigrede Lugten uden at gjøre Vold derpaa. Alt var forsværst, og Beregningen mærkedes ikke . . .

— Al! sagde hun ved sig selv, skulde det være sandt, at et elskende og naturligt Hjerter ikke er nok for en Kunstner, og at disse stærke Mander, for at finde en tilstrækkelig Modvægt, maae forenes med kvindelige Mander, hvis Styrke er lig deres? . . . Dersom jeg var bleven opdragen som denne Sirene, vilde vore Baaben idetmindste have været lige i Kampens Dieblis.

— Ih! jeg er ikke hjemme!

Disse korte og tørre Ord bleve udtalte med sagte Stemme i det tilstødende Boudoir, men hørt

desuagtet af Augustine, hvis Hjerter kom til at banke.

— Damen er derinde, svarede Kammerpigen.

— De er fra Forstanden . . . lad hende da træde ind! sagde Hertuginde, hvis Stemme, der var bleven blid, havde antaget Høflighedens venlige Betoning. — Det var tydeligt, at hun i dette Dødsblik ønskede at blive hørt.

Augustine traadte frygtfuld nærmere.

Hun saae i Baggrunden af dette friske Boudoir Hertuginde hvilende i en yppig Stilling paa en Ottoman.

Dette Sæde af grønt Floil var anbragt i Midten af en Art Halvkreds, der dannedes af de bløde og fine Folder af et elegant ophængt Musselinsdrapperi. Sirater af Bronze og Guld, anbragte med udsøgt Smag, fremhævede Hvidheden af dette Slags Thronhimmel, under hvilken Hertuginde laa henstrakt som en antik Statue.

Floilets mørke Farve tillod ikke en eneste af hendes Undigheder at gaa tabt. Det dæmpede Dagslys, der var saa gunstigt for hendes Skønhed, syntes snarere at være et Gjenskin end et Lys. Nogle sjældne Blomster hævede deres duftende Hoveder op af rige Porcellainsvaser fra Sevres.

Da dette Tableau frembød sig for den forundrede Augustines Blikke, havde hun gaaet saa sagte, at hun kunde opsnappe et stjaalent Blik af Tryllerinden. Dette Blik, der henvendte sig til en

Person, som Malerens Kone endnu ikke havde seet, syntes at sige:

— Bliv, saa vil De faae en smuk Kone at see, og De vil gjøre mig hendes Visit mindre kjedelig.

Ved Synet af Augustine reiste Hertuginde sig og lod hende tage Plads hos sig paa Ottomannen.

— Hvad skylder jeg Lykken af denne Visit, Madame? sagde hun med et Smil, fuldt af Ynde.

— Hvilken Falskhed! tænkte Augustine, der blot svarede med en Bøining.

Denne Laushed var nødvungen. Den unge Kone saae foran sig et overflødigt Bidne til denne Scene.

Denne Person var den yngste, den eleganteste, den meest velstaaende af alle Armeens Oberster. Hans halv civile Dragt fremhævede hans ydre Fortrin. Hans Ansigt, der var fuldt af Liv, Ungdom og Udtryk blev gjort endnu raskere ved et Par smaa, opadstrøgne Moustacher, saa sorte som Sagat, ved et stærkt Fipstjæg, ved et Par velkæmmede Bakkensbarter og ved en temmelig uordenlig Skov af sorte Haar. — Han legede med en Ridepidst, idet han røbede en Frihed og Ugeneerthed, som harmonerede med hans tilfredse Mine og udsøgte Toilette. Baandene, der vare fæstede i hans Knaphul vare knyttede med Foragt, og han syntes langt mere forsænelig af sit smukke Ydre end af sit Mod.

Augustine saae paa Hertuginde, idet hun viste hende Obersten med et Diekast, hvis bøn-
faldende Betydning blev forstaaet.

— Velan da! Farvel, Hr. d'Aglemont, vi
sees vel i Boulognestoven?

Disse Ord bleve udtalte af Sirenen, som om
de vare Resultatet af en Overenskomst, der var
sluttet for Augustines Komme. Hun ledsagede
dem med et truende Blik, som Officieren maaskee
fortjente for den Beundring, han robede, idet han
betragtede den beskedne Blomst, der kontrasterede
saa stærkt med den stolte Hertuginde.

Den unge Kaps boiede sig i Laushed, dreiede
sig paa Hælen og løb med Ynde ud af Boudoir.

Augustine, der udspiedede sin Medbeilerske,
som syntes at følge den glimrende Officeer med
Dienene, overraskede i dette Blik Udtrykket af en
Kølelse, hvis flygtigste Aabenbarelses alle Kvinder
forstaae at opfatte. Hun tænkte nu med den dy-
beste Smerte, at hendes Visit vilde blive unyttig.
Hun meente, at denne snedige Hertuginde var alt-
for begjærlig efter Hyldest, til at hun ikke skulde
have et Hjerter af Bronze.

— Madame, sagde Augustine med afbrudt
Stemme, det Skridt, jeg gjør hos Dem i dette
Dieblik, maa synes Dem meget besynderligt; men
Fortvivlelsen har sit Banvid, der maa undskyldes
Alt Jeg forklarer mig altfor vel, hvorfor min
Mand foretrækker Deres Huus for ethvert andet,
og hvorfor Deres Aand har saa stort et Herredømme

over ham . . . Al! jeg behøver blot at see ind i mig selv for at finde tilstrækkelig Grund dertil. Men jeg tilbeder min Mand, Madame. To Aar, tilbragte i Taarer, have ikke udsløttet hans Billede af mit Hjerte, uagter jeg har mistet hans Kjærlighed . . . I min Afstændighed har jeg vovet at fatte den Idee at kæmpe med Dem, og jeg kommer til Dem for at spørge Dem, ved hvilke Midler jeg kan triumfere over Dem selv . . . O! Madame, udbrød den unge Kone, idet hun med Hestighed greb den Haand, som hendes Medbeilerke overlod hende, jeg vil aldrig bede saa inderlig til Gud for min egen Lykke, som jeg vil bede til ham for Deres, naar De vilde hjælpe mig med at gienærhverve mig, jeg vil ikke sige Hr. de Sommervieux's Kjærlighed, men blot hans Omhed . . . Hele mit Haab staaer til Dem! . . . Na! sig mig, hvorledes har De kunnet behage ham og faae ham til at glemme de første Dage af? . . .

Bed disse Ord blev Augustine af sin slet undertrykte Hulsken nødt til at holde inde. Skamfuld over sin Svaghed skjulte hun Ansigtet i sit Kommetørklæde, som hun vædede med sine Taarer.

— Hvor De dog er et Barn, min smukke Ville! sagde Hertuginen, som, forført af det Nye i dette Optrin, og bevæget over at modtage en saadan Hyldest af den rene Dyd i Paris, tog den unge Kones Kommetørklæde og gav sig til selv at astørre hendes Pinc, idet hun smigrede hende med nogle

Genstavellesord, der bleve yttrede med en Medlidenhed, fuld af Ynde.

Efter et Diebligs Løstshed lagde Kofetten Augustines nydelige Hænder imellem sine, der havde et sjeldent Præg af ædel Skjønhed og Fornemhed, og sagde til hende i en blid og hjertelig Tone:

— Mit første Raad til Dem er, at De ikke maa græde saaledes; thi Taarerne gjøre syg . . . Man maa forstaae at bære Sorgerne med Lethed; ellers gjøre de En syg, og Kjærligheden forbliver ikke lang Tid ved et Sygeleie. Melankolien bliver nok i Begyndelsen en vis Ynde, der behager; men tilsidst slapper den Trækkene og skæmmer selv det meest henrivende af alle Ansigter. Og dernæst have vore Tyranner jo den Egentjærlighed at forlange, at deres Slavinder skulle være muntre.

— Al! Madame, det afhænger ikke af mig at lade være at føle! . . . Hvorledes kan man uden tusinde Gange at lide Døden see et Ansigt, der forhen straalede af Kjærlighed og Glæde, bestandig forblive mørkt, ligegyldigt og koldt? . . . Neil! jeg kan ikke befale over mit Hjerte.

— Saa meget værre, min Bedste; men jeg troer allerede, at jeg kjender hele Deres Historie . . . Fremfor Alt maa De vel erindre Dem, at om Deres Mand end har været Dem utro, saa er jeg ikke hans Medskyldige. Dersom jeg har gjort mig Umage for at bringe ham til at komme i min Salon, saa var det (det tilstaaer jeg) af Egentjærlighed . . . han var berømt, og man saa ham aldrig i Sel-

skaber Jeg holder allerede for meget af Dem til at fortælle Dem alle de Galskaber, han har gjort for mig. Jeg vil blot aabenbare Dem en eneste, fordi den maaskee vil tjene os til at føre ham tilbage til Dem og til at straffe ham for den Dristighed, han viser i hele sin Dpførsel imod mig Han vilde tilsidst kompromittere mig Jeg kjender Verden altfor godt, min Kjære, til nogensinde at ville overlade mig til en stor Mands Godtbefindende. Man kan nok lade dem gjøre Cour til sig, men ægte dem! det er en Feil. Vi Damer bør beundre Folk af Geni, glæde os over dem som over et Skuespil, men leve med dem? aldrig! Fy! det er at ville more sig med at betragte Maskineriet i Operaen, istedetfor at blive siddende i sin Loge og nyde de glimrende Illusioner Med Dem, mit stakkels Barn, er Ulykken steet, ikke sandt? Nuvel! lader os da forsøge paa at væbne Dem imod Tyranniet.

— Inden jeg traadte herind, Madame, og inden jeg saae Dem her, har jeg allerede opdaget nogle smaa Kunstgreb, som jeg ikke havde nogen Forestilling om.

— Nuvel! besøg mig engang imellem, og det vil ikke vare længe, inden De har lært disse Bagateller, som forresten ere temmelig vigtige De ydre Gjenstande ere for Tosserne Halvdelen af Livet, og i denne Henseende er mere end een Mand af Talent en Tøsse, trods al sin Mandrigheid Jeg tør vedde om, at De aldrig har forstaaet at aflaae Henri Noget.

— Hvorledes, Madame? at afflaae ham Noget, hvem man elsker? . . .

— Stakkels, lille Ustyldige, jeg kunde tilbede Dem for Deres Enfoldighed. De maa vide, at jo mere man elsker, desto mindre bør man lade en Mand, og især en Ægtemand, ane Udstrækningen af vor Lidenkab . . . Den, der elsker høiest, bliver tyranniseret, og, hvad der er værre, tidlig eller sildig tilfidsesat. Den, der vil regere, maa . . .

— Hvad siger De, Madame? Er det da nødvendigt at forstille sig, at beregne, at blive falsk, at danne sig en kunstig Charakter, og det for bestandig? . . . O! hvor kan man leve saaledes? Kan De? . . .

Hun standsede; Hertuginde smilte.

— Min Kiære! fortsatte den fornemme Dame i en alvorlig Tone, den ægtefabelige Lykke har til alle Tider været en Sag, en Spekulation, der udfordrer en ganske særegen Opmærksomhed. Dersom De vedbliver at tale om Lidenkab, naar jeg taler til Dem om Ægtekab, ville vi med det Første ikke forstaae hinanden . . . Hør blot! tilfoiede hun, idet hun antog en fortrolig Tilstaaelses Tone, jeg har havt Feilighed til at stifte Bekjendtskab med flere af vor Tids udmærkede Mænd. De af dem, der have giftet sig, have paa saa Undtagelser nær ægtet ubetydelige Fruentimmer. Nuvel! disse Fruentimmer beherskede dem, ligesom Keiseren behersker os, og bleve, om ikke elskede, saa idetmindste respekterede af dem. Jeg holder meget af Hemmeligheder, især

af dem, som angaae os, og derfor har det moret mig at søge Oplysningen paa denne Gaade. Velan-
da! min Engel, disse gode Koner havde det Talent
at kunne analysere deres Mænds Charakterer, uden
saaledes som De, at forstrækkes over deres Over-
legenhed. De havde behændig opdaget, hvilke Egen-
skaber der manglede dem, og hvad enten de nu vir-
kelig besad disse Egenskaber, eller lode, som om de
besad dem, fandt de Udvei til at bramme saa stærkt
dermed i deres Mænds Nærværelse, at de tilsidst
imponerede dem. Kortsagt De maa endnu erfare,
at disse Aander, der synes saa store, alle have et
lille Gran af Daarskab, som vi bør forstaae at føre
os til Nytte. Naar vi fatter den faste Beslutning
at beherske dem, naar vi aldrig vige bort fra dette
Maal, men rette alle vore Handlinger, vore Ideer
og vore Koketterier derimod, saa kunne vi gjøre os
til Herrer over disse yderst lunefulde Gemytter, som
netop ved deres Tankers Bevægelighed give os
Midler ihænde til at indvirke paa sig.

— O, Himmel! udbrød den unge Kone for-
færdet, saaledes er Livet . . . Det er altsaa en
Kamp . . .

— Ja, man maa altid true, vedblev Hertug-
inden leende. Vor Magt er ganske konstlet . . .
Derfor bør man heller aldrig lade sig foragte af
en Mand; man reiser sig ikke efter det . . . Kom,
tilføiede hun, saa skal jeg dog give Dem et Middel
til at lægge Deres Mand i nye Lænker.

Hun stod op for smilende at føre den unge og

ustyldige Glev i de ægteskabelige Rænker igjennem sit lille Pallads's Labyrinth. De kom Begge til en hemmelig Trappe, der stod i Forbindelse med de Bærelser, hvori man tog imod Besøg.

Da Hertuginde dreiede Dørgrebet, standsede hun og saae paa Augustine med et usorligeligt Udtryk af Poliskhed og Ynde.

— Hør, hviskede hun, Hertugen af Carignano tilbeder mig! . . . og dog vover han ikke at træde ind ad denne Dør uden min Tilladelse. Og det er en Mand, der er vant til at befale over Tusinder af Soldater . . . Han forstaaer at trodse Batterier . . . men foran mig! er han bange.

Augustine sukkede.

De kom til et prægtigt Galleri, hvor Hertuginde førte Malerens Kone hen foran det Portræt, som Henri havde malet af Mademoiselle Guillaume. Ved Synet heraf udstødte Augustine et Skrig.

— Jeg vidste nok, at det ikke længer var hos mig, stammede hun; men . . . her! . . .

— Ja, min Kjære, jeg har blot fordret det for at see, hvorvidt en Mand af Geni kan gaae i Dumhed . . . De skulde nok tidlig eller sildig have faaet det tilbage af mig; men jeg ventede mig ikke den Fornøielse at see Originalen her ved Siden af Kopien. Imedens vi fuldende vor Konversation, skal jeg lade det bringe ned i Deres Vogn . . . Der som De ikke, bevæbnet med denne Talisman, kan gjøre Dem til Herre over Deres Mand i hundrede

Nar, saa er De ingen Kvinde, og saa fortjener De Deres Skæbne!

Augustine kyskede Hertugindens Haand. Den fornemme Dame omfavnede og kyskede hende med en Æmhed, der var saa meget større, som den skulde blive glemt den følgende Dag. — Denne Scene vilde maaskee for stedse have ruineret al Ufskyld og Reenhed hos en Kone, der havde været mindre dydig end Augustine. De Hemmeligheder, som Hertuginde havde aabenbaret hende, vare i lige høi Grad gavnlige og uheldbringende. De høie sociale Sphærers rænkefulde Politik passede ikke bedre for Augustine end Joseph Lebas's indstrænkede Forstand eller Madame Guillaumes ensfoldige Moral. En forunderlig Virkning af de falske Stillinger, hvori vi bringes ved de mindste Feil, vi begaae i Livet!

Madame de Sommervieux kom hjem i et Sindssoprør, som det vilde være vanskeligt at beskrive. Den Samtale, hun havde havt med Hertuginde af Carigliano, vækkede en Skare af modsigende Forestillinger i hendes Aand. Hun var, ligesom Faarene i Fablen, fuld af Mod, saalænge Ulven var borte. Hun henvendte Smaareplikker til sig selv og forestrev sig beundringsværdige Planer for sin Opførsel; hun opfandt tusinde lofette Kunstgreb; hun talte endog saa til sin Mand, idet hun i hans Fraværelse gjenfandt den sande Betsalenhed, som sjældent forlader Kvinderne. Naar hun dernæst tænkte paa Henri's faste og klare Blik,

skælvede hun allerede. — Da hun spurgte, om Hr. de *Sommervieur* var hjemme, svigtede Stemmen hende. Ved at høre at han ikke vilde komme hjem for at spise til Middag, følte hun en Bevægelse af uforklarlig Glæde. Lige den dødsdømte Forbryder syntes en nok saa kort Frist hende at være et heelt Liv.

Hun stillede Portrættet i sit Værelse og ventede paa sin Mand, imedens hun overlod sig til alle Haabets Engstelser. Hun forudsølte altfor vel, at dette Forsøg vilde afgjøre hele hendes Fremtid, til ikke at gysse ved Lyden af hver Bogn, ja selv ved Uhrets Slag, der syntes at fordoble hendes Rædsler ved at maale dem for hende. — Hun søgte at stusse Tiden ved tusinde Smaamanøvrer. — Hun fik det Indfald at gjøre et Toilette, der i enhver Henseende bragte hende til at ligne Portrættet.

Og da hun kjendte Hr. de *Sommervieur*'s ængstlige Charakter, lod hun sin Leilighed oplyse paa en usædvanlig Maade, fordi hun da var vis paa, at Nysgjerrigheden vilde føre ham ind til hende ved hans Tilbagekomst.

Midnatstimen slog, idet Hotellets Port aabnede sig paa Forriderens Raab. — Malerens Bogn rullede ind paa den tause Gaards Steenbro.

— Hvad betyder denne Illumination? spurgte *Henri* oprømt idet han traadte ind i sin Kones Værelse.

Augustine greb behændig et saa gunstigt Dødblik, hun faldt sin Mand om Halsen, og viste

ham Portrættet. Konstneren stod ubevægelig som en Klippe.

Hans Dine fæstede sig verelviis paa Augustine og paa det anklagende Maleri.

Den frygtsumme Kone stirrede, halv død, paa sin Mands formørkede og stræffelige Pande. Hun saae, hvorledes dens udtryksfulde Rynker lidt efter lidt fortættedes som Etyer, og hun troede at føle Blodet størkne i sine Arter, da han med et flammende Blik og med en huul og slangløs Stemme spurgte hende:

— Hvor har Du fundet dette Maleri? . . .

— Hertuginde af Carigliano har givet mig det.

— Har Du bedt hende om det?

— Jeg vidste ikke, at det var hos hende.

Blidheden eller rettere den fortryllende Melodi i denne Engels Stemme vilde have rørt Kannibaler, men ikke en Pariser, der var et Bytte for den faarede Forsængeligheds Kvaler.

— Det er hende værdigt! udbrød Konstneren med tordnende Stemme. Jeg skal hevne mig! jagde han, idet han spadserede omkring med store Skridt. Hun skal døe af Skam, jeg vil male hende! Ja, jeg vil fremstille hende som Messalina, der om Natten sniger sig ud af Claudius's Pallads.

— Henri! jagde en døende Stemme.

— Jeg vil dræbe hende!

— Henri!

— Hun elsker den lille Kavallerioberst, fordi han rider saa smukt . . .

— Henri!

— Na! lad mig i Fred! sagde Maleren til sin Kone med en Stemme, der næsten lignede et Brøl.

Det vilde være hæsligt at skildre hele denne Scene, ved hvis Slutning Breden indgav Hr. de Commervieux Ord og Handlinger, som en mindre ung Kone end Augustine vilde have tilfredsset Banvid.

Den følgende Dag overraskede Madame Guillaume henimod Klokken Otte om Morgenens sin Datter, bleg, med forgrædte Øine, med Haaret i Uorden, med Haanden fastknuget om et Kommetorsflæde, gjennemvædet af Taarer, og med Blikket fæstet paa Gulvet, hvor man saae de adspredte Levninger af et sonderrevet Maleri og Stumperne af en stor forgyldt Ramme, der var brudt itu. Augustine, hvem Smerten næsten gjorde ufølsom, pegede paa disse Brudstykker med en Gebærde, fuld af Fortvivlelse.

— Det er ogsaa et Tab at være bedrøvet for! udbrød den gamle Herskerinde over den fjerboldtspillende Kat. Det lignede; det er sandt. Men jeg har hørt, at der boer en Mand paa Boulevar-den, som maler nydelige Portrætter for halvtred-sindstyve Daler.

— Moder!

— Stakkels Lille! Du har Ret, svarede Madame Guillaume, der tog feil af Udtrykket i det

Blif, som hendes Datter tilkastede hende. Ja, mit Barn, man bliver aldrig elsket saa høit som af sin Moder. Kom, min Unge! jeg gjetter Alt; men kom og fortæl mig Dine Sorger, jeg skal trøste Dig . . . Har jeg ikke allerede sagt Dig, at den Mand var en Nar? Din Kammerpige har fortalt mig smukke Ting om ham . . . Men det er jo et sandt Uhyre !

Augustine lagde en Finger paa sine blegnede Læber som for at bede sin Moder om et Dieblifs Tausshed.

I denne skræffelige Nat havde Ulykken ladet hende finde hiin taalmodige Resignation, som hos Modrene og hos de elskende Kvinder overgaaer alle andre menneffelige Kræfter og synes at bevise Tilværelsen af visse Streng, hvormed Gud har berisget Kvindernes Hjerte, og som han har negtet Manden. — —

En Indskrift paa en Halvsøile paa Kirkegaarden Montmartre angav, at Madame de Sommeville var død i sit syvogtyvende Aar. — En Digter, der var en Ven af denne frygtfomme Skabning, saae i hendes Gravskrifts simple Linier den sidste Scene af et Drama. Han gaaer aldrig noget Aar paa den høitidelige anden November forbi dette unge Marmor uden at spørge sig selv, om der ikke udfordres stærkere Kvinder, end Augustine var, til Geniets mægtige Favntag.

— De ydmyge og beskedne Blomster, der udspringe i Dalene, tænkte han, døe maaskee, naar

de blive omplantede altfor nær ved Himlen, i de Regioner, hvor Solen brænder, og hvor Drkanerne danne sig.

En Fæst i Reiseriden.

de blivde omgættede, altså naar ved Himlen, i de
Hjælper, naar Tiden kommer, og naar Tiden
kommer sig.

III

Om Tiden i Hæderen

III.

En Fest i Reiserferten.

Det denne Episode skildrede Eventyr foregik imod Slutningen af November 1809, — det Tidspunkt, da Napoleons flygtige Keiserdømme naaede Høiden af sin Glands. Janfarerne efter Seiren ved Wagram gjenløde endnu i det østerrigiske Monarchies Hjerte; Freden var underskrevet imellem Frankrig og Coalitionen, og Konger og Prindsfer vare ligesom Himlens Planeter komne for at fuldende deres Omløb om Napoleon, der morede sig med at drage hele Europa efter sig, — en prægtig Prøve paa den Magt, han senere skulde udfolde ved Dresden.

Aldrig saa Paris, ifølge Dienvidners Sigende, skjønnere Festligheder end dem, der indlede og sluttede denne Souverains Formæling med en Erkehertuginde af Østerrig; aldrig havde, i det gamle Monarchies bedste Dage, saa mange kronede Hoveder sammentrængt sig ved Seirens Bredder, og als

drig havde det franske Aristokrati været saa rigt og glimrende, som det dengang viste sig. Diamanterne vare med en saadan Udsælgelse udbredte over al Punt, og Guld- og Sølvbroderi bedækkede saa rigt alle Uniformer, at man efter Republikens nylig overstandne Fattigdom maatte troe at see alle Jordflodens Rigdomme tumle sig i Paris's Saloner. En almindelig Ruus syntes at have grebet dette Døgn-Keiserdomme, og alle Militære — selv uden at undtage deres Overhoved — nøde som Parvenuer de Skatte, der vare erobrede af en Million Mennesker med Uldepauletter, hvis Fordringer man tilfredsstillede med Baandstumper.

Med dette Tidspunkt antog Størstedelen af Kvinderne hiin Uvungenhed i Sæder og hiin Slappelse i Moralen, som betegnede Ludvig den Femtendes Regering. Hvad enten det nu var for at efterligne det omstyrte Monarchies Tone, eller for at følge det Exempel, der blev givet af visse Medlemmer af den keiserlige Familie, saa er det vist, at Alle, baade Mænd og Kvinder, styrte sig i den ene Udspreddelse efter den anden med en Uforsædethed, som bragte Folk til at troe paa Verdens Ende.

Men der var ogsaa en anden Grund til denne Løilesløshed. — Kvindernes Forgudelse af de Militære var stegen til et sandt Raseri. Denne Enthousiasme, der stemmede med Keiserens Hensigter, blev ikke hemmet ved noget Baand. Den hyppige Griben til Vaaben, der bragte alle mellem Europa

og Napoleon afsluttede Fredstraktater til at ligne Baabenstilstande, udsatte Lidenskaberne for Oplosninger, der vare ligesaa hurtige som Bestemmelserne fra dette Overhoved over Dolmanerne og Sabeltasterne, som i saa høi Grad behagede det smukke Kjøn. — Hjerterne vare derfor ligesaa nomadiske som Regimenterne. — Var det Udsigten til en nære forestaaende Enkestand eller til en Dotation, eller Haabet om at dele et historisk Navns Hæder, der gjorde de Militære saa forførte? Følte Kvinderne sig hændagne til dem ved Vissheden om, at deres Lidenskabers Hemmeligheder vilde blive vel bevarede af Døde? eller bør man søge Grunden til denne søde Fanatisme i den ædle Tillokkelse, som Modet besidder for dem? — Hvorledes dette end forholder sig, maa det her være nok at vide, at Hæder og Laurbær bedækkede mange Feil; at Kvinderne med Begjerlighed søgte disse dristige Eventyrere, der syntes dem virkelige Kilder til Cresposser, Rigdomme og Glæder; og at en Epaulet i en ung Piges Hinde lod til at være en Hieroglyph, der betød Lykke og Frihed.

Et Træk, som karakteriserer denne i vore Aunaler enestaaende Epoke, var en toilesløs Lidenskab for Alt, hvad der glimrede. Aldrig gav man saa mange Fyrværkerier, og aldrig naaede Diamanten en saa høi Værdi. Mændene vare ligesaa begjærlige som Kvinderne efter disse hvide Smaastene, hvormed de pyntede sig, ligesom Disse. Rød-

vendigheden af at reducere Byttet til den meest transportable Form havde maaffee bragt Juvelerne i saa høi en Ære ved Armeen. — —

Greven af Gondreville, en af Lucullusserne i hiint senat conservateur, som ikke konserverede Noget, havde kun nølet saa længe med at give en Fest til Ære for Freden, i den Hensigt at gjøre en desto stærkere Cour til Napoleon, ved at stræbe efter at fordunkle de Smigrere, der vare komne ham i Forkjøbet. — De venstabelige Magters Gesandter, de vigtigste Personer i Keiserdømmet, ja endogsaa nogle Fyrster vare i dette Dieblif forsamlede i den hovedrige Senators Saloner. Dandsen var uden Liv; Enhver ventede paa Keiseren, om hvis Komme Greven havde yttret Haab. Napoleon vilde ogsaa have holdt Ord, naar ikke den Scene havde været, som samme Aften forefaldt imellem ham og Josephine, og som lod ane den snarlige Skilsmisse imellem de to høie Ægtefæller. Efterretningen om denne Tildragelse, der dengang blev holdt meget hemmelig, men som Historien dog optog, kom ikke for Hofmændenes Dren og indvirkede ikke anderledes end ved Napoleons Fraværelse paa Munterheden ved Grev de Gondrevilles Fest. — De skønneste Damer i Paris, som i Tillid til Rygtet om Keiserens Komme havde skyndt sig derhen, kappedes for Diebliffet i Luxus, Koketteri, Pynt og Skjønhed. Disse store Baller vare altid Feiligheder, som de rige Familier benyttede til at fremstille deres kvindelige Arvinger for Napoleons

Officerer i det affindige Haab at bytte deres prægtige Medgift imod en uvis Gunst.

De Damer, som troede sig stærke nok ved deres blotte Skjønhed, kom for at prøve dens Magt. Glæden var her — som altid — kun en Masse. De milde og smilende Ansigter, de rolige Pander skjulte affhyelige Beregninger, og mere end een Person havde mindre Mistillid til sine Fiender end til sine Venner. — Disse korte Bemærkninger vare nødvendige for at forklare Begivenhederne i det lille Imbrogljo, som udgjør Gjenstanden for dette Optrin, samt den noget formildede Skildring af den Tone, som dengang herskede i Paris's Saloner.

— Vend engang Dinene hen imod den Halvsoile, der bærer en Kandelabre, seer Du saa ikke en ung Dame med tilbagestrøget Haar? Henne i Krogen, til Venstre! . . . Hun har blaae Kløkker i den Krands af kastaniebrune Haar, som falder ned i Krøller over hendes Hoved . . . Seer Du hende ikke? Hun er saa bleg, at man kunde ansee hende for syg. Hun er ganske lille og fiintbygget. Hendes blaae, skjöntformede og henrivende blide Dine synes udtrykkelig skabte til at græde. Men saa se dog! Nu bøier hun sig for at betragte Madame de Baudremont igjennem denne Labyrinth af Hoveder, som stadig ere i Bevægelse, og hvis høie Frisur standser Blikket.

— Ah! jeg har hende, min Bedste. Du havde blot behovet at betegne mig hende som den hvideste af alle de her tilstedeværende Damer, saa havde jeg

strax vidst Bessed thi jeg har allerede lagt noie Mærke til hende. Hun har den skønneste Teint, jeg nogensinde har beundret . . . Jeg tør sige, at Du ikke fra dette Sted kan see, at hver af Saphirerne i hendes Halsbaand er adskilt fra den næste ved en Perle; thi Perlerne sees slet ikke imod hendes blændende Hud . . . Men hun maae enten være meget sædelig eller dygtig koket. Rouleauerne paa hendes Livstykke tillade neppe at ane Contourernes Skjønhed. Hvilke Skuldre! hvilken fløielsblød Hvidhed!

— Hvem er hun? spurgte Den, der først havde talet.

— Det veed jeg ikke.

— For Satan, Oberst, vil Du da beholde dem Alle for Din egen Mund?

— Det klæder Dig godt at drive Spot med mig! vedblev den Anden smilende. Troer Du at have Ret til at fornærme en stakkels Oberst som mig, fordi Du som Soulanges's lykkelige Medbeiler ikke gjør en eneste Pirouette, uden at den foruroliger Madame de Baudremont? . . . Eller er det fordi jeg først for en Maaned siden er kommen tilbage til det forjættede Land? Jo, jo, I ere nok ikke lidt uforstammede, I gode Bureaufrater, som blive siddende hjemme paa Eders Stole, imens vi ere ude midt i Hurlumheien! . . . Nuvel! Hr. maitre des requêtes*), lad os kun samle et

*) Hos os haves ingen tilsvarende Post. En maitre des

Var Nr paa den Mark, hvoraf I forblive i rolig Besiddelse, saasnart vi forlade den. For Pokker! Alverden maa jo leve. Dersom Du vidste, min Ven, hvordan de tydske Fruentimmer ere, saa troer jeg, at Du vilde staae mig bi, endogsaa hos den Pariserinde, der er Dig kjærest.

— Da Du, min gode Oberst, har bæret denne Dame, som jeg seer her for første Gang, med Din Opmærksomhed, hav saa den Godhed at sige mig, om Du har seet hende dandse.

— Ih! min kjære Martial, hvor kommer Du fra? Dersom man sender Dig i et Gesandtskabsanliggende, spaaer jeg Dig et maadeligt Held . . . Seer Du ikke tre Rækker af de meest uforfærdede Roketter i Paris imellem vor Skjønne og den Sværm af Balkavalerer, der summe omkring under Lysekronen? Og har Du ikke behovet Din Lorgnets Bistand for at opdage hende i Krogen ved Søilen, hvor hun synes begravet midt i et dybt Mørke, trods de Lys, der skinne over hendes Hoved? . . . Imellem hende og os funkle saa mange Diamanter og Blikke, vaie saa mange Fjer, bølge saa mange Kniplinger, Blomster og Krøller, at det vilde være et sandt Mirakel, om en eller anden Kavaleer kunde opdage hende iblandt alle disse Stjerner! Hvorledes, Martial, gjetter Du ikke, at hun er en Underpræfests Kone fra Côtes du

requêtes har den Funktion at modtage Ansøgninger og Bønkrifter og at indsende dem til de forskjellige Ministerier.

Oberst. Anm.

Nord eller fra Dyle, som kommer for at gjøre en Præfekt af sin Mand?

— Og han skal blive det! sagde vor maitre des requêtes hastig.

— Jeg tvivler derpaa, fortsatte Obersten leende, hun synes ligesaa ubevandret i Intriger, som Du i Diplomati . . . Jeg vedder med Dig om, Martial, at Du ikke veed, hvorledes hun er kommen til at sidde der.

Den lille maitre des requêtes betragtede Obersten med en Mine, der røbede ligesaa megen Foragt som Nysgjerrighed.

— Velan da! vedblev Obersten; hun er uden Tvivl kommen her Klokken Ni præcis og er maaskee kommen allerførst. Hun har sikkert sat Madame de Gondreville, der ikke kan sammenholde to Ideer, i en stor Forlegenhed. Efter at være bleven koldt modtagen af Husets Dame og af enhver ny Indtrædende dreven fra Stol til Stol hen i den lille Krogs Dunkelhed, har hun ladet sig indespærre som Offer for sin egen Ydmyghed og for Skinsygen hos de andre Damer, som ikke have forlangt Bedre end at begrave den farlige Skabning paa denne Maade. Hun har ikke havt nogen Ven til at opmuntre sig til at forsvare den Plads, hun i Førstningen maa have indtaget i forreste Række; derpaa har hver af disse troløse Damer givet enhver Herre, der hørte til hendes Kreds, den strengeste Ordre til ikke at engagere vor arme Veninde, under Fare for den stræffeligste Straf. Og saaledes, min Ven,

have disse tilsyneladende saa folsomme og ustyldige Lam dannet en almindelig Sammensværgelse imod den Ubekjendte! Og det, uden at Noget af disse Kvinder har sagt Andet end: — Kjender De, min Bedste, den lille blaae Dame? Hør, Martial, dersom Du i et Kvarteerstid vil overvældes med flere smigrende Blikke og udfordrende Spørgsmaal, end Du maaskee vil hoste i hele Dit Liv, saa forseg paa at gjennembryde de tre Geledde, som forsvare Dronningen fra Dyle, Lippe, eller Charente. Du skal see, om den Dumme af disse Kvinder ikke strax vil forstaae at opfinde en List, der er istand til at standse Enhver, hvor fast han endogsaa havde besluttet at drage vor nedslagne Ubekjendte frem for Lyset. Finder Du ikke, at hun har en Smule ved sig af en Elegi?

— Mon det ikke er en gift Kone? . . .

— Det er maaskee en Enke . . . en Enke, hvis Mand lever, svarede Obersten.

— Siden Freden lave Damerne rigtignok mange af det Slags Enker, bemærkede Martial. Men, Oberst, vi ere to Løsser! . . . Dette Hoved udtrykker endnu altfor megen Aabenhjertighed, til at hun skulde være en Kone. Der er endnu altfor megen Ungdom og Friskhed udbredt over hendes Pande og omkring ved Tindingerne! Hvilken varm Grundtone er der ikke i hendes Teint! Intet er salmet ved Næsens, Læbernes eller Hagens Omrids, Alt er frisk som en hvid Rosenknap; men det

Hele er ogsaa indhyllet i Sørgmodighedens Skyer. Denne Kvinde græder . . .

— Hvorover? sagde Obersten.

— Jeg veed ikke, fortsatte *Martial*; men hun græder ikke over at stå der uden at dans. Hendes Sorg skriver sig ikke fra idag; man seer, at hun med Overlæg har gjort sig smuk til iasten. Hun elsker allerede, det tør jeg vedde om.

— Bah! det er maaskee en Datter af en eller anden tydsk Miniaturprinds, sagde Obersten. Ingen taler til hende.

— Hvor saadan en stakkels Pige dog er ulykkelig, yttrede *Martial*. Kan Nogen have mere Ynde og Udtryk end vor lille Ubekjendte? hun er henrivende! . . . Godt! og ikke en eneste af de stygge og forbandede Furier, der omgive hende og kalde sig følsomme, taler et Ord til hende . . . Derfom hun talte, kunde vi see, om hun har smukke Tænder.

— Naa! Du koger nok over, ligesom Mælk, ved den ringeste Stigning af Temperaturen? udbrød Obersten en Smule stødt over saa hurtigt at finde en Medbeiler i sin Ven.

— Hvorledes! sagde vor *maitre des requêtes* uden at agte paa Oberstens Spørgsmaal, og idet han forguetterede de omkringstaaende Personer, hvorledes! er her Ingen, som kjenner Navnet paa denne udenlandske Blomst?

— Ih! det er vel en Selskabsdame, bemærkede Obersten.

— Godt! en Selskabsdame, med Saphirer, der

ere en Dronning værdige, og en Kjøle med Knipslinger fra Mecheln! Kom ikke til mig med Eligt! Du vilde heller ikke blive stærk i Diplomaten, dersom Du manøvrerer saaledes, at Du i samme Die-blik springer ned til en Selskabsdame fra en tydsk Prindsesse.

Da Obersten var mindre snaksom og mere nysegjerrig, standsede han en lille, tyk Mand, der gaanske ugeneert traadte hen til de forskjellige Grupper og overalt blev modtagen med en Art Erbødighed.

— Gondreville, sagde Officeren til ham, sig mig, min Ven, hvem er dog den nydelige lille Dame, som sidder derhenne under den umaadelige Kandelabre?

— Kandelabren? fra Navrio, min Kære, Isabey, har givet Tegningen dertil.

— Na! jeg har allerede erkjendt Din Smag og Pragt i denne mægtige Armstage. Men, Damen, Damen?

— Jeg kjender hende ikke. Det er vel en Veninde af min Kone.

— Eller ogsaa Eders Maitresse, gamle Filur.

— Nei, paa Ver. Madame de Gondreville er den eneste Kone, der er istand til at invitere Folk, som Ingen kjender.

Trods denne saa bittre Bemærkning bortfjernede den lille og tykke Mand sig med et Smil af indre Tilfredshed, som var fremkaldt ved Oberstens Formodning. Denne Sidste sluttede sig igjen i den nærmeste Gruppe til vor maitre des requêtes, som

for Diebliffet, men til ingen Nytte, var beskæftiget med at søge Oplysninger om den Ubekjendte. Han greb ham ved Armen og hvissede til ham:

— Min kjære Martial, tag Dig iagt! Madame de Baudremont har i nogle Minutter seet paa Dig med en fortvivlende Nysgjerrighed . . . Hun er Kone for, alene af Dine Læbers Bevægelse, at gjette hvad Du siger mig. Bore Dine have kun allerede været altfor udtryksfulde. Hun har let opdaget og fulgt deres Retning, og for Tid den troer jeg, at hun er ivrigere beskæftiget med den lille blaae Dame, end vi selv.

— En forslidt Krigslist, kjære Oberst! Hvad bryder jeg mig derom? Det gaaer mig som Keiseren; naar jeg gjør Erobringer, bevarer jeg dem.

— Martial, Din Lapsfethed fortjener en Røvselse . . . Hvorledes! Lømmel, Du har den Lykke at være udsæet til Gemal af Madame de Baudremont, af en Enke paa toogthve Aar, der sukker under firetusinde Napoleonsd'orer i aarlig Indtægt, af en Kone, der pynter Dine Fingre med saa skjønne Diamanter som denne, tilføiede han, idet han greb sin lille Vens Haand, der villig blev overladt ham, og desuagtet vil Du endnu spille Lovelace, som om Du var Oberst og nødt til at opretholde den militære Ære i Garnisonerne, fy! Stam Dig . . . Betænk dog, hvad du kan tabe.

— Jeg kan idetmindste ikke tabe min Frihed, svarede Martial med tvungen Latter.

Han sendte Madame de Baudremont et li-

denskabeligt Diebstæft; men hun besvarede det blot med et Smil, fuldt af Uro, fordi hun havde seet Obersten undersøge *Martia's* Ring.

— Hør, min Ven, fortsatte Obersten, dersom Du slagrer om min unge Ubekjendte, vil jeg begynde paa at gjøre *Madame de Baudremont's* Erobring.

— Vær saa god, fjære *Kyrasjerer*, men Du vil ikke epnaae Det, sagde den unge *maitre des requêtes*, idet han holdt Nøglen paa sin Tømmelfinger ind under en af Førtænderne for, ved at banke paa den, at frembringe en snurrig Lyd.

— Betænk, at jeg er Ungkarl, vedblev Obersten, at min Kaarde er hele min Formue, og at det: at udfordre mig saaledes, er at sætte *Tantalus* foran et lækkert Maaltid, som han vil fortære...

— Vrrr! Denne spottende Sammenyngning af Konsonanter tjente til Svar paa Oberstens Erklæring, hvem hans Ven for Spøg maalte fra Tøse til Fod, inden han forlod ham.

Obersten, en Mand paa omtrent femogtredive Aar, bar hvide *Rasimirs*permisjoner og *Silkestrømper*, som rebede hans ualmindelig smukke Former. Han var af den høie Væxt, der udmærkede *Kyrasjererne* af *Reisergarden*, og hans glimrende Uniform fremhævede hans velskabte Figur, som Ridningen blot havde meddeelt en Fyldighed, der stod i Harmoni til hans Bygning. Et Par sorte *Knebelbærter* forhøiede det frimodige Udtryk i hans ægte militæriske Ansigt med den høie og aabne Pande, med Ørne-

næjen og den lille røde Mund. Oberstens Manerer, der bare Præget af en vis Værdighed, som skylbtes Banen til at befale, funde let indtage en Dame, der var flog nok til ikke at ville gjøre en Slave af sin Mand.

Obersten smilte, idet han betragtede den unge *maitre des requêtes*, en af hans gamle Skolekammerater, som paa Grund af sin lave Væxt nødte ham til at rette sit venstabelige Blik en *Emule* nedad.

Baron Martial de la Roche-Hugon var en ung Provençaler paa henved tredive Aar, som Napoleon havde fattet Forkjærlighed for. Martial syntes bestemt til et eller andet brammende Gesandtskab. Han besad et stort Talent til at intrigere tilligemed den *Salon-Veltalenhed* og de behagelige Manerer, som saa let fordunkle en solid Mands udmærkede Egenskaber. Hans livsfulde Ansigt, hvis Teint syntes blændende under en Skov af tykke, sorte Loffer, røbede baade Mandrigthed og Ynde.

Orkestret, der præluderede for at minde Damerne om at danne *Quadriller* til en ny *Contredans*, jagede Herrerne bort fra det vide Rum, hvor de stode og passerede midt i Salen. De to Benner bleve nødte til at stilles, idet de gave hinanden et hjerteligt Haandtryk.

Denne hurtige Konversation, der blev holdt i det Mellemrum, som bestandig adskiller *Contredansene*, havde fundet Sted foran en Kamin af hvidt Marmor, en pragtfuld Prydelse i den største af Hotel Gondrevilles Saloner. Baade Spørgsmaal

lene og Svarene i denne almindelige Balpasstiar vare af den Enne blevne hvissede ind i den Andens Øren. Ikke desto mindre udbredte Lysene over Raminen et saa overflødigt Skin over begge Bennerne, at deres altfor stærkt belyste Ansigter — trods deres diplomatiske Diskretion — ikke kunde skjule det næsten umærkelige Udtryk af deres Følelser hverken for den kloge Grevinde de Baudremont eller for den uerfarne Ubekjendte ved Kandelabren.

Men for at kunne følge Traaden i den Samtale, hvormed denne Fortælling begynder, er det nødvendigt at berette den Tildragelse, der ved usynlige Bånd havde sammenknyttet Personerne i dette lille Drama, skjøndt de i dette Dieblif vare adspredte i Salonerne.

Omtrent en Time før Midnat, medens Baldamererne igjen indtog deres Pladser, var Selskabet i Hotel Gondreville blevet forøget med den smukkeste Dame i Paris, Modens Dronning og den Eneste, der endnu manglede i denne glimrende Forsamling. Hun havde gjort sig det til Regel aldrig at komme forend i det Dieblif, da Salonerne vare i hiin livlige Bevægelse, der hverken tillader Damerne at bevare deres Ansigters eller Toiletters Friskhed syn-derlig længe.

Dette flygtige Tidspunkt er ligesom et Bals Foraar. — En Time efter, naar Glæden har betegnet sin Bei, og Trætheden kommer, er Alt falmet. Derfor begif Madame de Baudremont aldrig den Feil at blive saa længe paa et Bal, at hun

kom til at vise sig der med visnede Blomster, forstyrret Frisur, forkrøllede Garneringer og et Ansigt, liig alle dem, der paavirktes af Sønnen og ikke altid stufte dens Krav. Hun tog sig vel iagt for, saaledes som hendes Medbeilersker, at lade sin Skjønhed see i indslumret Tilstand. Hun forstod fuldkomment at haandhæve sit Ry for Elegance ved stedse at tage ligesaa glimrende bort fra et Bal, som hun var kommen. Damerne hvistede med en Følelse af Misundelse til hinanden, at hun lod forfærdige og iførte sig ligesaa mange Sæt Pynt, som hun havde Baller at besøge i en Aftens Løb.

Denne Gang skulde Madame de Baudremont imidlertid ikke blive Herre over efter Godtbefindende at forlade den Salon, hvori hun nu traadte saa triumferende ind. — Imedens hun et Dieblisk standsede ved Indgangen havde hun kastet speidende, skjøndt hurtige, Blikke omkring paa alle Damerne for at mønstre deres Toiletter og for at overbevise sig om, at hendes eget vilde fordunkle alle de Andres.

Den berømte Rokette havde fremstillet sig for det beundrende Selskab, ledsaget af en af Armeens tappreste Oberster, Grev de Soulanges, en af Keiserens Indlinge. Den dieblikkelige og tilfældige Forening af disse to Personer maatte uden Tvivl have noget Hemmelighedsfuldt ved sig. Thi ved at høre Hr. de Soulanges og Grevinde de Baudremont blive meldte, reiste nogle ældre Damer sig fra deres Plads ved Bæggen, og Her-

rerne, der vare ilede til fra de tilstødende Saloner, trængte sig sammen ved Dorene til Balsalen. En af hine Spøgesugle, som aldrig undlade at besinde sig i slige talrige Forsamlinger, sagde, da han saae Grevinden og hendes Kavaleer træde ind, at Damerne vare ligesaa nysgjerrige efter at see en Mand, der var sin Lidenstabs tro, som Herrerne efter at see en smuk Kone, som det var vanskeligt at holde fast paa.

Grev de Soulanges var en ung Mand paa henimod toogtredive Aar. Han saae spinkel ud, men var kraftfuld. Hans fine Bygning og blege Teint talte kun lidt til hans Fordeel. Omendkjøndt hans forte Dine spillede af Livfuldhed, var han i Selskabslivet meget taus; men han gjaldt for at være en saare forførisk Mand i en tête-à-tête.

Grevinde de Baudremont var en høi, temmelig fyldig Kone med en blændende hvid Teint; hun bar sit lille, yndige Hoved med sjelden Anstand og besad det umaadelige Fortrin at indgyde Kjærlighed ved sine nydelige Manerer. Man følte bestandig en ny Fornøielse ved at betragte hende og tale med hende; — hun var en af de Kvinder, som holde Alt, hvad deres Skjønhed lover. . .

Dette Par, der for nogle Diebliske var bleven Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed, lod ikke Nysgjerrigheden nære sig ret længe paa sin Besøstning. Hr. de Soulanges og Grevinden syntes fuldkomment at indsee, at Hændelsen havde bragt dem i en ubehagelig Stilling.

Martial var ved deres Indtrædelse gaaet om bag ved den Gruppe af Herrer, der stode foran Kaminen, og imellem alle de Hoveder, som dannede en Art Skærmbræt for ham, havde han mønstret Madame de Baudremont med huius stinsyge Opmærksomhed, der blot yttre sig under Kidenfabens første Hede. En hemmelig Røst syntes at sige ham, at den Lykke, han var saa stolt af, maaskee vilde blive meget forvarig; men den kolde Hosflighed i det Smil, hvormed Grevinden takkede Hr. de Soulanges, og den lille Bevægelse, hun gjorde for at affærdige ham, idet hun satte sig ved Siden af Madame de Gondreville, bragte pludselig hans af Skinsyge formørkede Træk til at antage et blidere Udtryk.

Hr. de Soulanges lod imidlertid ikke til at have fattet det Blik, hvorved Madame de Baudremont syntes at give ham at forstaae, at de Begge spillede en latterlig Rolle; thi han blev staaende et Par Skridt fra den Kanapee, hvorpaa den unge Kokette sad.

Da Provençaleren med det lille vulkaniske Hoved saa ham staae der, rynkede han paany de sorte Dienbryn, der beskyggede hans blaa Dine, søgte at give sig Holdning ved at glatte sine sorte Lokker og påsede nøie paa Grevindens og Hr. de Soulanges's Bevægelser, imedens han, uden at forraade det Sindseoprør, der bragte hans Hjerte til at banke, sladrede nok saa livlig med sine Sidemand. Han besvarede i dette Dieblif et Haandtryk af Ober-

sten, som kom for at fornye sit Bekjendskab med ham, og han hørte paa ham uden at høre ham; thi hans Tanker vare andetsteds.

Hr. de Soulanges saae med rolige Blikke hencover den firdobbelte Række af Kvinder, der sad langs Bæggene i Senatorens umaadelige Salon, og han beundrede denne Samling af Diamanter, Baand, Guldkvaster og henrivende smukke Hoveder, som fordunklede Eysenes, Kryskallets og Forgyltningens Glans.

Den lille mætre des requêtes tabte snart Taalmodigheden over sin Medbeilers ubekymrede Rolighed og gif hen til Madame de Baudremont for at hilse paa hende.

Da Provengaleren traadte frem, tilfæstede Hr. de Soulanges ham et ligegyldigt Blik og vendte Hovedet bort med en vis Uforsammenhed.

Der herskede en alvorlig Tausshed i Salen; Nysgjerrigheden steg til det Høieste. Alle de fremrakte Hoveder havde antaget de sælsomste Udtryk, og Enhver frygtede og ventede en af disse Skandaler, som velopdragne Folk altid vogte sig for.

Pludselig blev Grevens blege Ansigt lige saa rødt som Opflagene paa hans Uniform, og hans Blikke sænkede sig strax ned imod Gulvet for ikke at lade Noget giette Aarsagen til hans Forvirring.

Han havde faaet Die paa den Ubekjendte, der saa ydmyg sad ved Foden af Randelabren.

Behersket af en mørk Tanke, gif han derpaa med

en sørgmodig Mine forbi den lille *maitre des requêtes* og søgte Tilflugt i Spillesalene.

Martial troede, ligesom hele det øvrige Selskab, at Soulanges offentlig afstod ham sin Plads af Frygt for den Fatterlighed, der altid knytter sig til dethroniserede Elskere; han løstede Hovedet med Stolthed og saae hen til den Ubekjendte, og da han med Uttungenhed havde sat sig ved Siden af Madamede Baudremont, hørte han saa adspredt paa hende, at han ikke lagde Mærke til følgende Replik, som Roketten hvistede til ham bag Bisten:

— Martial, De vilde gjøre mig en Fornøielse ved ikke at bære den Ringiaften, som De har fravristet mig. Jeg har mine Grunde, som jeg skal meddele Dem om et Dieblis, naar vi gaae herfra. De maa give mig Armen; jeg skal hen til Prindsessen af Wagram.

— Hvorfor har De dog ladet Dem føre herind af denne Oberst Soulanges? spurgte Baronnen.

— Jeg traf ham net op under Soilegangen, svarede hun; men forlad mig Alle see paa os!

Martial traadte igjen hen til Obersten ved Kyrasfererne, og nu var det, at den lille blaae Dame blev det fælleds Baand, som paa eengang og paa en saa forstjellig Maade satte Kyrasfereren, Hr. de Soulanges, Martial og Grevinde de Baudremont i Uro og Spænding.

Da de to Benner skiltes fra hinanden efter den Udfordring, hvormed de endte deres Samtale, traadte den lille *maitre des requêtes* paany hen til

Madame de Vandremont og førte hende hen i den meest glimrende Quadrille. Paa Grund af den Art Beruselse, der altid opstaaer hos en Kvinde ved Dandsen og Bevægelsen paa et Bal, hvor Herterne vise sig i hele Toilettets Charlataneri, som ikke laaner dem færre Lillokkelser end Kvinderne, troede Martial ustraffet at kunne overlade sig til den Tiltræfning, der drog hans Bine henimod den Krog, hvori den Ubekjendte sad indespærret. Det lykkedes ham ogsaa at stjule de første Blikke, han kastede paa den blaa Dame, for Grevindens agtpaagivende Bine, men han saa sig dog snart greben i Gjerningen, og om han end formaaede at undskyldte sig første Gang, saa retfærdiggjorde han ikke den usorkammede Taushed, hvormed han kort efter besvarede det meest forførende Spørgsmaal, som en Kvinde nogensinde kan henvende til en Mand. Jo mere aandstravende han var, desto mere paatrængende og drillende viste Grevinden sig.

Imedens Martial dandsede, gik Obersten fra Gruppe til Gruppe og søgte Oplysninger om den unge Ubekjendte. Efter at have plaget sine Benner, ja endogsaa Fremmede, besluttede han sig netop til at spørge Grevinde de Gondreville selv om den mysteriøse Dames Navn, da han i det Samme opdagede et lille tomt Rum imellem Halssoilen, der bar Kandelabren, og de to Divaner, som stode den nærmest.

Obersten benyttede sig af det Dieblif, da Dandsen lod de fleste af de Stole være ledige, der dan-

nede en tredobbelt Række af Fæstningsværker, forsvarede af Medre og Bedstemødre, og han begyndte nu paa at arbejde sig igjennem disse Palissader, der vare bedækkede med Chavler og Kommetørklæder. Han gav sig til at komplimentere Enferne, og fra Dame til Dame, fra Høflighed til Høflighed naaede han tilsidst den tomme Plads ved Siden af den Ubekjendte. Med Fare for at blive hængende ved den umaadelige Armstages Løvesødder og Snirkler holdt han sig der under Lysenes Borregn, til Martials store Misfornøielse.

Da Obersten var altfor behændig til pludselig at tiltale den lille blaae Dame, der sad lidt til Høire for ham, henvendte han sig til en høi og temmelig styg Dame, der sad ved hans venstre Side.

— Hvor det dog er et prægtigt Bal Madame! sagde han til hende. Hvilken Lurus! hvilket Liv! Damerne ere, paa Ære, allesammen smukke! Naar De ikke dandser, saa er det uden Tvivl kun af ond Billie.

Den flaaue Konversation, som Obersten begyndte paa denne Maade, havde blot til Hensigt at bringe hans høire Naboeerske til at tale; men hun sad taus og tankesuld uden at skjænke ham den ringeste Opmærksomhed. Kyssereren havde en stor Reserve af Floskler, der skulde ende med et: — „Og De, Madame? . . .“ som han stolede betydelig paa; men til sin store Forundring fandt han den Ubekjendte i et stærkt Sindseoprør. Han saae,

at der svømmede Taarer i hendes Vines Krystal, og hans Forbauselse kjendte ingen Grændser, da han opdagede, at hele hendes Opmærksomhed var henvendt paa Madame de Baudremont.

— Madame er uden Tvivl gift? . . . spurgte Obersten omsider med usikker Stemme.

— Ja, min Herre, svarede den Ubekjendte.

— Og Deres Mand er her formodentlig? . . .

— Ja min Herre.

— Og hvorfor, Madame, bliver De da siddende paa denne Plads Er det af Kofsetteri?

Den Ubekjendte smilte sørgmodig.

— Tilstaa mig den Ære, Madame, at være Deres Kavaleer ved næste Contredands, jeg skal sandelig ikke føre Dem tilbage hertil! . . . Jeg seer en tom Bergère tæt ved Kaminen, der maa De tage Plads! Hvorfor vil De ikke være Ballets Dronning, en Titel, som Deres Skjønhed lover Dem? . . .

— Nei, min Herre. Jeg dandser ikke.

Den korte Tone i den Ubekjendtes Svar var saa lidet opmuntrende, at Obersten saa sig nødsaget til at rømme Pladsen. Martial, der gjættede hans sidste Spørgsmaal og det Afslag, han havde faaet, strøg sig smilende om Hagen og lod Diamantringen funkse paa sin Finger.

— Hvoraf leer De? sagde Grevinde de Baudremont til ham.

— Af den stakkels Obersts Uheld. Han har baaret sig ad som en Skoledreng. . . .

— Jeg havde bedt Dem om at tage Deres Ring af, faldt Grevinden ham i Talen.

— Det har jeg ikke hørt.

— De hører altsaa Ingenting iaften, Hr. Baron? yttrede Madame de Baudremont i en stødt Tone.

— Den unge Mand derhenne har en meget smuk Brillant paa Fingeren, sagde den Ubekjendte i samme Dieblis til Obersten, der stod i Begreb med at trække sig tilbage.

— Ganske prægtig, svarede han. Den unge Mand er Baron Martial de la Roche-Hugon, en af mine bedste Venner.

— Jeg takker Dem, fordi De har sagt mig hans Navn, fortsatte den Ubekjendte. Han lader til at være meget elskværdig, lagde hun til.

— Ja, men han er noget flygtig. . .

— Det seer ud til, at han staaer sig godt med Grevinde de Baudremont. . . bemærkede den unge Dame, og hendes Dine fæstede sig spørgende paa Obersten.

— Saa godt, som det er muligt, svarede Denne.

Den Ubekjendte blegnede.

— Naar! tænkte den muntre Militær, hun elsker den Satans Martial.

— Jeg troede, at Madame de Baudremont allerede i lang Tid havde haft en Kjærlighedsforsaelse med Hr. de Soulanges, tilføiede den unge Dame, da hun havde fattet sig lidt efter

den indre Lidelse, som havde drevet Blodet bort fra hendes Kinder.

— I de sidste otte Dage har Grevinden be-
draget ham, svarede Obersten; men De maa selv
have seet den stakkels Soulanges's Mine, da
han kom herind. Han vil endnu ikke rigtig troe
paa sin Ulykke.

— Ja, jeg saa ham nok, svarede Damen. Der-
paa tilføiede hun et: — „Jeg takker Dem, min
Herre" . . . hvis Betoning indeholdt en høflig Af-
færdigelse.

Da Contredanssen i dette Dieblis var nær ved
at ophøre, fik den skuffede Oberst kun Tid til at
trække sig tilbage, idet han som for at trøste sig
mumlede:

— Hun er gift.

— Nuvel! heltemodige Kyrasjerer, udbød
Baronen efter at have ført Obersten hen i en Vin-
duesfordybning, hvor man indaandede den friske
Luft fra Haven; hvor vidt er Du kommen?

— Hun er gift, min Kære.

— Hvad skader det? . . .

— Na! for Pokker, jeg fører et moralsk Levnets
svarede Obersten. Jeg vil blot henvende mig til
Damer, som jeg kan gifte mig med. Desuden, Ma-
rtial, har hun udtrykkelig erklæret ikke at ville
dandse.

— Hør, min gode Oberst, tør Du vedde med
mig om, at hun skal komme til at dandse endnu iaf-

ten med mig? Det gjælder Din Graassimmel imod hundrede Napoleonsd'orer.

— Ja gjerne, sagde Obersten og slog et lille Slag i Papsens Haand. Imidlertid vil jeg tale med *Soulanges*; han kjender maaskee denne Dame. Hun syntes at interessere sig for ham.

— Du har tabt, min Ven, sagde *Martial* leende. Mine *Dine* have mødt hendes, og . . . jeg er en *Kjender* . . . Du vil vel ikke tage mig det ilde op, at jeg danser med hende efter det Afslag Du har faaet?

— Nei, nei! Den, der leer sidst, leer bedst. Forresten er jeg en ærlig Spiller og en ærlig *Kjende*, og jeg vil forud lade Dig vide, at hun holder af Diamanter.

Med disse Ord adskiltes de to Venner. — Obersten gik ind i Spillesalen, hvor han saae *Grev de Soulanges* sidde ved et *Bouillottebord*.

Uagtet de to Oberster ikke nærede noget næiere Venstabs for hinanden end det, der opstaaer ved fælleds Deeltagelse i *Krigens* Farer og ved de samme Tjenestepligter, gjorde det dog *Kyrasserer*en inderlig ondt at see *Soulanges*, som var bekjendt for en ordenlig Mand, indviklet i et Parti, hvorved han let kunde ruinere sig. De store Dynger af Guld og Bankbiller, der laae paa det stæbnesvangre Teppe, vidnede om Spillet's *Raseri*. En Kreds af tause Herrer omgav Bordet. Nogle Ord gjensløde rigtignok fra Tid til anden, saasom: *Passe, jeu, tiens, tenus*; men naar man saae paa disse

fem ubevægelige Personer, skulde man troe, at de blot talte sammen med Dinene.

Da Obersten, forstrækket over Soulanges's Blegghed, traadte hen til ham, vandt Greven en betydelig Indsats. Den østerrigiske Gesandt og en berømt Bankier reiste sig, udplyndrede for svære Pengesummer. Imedens Soulanges strabede en stor Masse Guld og Bankbilletter til sig, blev hans Udseende endnu mørkere end tilforn. Han talte ikke engang sin Gevinst. Et Udtryk af bitter Foragt spillede om hans Læber. Han syntes at true Formuen og Livet istedetfor at takke Skæbnen.

— Mod! sagde Obersten til ham, Mod, Soulanges.

Og da han troede at gjøre ham en sand Tjeneste ved at føre ham bort fra Spillebordet, saa tilføiede han:

— Kom! jeg har en god Nyhed at bringe Dem; men paa een Betingelse.

— Hvilken? spurgte Soulanges.

— Den, at svare mig paa Det, jeg vil spørge Dem om.

Grev de Soulanges reiste sig hastig og lagde med en ligegyldig Mine sin Gevinst i et Kommetørklæde, som han hidtil havde sammenknuget paa en frampeagtig Maade. Hr. de Soulanges's Ansigt var saa mørkt, at ingen af Spillerne vovede at beklage sig over, at han gik uden at give dem Revanche. Man syntes endogsaa at blive lettere om Hjertet, da hans vilde og skumle Træk ikke længere saaes indenfor Bouillottelampens lysende Kreds.

En Diplomat, der hidtil havde været Tilfluer, sagde imidlertid, idet han satte sig paa Oberstens Plads: — Disse Satans Militære hænge sammen som Vrtelhalm! Et blegt og lidende Ansigt vendte sig om imod ham, tilkastede ham et Blik, der sunklede et Dieblisk, men strax sluktedes ligesom Glandsen af en Diamant, og sagde til ham: — Militæren er ikke civil, min Herre.*)

— Iformiddags, min Kjære, sagde Obersten til Soulanges efter at have trukket ham hen i en Krog, har Keiseren omtalt Dem med Udmærkelse, og der er intet Spørgsmaal om Deres Avancement. Han har ogsaa ladet sig forlyde med, at de, der havde giftet sig i Paris under det sidste Felttog, ikke skulde betragtes som værende i Unaade. Hører De? . . .

Grev de Soulanges syntes ikke at forstaae Noget af denne Tale.

— Naar! nu haaber jeg, fortsatte Obersten, at De vil sige mig, om De kjender den nydelige lille Kone, som sidder ved Foden af den store Randelabre.

Bed disse Ord oplivedes Grevens Dine; han greb med en mageløs Hefstighed Oberstens Haand og sagde med skælvende Stemme: — Min Ven, dersom det ikke var Dem, dersom det var en Anden, der gjorde mig dette Spørgsmaal, saa vilde jeg fløve Hovedet paa ham med denne Masse af

*) Da civil baade betyder høflig, beleven og tillige civil eller borgerlig, fremkommer herved et Ordspil, som aldeles ikke lader sig giengive, og som forøvrig er temmelig forklødt paa Fransk. Overs. Anm.

Guld. . . . Forlad mig, jeg beder Dem derom . . .
 Jeg har mere Ryst til at skyde mig en Kugle for
 Panden end til . . . Jeg hader Alt, hvad jeg seer.
 Jeg vil ogsaa tage bort; denne Glæde, denne
 Musik, disse flane Ansigter, som lee, Alting dræber
 mig . . .

— Arme Ben, fortsatte Obersten i en blid
 Tone og trykkede venlig Soulanges's Haand,
 hvor De er lidenskabelig! Men hvad siger De, naar
 jeg fortæller Dem, at Martial tænker saa lidt
 paa Madame de Baudremont, at han har for-
 libet sig i derne lille Dame?

— Dersom han taler til hende, udbrod Sou-
 langes stammende af Raseri, saa skal jeg gjøre
 ham ligesaa flad som hans Portefeuille, selv om den
 Raps sad paa Keiserens Skjød.

Og Greven sank som tilintetgjort ned paa den
 Divan, som Obersten havde ført ham hen til.
 Denne Sidste gif langsomt bort; thi han indsaae,
 at Hr. de Soulanges befandt sig i en altfor
 stærk Brede, til at en Smule Spøg eller nogle
 smaa Venstabsbeviser skulde kunne berolige ham.

Da Kyraßsereren traadte ind igjen i den store
 Dandsesal, var Madame de Baudremont den
 første Person, som mødte hans Blik, og han be-
 mærkede paa hendes i Almindelighed saa rolige An-
 sigt nogle Spor af en slet skjult Sindsbewægelse.
 Der var en Stol ledig ved Siden af hende; Ober-
 sten satte sig der.

— Jeg vedder med Dem om, at De er urolig, sagde han.

— Det er kun en Ubetydelighed, Hr. Oberst. Men jeg vilde ønske, at jeg allerede var borte herfra; jeg har lovet at komme paa Storchertuginde af Bergs Bal, og først maa jeg hen til Prindsessen af Wagram. Hr. de la Roche-Hugon, der veed det, morer sig med at komplimentere gamle Enfer.

— Det er dog ikke den egentlige Grund til Deres Uro. Og jeg tør vedde om hundrede Louis-d'orer, at De bliver her i aften.

— Uforstammede!

— Jeg har altsaa Ret?

— Nuvel? Hvad tænker jeg da paa? vedblev Grevinden og gav Obersten et lille Slag med Bisten over Tingrene. Jeg er istand til at belønne Dem, dersom De gjetter det.

— Jeg vil ikke modtage denne Udfordring; jeg har altfor mange Fordele.

— Hvor indbildsk!

— De er bange for at see Martial for Fødderne . . .

— Af hvem? spurgte Grevinden med paatagen Overraskelse.

— Af den store Kandelabre, svarede Obersten og pegede paa den Krog, hvori den smukke Ubekjendte sad, imedens han betragtede Grevinden med en generende Opmærksomhed.

— De har gjettet det, sagde Roketten og skjulte Ansigtet bag sin Biste, som hun gav sig til at lege

med. — Den gamle Madame de Marigny, der, som De veed, er ligesaa ondskabsfuld som en gammel Ube, har nylig sagt mig, at Hr. de la Roche-Hugon udsatte sig for Fare ved at gjøre Cour til denne Ubekjendte, der befinder sig her iaften som en Glædesforstyrer . . . Jeg vilde hellere see Døden end dette saa grusomt skjønne og spøgelseagtig blege Ansigt. Det er min onde Genius! . . . Madame de Marigny, fortsatte hun, som blot gaaer paa Bal for at see Alt, imedens hun lader, som om hun sover, har sat mig i den dødeligste Angst. Martial skal komme til at bøde ordenlig for det Puds, han spiller mig. Imidlertid, da han er Deres Ven, Hr. Oberst, see saa at bevæge ham til ikke at volde mig Bekymring.

— Jeg har nylig talt med en Mand, der har isinde at skyde ham en Kugle for Panden, dersom han henvender sig til den lille Dame. Denne Mand pleier at holde Ord . . . Men jeg kjender Martial; Disse Farer ere ligesaa mange Opmuntringer for ham . . . Desuden have vi ved det . . .

Her lod Obersten sin Stemme synke.

— Er det sandt? spurgte Grevinden.

— Paa Ære.

— Tak, Hr. Oberst, svarede Madame de Baudremont og saae paa ham med et Blif, fuldt af Rofetteri.

— Gjør De mig den Ære at dandse med mig?

— Ja, men først den næste Contredands. Un-

der denne vil jeg see, hvad der bliver af denne Intrige, og indhente Oplysning om, hvem den lille blaae Dame er . . . Hun seer aandrig ud.

Da Obersten mærkede, at Madame de Bauremont vilde være alene, bortfjernede han sig meget tilfreds over at have begyndt sit Angreb saa godt.

Bed festlige Leiligheder findes der altid nogle Damer, der, ligesom Madame de Marigny, minde om gamle Soman, der fra Havets Bred betragte unge Matroser, som ere i Kast med Uveiret.

Madame de Marigny, der syntes at interessere sig for Personerne i dette Optrin, kunde i dette Dieblif let giette den Kamp, for hvilken Grevinginden var et Bytte. Den unge Rokette kunde længe nok vifte sig med Gratie, smile til de unge Herrer, der hilste hende, og anvende alle de Kunstgreb, hvormed en Dame søger at skjule sin Sindsbewægelse, den gamle Enke, en af de skøgtigste og ondskabssfuldeste Hertuginder, som det attende Aarhundrede havde testamenteret det nittende, syntes desuagtet at læse i hendes Hjerter og Tanker. Den gamle Dame lod til at være indvietet i de næsten umærkelige Bewægelser, der røbe Sjælens Stemninger; den fineste Fold, der rynkede denne saa hvide og rene Pande, den svageste Eitren i Kindens Muskler, Dienbrynenes Spil og den ubetydeligste Bøining af Læberne, hvis bewægelige Korall ikke kunde skjule hende Noget, var for Hertugininden ligesom Bogstaverne i en Bog. — Alt imedens den udsjente Ro-

fette passiarede med en Diplomat, der søgte hendes Selskab for at opsamle Anekdoter, som hun fortalte ganske fortræffelig, beundrede hun sig selv i den unge Kofette og fattede en Alt Forkjærlighed for hende ved at see, hvor godt hun skjulte sin Sorg og sit Hjertes Kvaler.

Ligesaa megen Munterhed som Madame de Baudremont fremkunslede, ligesaa megen Smerte følte hun i Birkeligheden. Hun havde i Martial troet at finde en Mand af Talent, paa hvem hun kunde støtte sig for at forskjønne sit Liv med Magtens Trylleri. I dette Dieblis erkjendte hun en Bildfarelse, der var lige grusom for hendes Rygte og for hendes Egoïsme. — Grevindens Forkjærlighed for Martial skrev sig rigtignok kun fra de sidste Dage; men den sletteste Chirurg veed, at den Lidelse, der forarsages ved Amputationen af et frisk Lem, er ganske anderledes smertefuld, end den ved et sygt Lem. — Der var glimrende Fremtidsforhaabninger forbundne med Madame de Baudremonts Tilbøielighed for Martial, hvorimod hendes forrige Lidenstabs ikke alene var uden Haab, men endogsaa forgiftedes ved Soulanges's Anger.

Dem gamle Hertuginde, der, imedens hun gjettede den unge Dames Tanker, lurede paa en Leilighed til at tale til hende, skyndte sig at affærdige sin Gesandt; thi naar der hersker Uenighed imellem Elskere og Elskerinder, blegner enhver anden Interesse, selv hos en gammel Kone. For at begyn-

de Kampen tilfæstede Madame de Marigny Madame de Baudremont et Blif, der bragte den unge Kokette til at frygte for at see sin Skæbne i den gamle Enkes Hænder. Der gives Blikke imellem to Kvinder, der ere ligesom Fællerne, der føres ind i Slutningen af en Tragedie.

Man maa have kjendt denne Hertuginde for at forstaae den Rædsel, som hendes Minespil indgjød Grevinden.

Madame de Marigny var høi, og hendes Træk bragte Folk til at sige om hende: — Det er en Kone, som maa have været smuk! . . . Hun bedækkede sine Kinder med et saa tykt Lag af Sminke at hendes Rynker næsten ikke kom tilsynne; men langt fra at laane en fremkonstlet Glæde fra denne dunkle Karmin, bleve hendes Dine kun derved endnu mere farveløse. Hun bar en stor Mængde Diamanter og klædte sig med Smag nok til ikke at gjøre sig latterlig. Hendes spidse Næse vidnede om en satirisk Natur, og hendes to Rækker forlorne Tænder gave hendes Mund en ironisk Grimasse, der bragte hende til at ligne Voltaire. Hendes Manerer vare imidlertid høflige nok, til at man ikke kunde kalde hende ondskabsfuld.

Et triumferende Blif oplivede den gamle Dames graae Dine og syntes at gennemfare Salonen for at fremkalde Haabets Rødme paa den unge og ubekjendte Dames blege Kinder. Et Smil, der sagde: — Jeg havde jo lovet Dem det! . . . ledsagede dette gennemtrængende Blif.

Denne Aabenbarelse af Forbindelsen imellem Madame de Marny og den Ubekjendte ved Foden af Kandelabren, undgik ikke Grevinde de Baudremont, hvis øvede Øie opdagede en Hemmelighed heri, som hun vilde see at udforske.

Imidlertid var Baron de la Roche-Hugon bleven færdig med at udspørge alle de gamle Enker for at erfare den blaaes Dames Navn; men han havde ligesom mange Antiquarer været uheldig i sine Undersøgelser. I sin Forvivlelse havde han tilsidst henvendt sig til Grevinde de Gondreville og havde faaet det kun lidet tilfredsstillende Svar: — Det er en Dame, som den gamle Hertuginde de Marny har præsenteret mig. Den lille maitre des requêtes gif nu henimod den Bergère, hvor den gamle Dame sad, opfangede hendes Sideblik til den Ubekjendte og besluttede at henvende sig til hende, uagtet han i den senere Tid ikke havde staaet sig godt med hende. Ved at see den vore Baron snuse omkring sin Bergère smile, Ex-Hertuginde med en sardonisk Ondskabssfuldhed og betragtede Madame de Baudremont med en triumferende Mine, som bragte Obersten til at lee.

— Naar den gamle Læterste antager en saavelig Mine, tænkte Baron, saa vil hun vist spille mig et slemt Puds. — Madame, sagde han til hende De har iaften, efter hvad der er blevet mig fortalt, paataget Dem at vaage over en meget kostbar Skat!

— Anseer De mig for en Drage? spurgte den gamle Dame. Men hvem taler De om? tilføiede hun i en blidere Tone, der igjen gav Marcial en Smule Haab.

— Om den lille, ubekjendte Dame, som alle disse Rofetter holde indespærret. De kjender uden Tvivl hendes Familie?

— Ja, sagde Hertuginde, det er en Arving fra Provindsen, en Pige af god Familie . . . hun har været gift i to Aar, men er ikke kjendt i Verden. Hun tager aldrig i Selskab.

— Hvorfor dandser hun ikke? Hun er saa smuk! . . . Siig mig, skulle vi slutte Fred? Dersom De vil have den Godhed at underrette mig om Alt, hvad jeg har Interessé af at erfare, saa sværger jeg Dem, at Deres Ansøgning om Tilbagegivelsen af Marigny-Skovene skal blive varmt understøttet hos Reiseren.

— Hr. Baron, svarede den gamle Dame med en skuffende Alvorlighed, før Grevinde de Baudremont hen til mig. Jeg lover Dem at forklare hende den Hemmelighed, der gjør vor Ubekjendte saa interessant. See engang! alle Balkavalererne ere nu ligesaa nysegjerrige som De selv, og deres Dine rette sig uvilkaarlig hen imod den Kandelabre, hvor hun saa beskedent har taget Plads. Hun høster hele den Triumf, man har villet gjøre hende stridig, og jeg priser Den lykkelig, som hun vælger til sin Kavaleer! . . .

Her afbrød hun sig selv for at see paa Grevinde de Baudremont med et af disse Blikke, der saa tydelig sige: — Det er Dem, vi tale om!

Derpaa tilføjede hun:

— Jeg formoder ogsaa, at De hellere vil erfare den Ubekjendtes Navn af Deres skønne Grevindes Mund end af min?

Hertugindens Stilling var saa udfordrende, at Madame de Baudremont reiste sig, kom hen til hende og satte sig paa den Stol, som Martial bød hende.

— Jeg gjetter, Madame, sagde Grevinden leende uden at lægge Mærke til Baronen, at De taler om mig; men jeg tilstaaer min Mangel paa Skarpsindighed, jeg veed ikke, om det er godt eller ondt...

Madame de Marigny trykkede med sin gamle, tørre og rynkede Haand den unge Enkes nydelige Hænder og hvædsede med dæmpet Stemme, til hende i en medlidende Tone:

— Stakkels Lille!

De to Damer saae paa hinanden.

— Madame de Baudremont begreb, at Baron Martial var overflødig her, og hun afsfærdigede ham ved at sige til ham med en bydende Mine:

— Forlad os!

Den lille maitre des requêtes, som ikke følte sig synderlig tilfreds ved at see Grevinden overladt til den farlige Sybille, der havde draget hende hen-

til sig, sendte hende et af de befalende Diekast, som have en saa stor Magt over et elskende Hjerte, men som synes en Kvinde latterlige, naar hun begynder at kunne bedømme Den, hun har forlibet sig i.

— De har vist Lyst til at efterabe Reiseren? spurgte Madame de Baudremont og vendte Hovedet halvt om for at see paa den lille maitre des requêtes med en ironisk Mine.

Han besad altfor stor Kjendskab til Verden, altfor stor Klogskab og Forudseenhed til at udsætte sig for at bryde med en Dame, der var i Mode; forøvrig stode han ogsaa paa, at den Skinsyge, han vilde vække hos hende, var det bedste Middel til at faae Oplysning om Grunden til hendes Kulde, og han bortfjernede sig saa meget hellere, som en ny Contredans i dette Dieblis satte Alle i Bevægelse. — Baronnen, der lod, som om han veg Pladsen for Quadrillerne, gik hen og lænede sig op til en Marmorconsol, lagde Armene overkors paa Brystet og agtede nøie paa de to Damers Samtale. Fra Tid til anden fulgte han de Blikke hvormed de begge gjentagne Gange betragtede den Ubekjendte, og idet han nu sammenlignede Grevinden med den nye Skjønhed, der blev gjort saa tiltrækkende ved den Hemmelighedsfuldhed, hvormed hun omgav sig, begyndte han at anstille de affhyelige Beregninger der ere sædvanlige for alle Courmagere. Han vakte imellem at gjøre sin Lykke eller at tilfredsstille sin Kaprice. — Skindet af de mange Lys fremhævede saa stærkt hans mørke og bekymrede Ansigt

imod det Draperi af hvidt Moiré, som han berørte med sit sorte Haar, at man kunde have sammenlignet ham med en eller anden ond Genius. Ved at see ham i nogen Afstand maatte uden Tvivl mere end een Jagttager sige ved sig selv: — Der er igjen en stakkels Djævel, der synes at more sig fortræffelig!

Obersten, som med sin høire Skulder lænede sig saa smaat op imod Dørfarmen imellem Dandses og Spillesalen, kunde lee incognito under sine store Knebelsbarter. Han nød hele Fornøielsen af at betragte Ballets Tumult, han saae hundrede smukke Hoveder dreie sig efter Dandsens Luner og læste paa enkelte Ansigter, som paa Grevindens og hendes Ben Martials, den hemmelige Grund til deres Uro. Idet han vendte Hovedet spurgte han sig selv, hvilken Forbindelse der fandt Sted imellem det mørke Udtryk hos Grev de Soulanges, der endnu sad paa sin Divan, og den sorgmodige Mine hos den ubekjendte Dame, paa hvis Ansigt man væreløst læste Haabets Glæder og Udtrykket af en uvilkaarlig Angst. — Hans Tanke omfattede Alt. Han stod der som Festens Konge og fandt i dette bevægelige Tableau en fuldstændig Udsigt over Verden, som bragte ham til at lee, idet han opfangede de interesserede Smil fra hundrede glimrende og pynkede Damer; thi en Oberst af Keisergarden, der snart skulde avancere til General, var naturligtvis et af de bedste Partier i Armeen.

— Hør, min lille Engel, sagde Madame de

Marigny til Grevinden, De er i en Alder, hvor jeg har begaaet mange Feil. Ved nylig at see Deres Lidelser har jeg faaet isinde at give Dem nogle kjærlige Formaninger. At begaae Feil i sit toogtyvende Aar, er det ikke at fordærve sin Fremtid, er det ikke at sønderrive den Kjole, man staaer i Begreb med at tage paa? Man lærer først meget sildig, min Bedste, at isøre sig den, uden at frølle den til . . . Bliv De blot ved, min Kjære, at skabe Dem behændige Fjender og Benner uden Tvivl til at komme frem i Verden, saa skal De see, hvilket nydeligt Liv De vil berede Dem . . .

— O, Madame, hvor en Kvinde har ondt ved at blive lykkelig, ikke sandt? udbrød Grevinden naivt.

— I deres Alder, min Lille, maa man forstaae at vælge imellem Fornøielser og Lykke. De vil ægte Martial, der hverken er dum nok til at blive en god Egtemand eller lidenskabelig nok til at være en Elsker. Han har Gjæld, min Bedste, og er istand til at bortbøde Deres Formue; men det havde Intet at betyde, dersom han blot gjorde Dem lykkelig . . . Men seer De da ikke, hvor han er gammel? Han maa oftere have været syg og nyder kun godt af sine Levninger. Om tre Aar er han en udlevet Mand . . . Saa vil han begynde at spille den Uergjerrige, og maaskee det vil lykkes ham. Jeg troer det dog ikke . . . Hvad er han i Grunden? En Filur, der har Anlæg til Forretninger og fører en behagelig Salonpasstiar; men han

har for mange Fortrin til at have ægte Bærd. Han kommer ikke vidt. See desuden paa ham! Læser man ikke i dette Dieblif paa hans Pande, at han ikke seer en ung og smuk Dame i Dem, men kun de to Millioner, som De eier? Han elsker Dem ikke, min Kjære, han beregner Dem, som om der var Tale om en Multiplikation. Dersom De vil gifte Dem, tag saa en ældre, anseet Mand, der allerede har tilbagelagt Halvdelen af sin Lei. En Enke bør ikke gjøre en Forlibelsessag af sit Ægteskab. Lader en Muus sig fange to Gange i den samme Fælde? Nu bør en ny Kontrakt være en Spekulation for Dem, og naar De gifter Dem igjen, maa De idetmindste have Haab om at blive kaldt Marschalinde . . .

De to Damer sine fæstede sig uvilkaarlig paa Oberstens smukke Ansigt.

— Dersom De derimod vil spille en Kokettes besværlige Rolle og ikke gifte Dem igjen, fortsatte Hertugindeu godmodig, saa maa De, min stakkels Lille, bedre end enhver Anden forstaae at fordrive Uveirsskyer . . . Men jeg beder Dem indstændig om een Ting . . . gjør Dem aldrig en Fornøielse af at forstyrre Ægteskabens Fred, af at tilintetgjøre Familiernes Enighed og de lykkelige Koners Glæde. Jeg har selv, min Kjære, spillet denne farlige Rolle. Ak! min Gud, for at see sin Egenhjørighed triumfere, dræber man undertiden nogle stakkels dydige Skabninger, (thi der gives virkelig, min Bedste, dydige Koner,) og skaber sig dødelige

Fiender. Jeg selv har en Emule vel sildig lært,
 at een Lax, ifølge Hertugen af Albas Udtryk, er
 bedre end tusinde Frøer! Ja, i Sandhed een sand
 Kjærlig hed skænker tusinde Gange mere Nydelse, end
 de flygtige Lidenstaber, man opvækker! . . . Nuvel!
 jeg er kommen her for at prædike for Dem. Ja,
 De er Marsagen til min Nærværelse i denne Salon,
 der stinker af Pobel. Har jeg ikke for lidt siden seet
 Skuespillere her? (I forrige Tider, min Kjære,
 modtog man dem i sit Boudoir; men i sin Salon,
 sy, for en Ulykke! . . .) Hvorfor seer De saa forbausset
 paa mig? Hør mig! Dersom De vil lege med Mændene,
 vedblev, den gamle Dame, saa forstyr blot
 Hjertet paa dem, som endnu ikke have Familieplig-
 ter at opfylde, de Andre tilgive os ikke de Udseiel-
 ser, der have gjort dem lykkelige. Høst De Nytte
 af denne Eætning, der skyldes min gamle Erfaring
 . . . Den stakkels Soulanges for Exempel, hvis Hov-
 ved De har forstyrret, og som De, Gud veed hvors-
 ledes! har beruset i over et Aar . . . nuvel! ved
 De, hvad det gik ud over? Over hele hans Liv!
 Han er gift, han er tilbedt af en yndig Skabning,
 som han elsker, og som han bedrager; hun lever i
 Laarer og i den bittreste Stilhed. Soulanges
 har havt Diebliske, fulde af et Samvittighedsnag,
 der var langt grusommere, end hans Lykke var sød!
 Og De, min lille Skjelm, De har forraadt ham! .
 . . Godt! kom, skal De see Deres Værk?

Den gamle Hertuginde tog Madame de Baudremonts Haand, og de reiste sig Begge.

— See! sagde Madame de Marigny, idet hun med Dinene viste hende den blege og skælvende Ubekjendte under den høie Kandelabre, det er min lille Niece, Grevinde de Soulanges. Hun har endelig idag givet efter for mine Bønner og har samtykket i at forlade det Sorgens Bærelse, hvor Synet af hendes Barn kun bragte hende en meget svag Trøst . . . Seer De hende? Hun synes Dem indtagende . . . nuvel! min Kjære, saa forestil Dem, hvad hun maatte være, da Lykken og Kjærligheden udbredte deres Glæde over dette Ansigt, som nu er saa sørgmodigt.

Grevinden vendte i Tausked Hovedet bort og syntes at overlade sig til alvorlige Betragtninger.

Hertuginde førte hende derpaa hen til Døren til Spillesalen og efter at have kastet et Blik derind, som om hun søgte Noget, sagde hun i en dyb Tone til den unge Rokette:

— Og der seer De Soulanges!

Grevinden bævede, da hun i den mindst oplyste Deel af Salonen fik Øie paa Soulanges's blege og fortrukne Ansigt, der hvilede paa Divanen. Hans Lemmers Slappelse og hans Pandes Ubevægelighed vidnede om hans Smerte. Epilerne gik og kom tæt forbi ham uden at skænke ham større Opmærksomhed, end om han havde været død.

Synet af den nedboiede Kone og den mørke, fortvivlede Mand, der vare adskilte fra hinanden midt under denne Fest, ligesom de to Halvdele af

et Træ, der er ramt af Lynet, havde maaskee noget Prophetisk ved sig for Grevinden. Hun frygtede for at see et Billede af den Hævn, som Fremtiden forbeholdt hende. Hendes Hjerter var endnu ikke udtørret nok, til at Medlidenheden og Deeltagelsen skulde være ganske bandlyste derfra. Hun trykkede Hertugindens Haand og talte hende med et af de Smil, der have en vis barnlig Ynde.

— Min kjære Pille, hviskede den gamle Kone til hende, husk for Fremtiden paa, at vi ligesaa vel forstaae at afvise Mændenes Cour som at tiltrække os den . . .

— Hun er Deres, dersom De ikke er en Døsmer.

Disse sidste Ord bleve af Madame de Marigny hviskede ind i Øret paa Obersten, imedens den smukke Grevinde overlod sig til den Medlidenhed, som Synet af Hr. de Soulanges indgjød hende. — Madame de Baudremont elskede ham endnu oprigtig nok til at ville hans Vel og foresatte sig i sit stille Sind at anvende den uimodstaaelige Magt, som hendes Forsørelser endnu udøvede over ham, til at føre ham tilbage til hans Kone.

— O, hvor jeg skal prædike for ham! hviskede hun til Madame de Marigny.

— Gjør ikke det, min Kjære! udbrod Hertugininden, der igjen vendte tilbage til sin Bergère, vælg Dem en god Mand og luk Døren for min Neveu. Tilbyd ham ikke engang Deres Venstreb. Tro

De mig, mit Barn, en Kone modtager ikke sin Mands Hjerte af en anden Kvinde. Hun er hundrede Gange saa lykkelig ved at troe, at hun selv har gjenerobret det. Ved at føre min Niece herhen, haaber jeg at have givet hende et ypperligt Middel til at gjenvinde sin Mands Tilhøielighed. Jeg beder Dem kun, istedetfor al anden Medvirksomhed, om at kofettere lidt med Obersten der.

Og da hun med disse Ord pegede paa Martial's Ben, smilede Grevinden.

— Nuvel! Madame veed De nu omsider den Ubekjendtes Navn? spurgte Baronen med en stødt Mine, da han blev alene med Grevinden.

— Ja sagde Madame de Baudremont og saae paa den lille maitre des requêtes.

Hendes Ansigt udtryffede ligesaa megen Ristighed som Munterhed. Smilet, der udbredte Liv over hendes Læber og Kinder, og den fugtige Glæds i hendes Øine mindede om de saakaldte Lygtemænd, som føre Vandringsmændene vild.

Martial troede sig bestandig elsket; han antog nu en af de kofette Stillinger, hvori en Mand med saa stort et Selvbehag gynger sig frem og tilbage ved Siden af Den, han elsker, og han sagde indbildsk:

— De bliver vel ikke vred paa mig, om ogsaa jeg synes at sætte megen Priis paa at erfare dette Navn?

— Og De bliver vel ikke vred paa mig, svarede Madame de Baudremont, om ogsaa jeg

af en Løvning af Kjærlighed ikke vil sige Dem det, men tvertimod forbyder Dem at gjøre Cour til den unge Dame? De vilde maaskee sætte Deres Liv paa Spil derved.

— At miste Deres Gunst, Madame, er det ikke at miste mere end Livet?

— Martial, sagde Grevinden strengt, det er Madame de Soulanges. Hendes Mand vilde skyde Dem en Kugle for Panden.

— Bah! svarede Lapsen leende, naar Obersten lader Den leve, der har berøvet ham Deres Hjerte, skulde han saa slaaes for sin Kones Skyld? Hvilken Bøden op og ned paa alle Principer! Jeg beder Dem, tillad mig at dandse med den lille Dame. De kan jo derved erholde et Beviis paa, hvor liden Kjærlighed Obersten nærer for Dem; thi dersom han tager mig det ilde op, at jeg dandser med hans Kone, efter at have taalt, at jeg har elsket Dem . . .

— Men hun tilbeder sin Mand!

— En Hindring mere, som jeg vil faae den Fornøielse at overvinde.

— Og hun er jo gift!

— En morsom Indvending!

— Ah! sagde Grevinden med et bittert Smil, I straffe os lige meget baade for vore Feil og vor Anger.

— Bliv ikke vred, svarede Martial levende. O, jeg bønfaller Dem, tilgiv mig. Hør, jeg tænker ikke mere paa Madame de Soulanges.

— De fortjente, at jeg sendte Dem hen til hende.

— Jeg gaaer, sagde Baronen leende, og jeg kommer tilbage, mere forelsket i Dem end nogensinde. De skal see, at den smukkeste Kone i Verden ikke kan bemægtige sig et Hjerte, der tilhører Dem.

— Det vil sige, at De vil vinde Oberstens Hest.

Ah! den Forræder, svarede han leende og truede med Fingeren ad sin Ven, der smilede.

Obersten ved Kyrasfæderne nærmede sig; Baronen overlod ham sin Plads hos Grevinden og sagde med en sardonisk Mine til hende:

— Madame, maa jeg forestille Dem en Mand, der har rost sig af at kunne vinde Deres Gunst paa en Alst!

Og idet han bortfjernede sig, glædede han sig over at have oprørt Grevindens Egentjærlighed og over at have sat Ondt for Obersten; men uagtet sin sædvanlige Skarpsindighed havde han ikke glettet Ironien i Madame de Baudremonts Yttringer og lagde ikke Mærke til, at hun havde gjort ligesaa mange Skridt imod hans Ven, som hans Ven imod hende, skjøndt Ingen af dem vidste det.

I det Dieblis da den lille maitre des requêtes begyndte at omflagre den Kandelabre, under hvilken Grevinde de Soulanges sad, bleg og frygtløs, traadte hendes Mand frem i Døren til Salonen og saae ind i den med et Par Dine, der funkede af Hestighed. Den gamle Hertuginde, som

havde sin Opmærksomhed allevegne, ilede hen til sin Neveu og bad ham om hans Arm og hans Bogn, for at tage bort, under Paaskud af, at hun kjædede sig tildøde, og i Haab om at forebygge en styg Skandale. Men førend hun forlod Salonen, gav hun sin Niece et sælsomt lille Signal, idet hun gjorde hende opmærksom paa den løpsede Kavaleer, der stod i Begreb med at henvende sig til hende. Og dette Signal syntes at sige:

— Der er han, hevn Dig!

Madame de Baudremont opfangede dette Blik imellem Tanten og Niesen; der gik pludselig et Lys op for hende, og hun frygtede for at have ladet sig narre af denne gamle Dame, der var saa klog og bevandret i Intriger.

— Den snedige Hertuginde, sagde hun ved sig selv, har maaskee moret sig med at moralisere for mig, imedens hun spillede mig et Puds paa sin Biis.

Ved Forestillingen derom følte Madame de Baudremonts Egentjærlighed sig endnu stærkere opfordret end hendes Nysgjerrighed til at see at finde Traaden i denne Intrige. Hendes Tankes fuldhed gjorde, at hun ikke var Herre over sig selv, Obersten, der fortolkede hendes Aandsfraværelse til sin Fordeel, blev kun saa meget mere fyrig og lidenskabelig. — De gamle, blaserede Diplomater, der morede sig med at iagttage de forffjellige Minespil, havde aldrig fundet saa mange Intriger at følge eller gjette.

Baronen havde omsider funnet tage Plads hos Grevinde de Soulanges. Hans Bine stjal sig til at see ned paa en Hals, frisk som Duggen og duftende som Markens Blomster. Han beundrede nu nærvæd Skønheder, der allerede paa Afstand havde fortryllet ham. Han kunde betragte en lille Fod i en elegant Chaussure; han kunde med Blikket mønstre en slank og yndig Figur. Ved dette Tidspunkt bandt Damerne Beltet om Deres Kjoler lige under Barmen for at efterligne de græske Statuer. Denne Mode var ubarmhertig imod de Damer, hvis Midie havde en eller anden Feil. Men ved at kaste et stjaalent Blik paa Grevindens Hals blev Martial ganske henrykt over hendes Formers Fuldeendthed.

— De har ikke danset en eneste Gang i aften, Madame, sagde han til hende med blid og indsmigrende Stemme; det er ikke af Mangel paa Kavaleer, kan jeg tænke.

— Jeg tager aldrig i Selskab, Ingen kender mig, svarede Madame de Soulanges koldt; thi hun havde ikke forstaaet det Blik, hvorved hendes Tante opfordrede hende til at stræbe efter at behage Baronen.

Martial lod af Rapsethed den smukke Diamant spille, der prydede hans venstre Haand.

Straaerne fra denne Edelsteen syntes pludselig at lade et Lys gaae op for den unge Grevinde. Hun rødmede og saae paa Baronen med et usforflarligt Udtryk.

— Holder De af at dandse? spurgte Provençaleren for at prøve paa at fornye Konversationen.

— O ja, grumme meget, min Herre!

Ved dette forunderlige Svar mødtes deres Dine. Den unge Mand, der studsede over hendes Betoning, som vakte et dunkelt Haab hos ham, havde pludselig adspurgst den unge Kones Blikke.

— Er det ikke en Ubestedenhed af mig at bede om at maatte være Deres Kavaleer ved den første Contredands:

En naiv Forvirring bragte Grevindens blege Rinder til at rødme.

— Men, min Herre, jeg har allerede sagt Nei til een Kavaleer, en Militær.

— Det skulde vel aldrig være den Kavalleris oberst, som De seer derhenne?

— Jo netop.

— Ih! han er min Ven, frygt Intet. Tilstaaer De mig den Gunst, jeg er saa dristig at gjøre mig Haab om?

— Ja min Herre. . .

Hendes Stemme forraadte en saa ny og dyb Eindsbevægelse, at Martials blaserede Sjæl blev rystet derved. Han følte sig betagen af en Frygtfomhed som en Skoledreng og tabte aldeles sin Sikkerhed; hans Sydboerhoved kom i Extase, han vilde tale, men hans Udtryk syntes ham uden Ynde i Sammenligning med Madame de Soulanges's floge og aandrige Svar. Til Lykke for ham begyndte Contredandsen. Da han stod ved Siden

af sin smukke Baldame følte han sig mere i sit
 Es.

Han havde ført sin Erobring hen i den Qua-
 drille, hvor de meest glimrende Damer i Salonen be-
 stræbte sig for at dandse bedre end hverandre ind-
 byrdes. Imedens Orchestret spillede Introduktio-
 nen, følte Baron en utrolig Tilfredsstillelse ved at
 see, at Madame de Soulanges's Toilette en-
 dog saa kunde kappes med Madame de Baudres
 monts, hvilken Sidste ved et — maaskee søgt — Til-
 fælde tilligemed Obersten var Baronens og den lille,
 blaae Dames vis - à - vis. Alles Blikke fæstede sig et
 Dieblif paa Madame de Soulanges, og en sagte
 Bifaldsmumlen røbede, at hun var Gjenstand for hver
 enkelt Kavaleers Samtale med sin Dame. Tusinde Dier-
 kast af Misundelse og Beundring flet saa hastig hen
 paa hende, at den unge Kone, skamfuld over en Tri-
 umf, som hun syntes at ville unddrage sig, frygtfuld slog
 Dinene ned og rødmede for kun at blive endnu mere
 indtagende. Naar hun løftede sine hvide Dienlaag
 iveiret, saa var det blot for at betragte sin lykkelige
 Kavaleer, som om hun vilde have tilskreven ham
 Gien af denne Hyldest og sige ham, at hun foretrak
 hans for alle Andres. Hun lagde Ufskyldighed i
 sit Rofetteri, eller rettere hun syntes at hengive sig
 til den naive Beundring, hvormed Kjerligheden
 begynder, og det med en Oprigtighed, som blot
 findes hos unge Hjerter. — Da hun dandsede
 kunde Tilskuerne let troe, at hun blot udfoldede sin
 Ynde for Martial, og uagtet hun var undseelig

og uersfaren i Salonernes Manøvrer, forstod hun ligesaa godt som den meest udlærte Kofette i rette Tid at slaae Dinene op paa ham eller at slaae dem ned igjen med forstilt Blufærdighed. Da Dandsens Love førte Martial hen foran Obersten, hvistede han leende til ham:

— Jeg har vundet Din Hest!

— Ja, men Du har tabt firhundredtusinde Livres Rente, svarede Obersten ham, idet han pegede paa Madame de Baudremont.

— Og hvad bryder jeg mig derom? udbrød Martial, Madame de Soulanges opveier Millioner.

Bed Enden af denne Contredands løb der mere end een Hvissen i mere end eet Dre. De mindst smukke Kvinder moraliserede med deres Kavalerer i Anledning af den begyndende Liaison imellem Martial og Grevinde de Soulanges; de smukkestefte forundredes over en saadan Svaghed; Herrerne begreb ikke den lille Barons Lykke, hos hvem de ikke fandt noget Forsoriss, og nogle overbærende Personer yttrede, at man ikke maatte overile sig med at dømme Grevinden, og at de unge Damer vilde være meget at beklage, dersom et udtryksfuldt Blik eller et Par yndefuldt udførte Dandsetrin var nok til at kompromittere en Kvinde.

Martial kjendte alene Udstrækningen af sin Lykke. Til Slutningen skulde Damerne i Quadrillen danne en Moulinet; hans Fingre trykkede nu ganske sagte Grevindens, og igjennem Handsternes

fine og parfumerede Skind troede han at føle, at den unge Kones Fingre besvarede hans forelskede Tryk.

— Madame, sagde han til hende i det Dieblif, da Contredandsen ophørte, vend dog ikke tilbage til den affhyelige Krog, hvori de hidtil har begravet Deres Ansigt og Toilette. Kom, lad os spadserere om i Salonerne for at nyde Fæsten og den Hyldest, der overalt maa blive Dem tildeelt.

Madame de Soulanges fulgte den behændige Forfører, der tænkte, at hun mere useilbarlig vilde blive hans, dersom det lykkedes ham at kompromittere hende. De vandrede nu om imellem de talrige Klynger, der opfyldte alle Salonerne. Grevinde de Soulanges standsede et Dieblif urolig, inden hun traadte ind i hvert Bærelse, og gik først derind efter at have rakt Hovedet frem for at kaste et Blik hen over alle Herrerne. Denne Frygt, der glædede den lille maitre des requêtes ubeskrivelig, syntes først beroliget, da han havde sagt til sin skælvende Ledfagerke:

— Vær ikke bange. Han er der ikke!

De kom saaledes til en umaadelig Malerisamling i den ene Fløi af Hotellet, hvor man nød det prægtige Skue af en Anretning til trehundrede Personer.

Da Maaltidet skulde til at begynde, drog Martial Grevinden med sig hen til et ovalt Boudoir som vendte ud til Haverne, og hvor de sjældneste Blomster og flere Smaatræer dannede et duftende

Bustads under glimtrende blaae Draperier. Festens Larm tabte sig paa Veien hertil. Grevinden bævede, da hun traadte derind og afflog haardnakket at følge den unge Mand videre, men efter at have kastet et Blik hen paa et Speil, saae hun uden Tvivl, at de ikke vare alene; thi hun gif nu godvillig hen og satte sig paa en indbydende Ottoman.

— Hvilket yndigt Bærelse! sagde hun, idet hun beundrede det himmelblaae Draperi, der var fæstet op med Perler.

— Alt aander Kjærlighed og Lyst, svarede den unge Mand, hvis Hjerte begyndte at banke stærkere.

Bed Hjælp af det hemmelighedsfulde Lys, der herskede der, betragtede han Grevinden og opdagede paa hendes blidt bevægede Ansigt et Udtryk af Fervirring, Undseelse og Attraa, som aldeles henrev ham. Hun smilede, og dette Smil syntes at gjøre en Ende paa Kampen imellem alle de Følelser, der rørte sig i hendes Hjerte. Hun greb paa den meest forførfiske Maade sin Tilbeders venstre Haand og drog den Ring af hans Finger, paa hvilken hendes Fingre havde fæstet sig.

— Hvilken prægtig Diamant! udbød hun med samme naive Udtryk som en ung Pige, der ikke kan skjule den første Fristelses Kildren.

Martial, der folte sig paavirket af det ufrivillige, men berusende Kjærtegn, som Grevinden havde givet ham, da hun bemægtigede sig Brillan-

ten saae paa hende med et Par Dine, der sunklede lige saa stærkt som Ringen.

— Vær den, sagde han til hende, til Erindring om denne salige Time, og for den Kjærlighed. . . .

Hun betragtede ham med en saa stor Ertase, at han ikke fuldendte, men kysede hendes Haand.

— De forærer mig den, sagde hun med en forundret Mine.

— Gid jeg kunde skjænke Dem den hele Verden!

— Og De spørger ikke? vedblev hun med en Stemme, der bævede af en altfor stærk Tilfredsstillelse.

— Modtager De kun min Diamant. . . .?

— De vil aldrig affordre mig den igjen? spurgte hun.

— Nei aldrig.

Hun satte Ringen paa sin Finger. Martial, der gjorde Regning paa en nær forestaaende Lykke, vilde netop til at lægge sin Arm om Grevindens Liv, da hun pludselig reiste sig og sagde med tydelig Stemme, uden nogensomhelst Bevægelse:

— Min Herre, jeg har saa meget færre Betsænkkeligheder ved at modtage denne Diamant, som den tilhører mig.

Martial blev siddende ganske forfagt.

— Hr. de Soulanges tog den forleden paa mit Toilette og sagde mig, at han havde tabt den.

— De svæver i en Bildfarelse, Madame, sagde Martial med en fornærmet Mine, jeg har den fra Madame de Baudremont.

— Det er rigtigt, svarede hun smilende. Min Mand har laant denne Ring af mig, har givet den til hende, og hun har igjen foræret den til Dem . . . Min Ring har gjort en lille Reise, den kan maaskee sige mig, hvad jeg ikke veed, og lære mig Konsten altid at behage. Min Herre, fortsatte hun, dersom den ikke havde været min, kan de være vis paa, at jeg ikke vilde have dristet mig til at kjøbe den dyrt tilbage; thi en ung Kone er, efter hvad der siges, i Fare hos Dem . . . Men see, tilføiede hun efter at have trykket paa en Fjeder, skjult under Stenen, Hr. de Soulanges's Haar er der endnu.

Derpaa flygtede hun ind i Salonerne med en saadan Hurtighed, at det ikke kunde hjælpe at forfølge hende. Desuden var Martial altfor forvirret til at gjøre et saadant Forsøg.

Madame de Soulanges's Patter havde fundet et Echo i Boudoirret. Den unge Raps opdagede imellem to Smaatræer Obersten og Madame de Baudremont, der loe af ganske Hjerte.

— Vil Du have min Hest for at sætte efter Din Erobring? sagde Obersten til ham.

Den rolige Maade, hvorpaa Baronnen fandt sig i de smaa Sarkasmer, hvormed han blev overvældet af Oberstens tilkommende Egteskælle og af denne selv, forskaffede ham deres Discretion angaaende

denne Aften, hvorpaa hans Ven byttede sin Stridshest bort imod en ung, rig og smuk Kone. Madame de Baudremont gjorde selv et fordeelagtigt Bytte; thi Martial var kun Statsraad, da Obersten blev Senator, Marschal af Keiserdommet og udnævnt til Hertug af Carigliano.

Grevinde de Soulanges, der havde sin Rød med at faae sin Eskvipage til at kjøre frem, tog hjem Klokken To om Morgen. Imedens hun tilbagelagde Veien fra Chausée d'Antin til Faubourg Saint-Germain, hvor hun boede, var hun et Bytte for den meest levende Uro. — Førend hun forlod Hotel Condreville, havde hun gjennemsøgt alle Saloner uden at finde sin Tante eller sin Mand, som hun ikke havde seet tage bort. Frygtelige Forudsølelser begyndte nu at plage hendes uskyldige Sjæl. Ved i Stilhed at see de Lidelser, som hendes Mand maatte gennemgaae siden den Dag, da Madame de Baudremont havde spændt ham for sin Triumfvogn, haabede hun tillidsfuldt at en snarlig Anger vilde føre ham tilbage til hende. Derfor havde hun kun med stor Modbydelighed samtykket i sin Tantes, Madame de Marignys, Plan, og i dette Dieblif frygtede hun for at have begaaet en Feil.

Denne Aften havde bedrøvet hendes rene Sjæl. Efter først at være bleven forstræffet over sin Mands mørke og lidende Udseende, var hun bleven endnu mere bange over sin Medbeilerindes Skønhed. Dernæst havde Verdens Fordærvelse sammen-

snøret hendes Hjerte. — Da hun kjørte over Pont-Royal, bortkastede hun den profanerede Haarlok, der befandt sig under Diamanten, og som forhen var skjænket hende som et Pant paa en reen Kjærlighed.

Hun græd, da hun gjenkaldte sig de heftige Lidelser, hun saa længe havde udstaaet, og hun bævede ved at tænke paa, at Pligten noder de Røner, der ville have Fred i Huset, til at begrave en saa grusom Bekymring, som hendes, i deres Hjertes Underste, uden at beklage sig.

— Al! sagde hun ved sig selv, hvorledes bære de Røner sig ad, som ikke elske? Hvor er Kilden til deres Overbærelse? Jeg kan aldrig troe, at Forstanden, som min Tante siger, er nok til at bestyrke dem i en saadan Hengivenhed.

Hun sukkede endnu, da hendes Jæger slog det elegante Vogntrin ned, hvorfra hun løb ind i Vestibulen paa sit Hotel. Hun ilede hastig op ad Trappen, og da hun kom ind paa sit Værelse, gjøs hun af Rædsel ved at see sin Mand sidde paa en Stol ved Kaminen.

— Siden naar tager Du paa Bal, min Bedste, uden mig, ja uden at underrette mig derom? spurgte han med skælvende Stemme. En Kone er aldrig paa sin rette Plads uden sin Mand. Du compromitterede Dig i høj Grad i den mørke Krog, hvor Du havde taget Plads.

— O, min gode Leon! sagde hun med kjærlig Stemme, jeg har ikke kunnet modstaae min Lyst

til at see Dig, uden at Du saae mig. Det er min Tante, der har ført mig hen paa Bal, og jeg har været saa lykkelig der . . .

Denne Tone afvæbnede Grevens Blikke og den paatagne Strengthed, som de udtrykkede. Det var let at gjette, at han havde gjort sig selv levende Bebreidelser, og at han havde frygtet sin Kones Tilbagekomst, da hun jo rimeligviis paa Ballet var bleven underrettet om en Utrofskab, som han haabede at have skjult for hende. Ifølge Etik og Brug hos Elskere, der føle sig strafværdige, søgte han ved først at skjænde paa Grevinden at undgaae hendes altfor retmæssige Brede. — Han betragtede i Tausshed sin Kone, der syntes ham smukkere end nogensinde i sin glimrende Pynt. Henrykt over at see sin Mand smilende og over at finde ham ved denne Time i et Bærelse, hvor han i den senere Tid mindre hyppig var kommen, rødmede den unge Grevinde. Lykken berusede saa meget mere Soulanges som denne Scene fulgte efter de Kvaler, han havde følt paa Ballet; han greb sin Kones Haand og kyssede den af Taknemmelighed . . . findes der ikke ofte Taknemmelighed i Kjærligheden? . . .

— Hortense, hvad har Du dog paa Fingerrøden? det gjorde ganske ondt paa mine Læber, sagde han leende.

— Det er min Diamant, som Du troede at have tabt, og som jeg har gjenfundet.

IV.

Sevnen.

General

IV.

Hevnen.

Henimod Slutningen af Septembermaaned 1800 standsede en Fremmed, ledsaget af en Kone og en lille Pige, foran Tuilerierne i Paris, i Nærheden af Gruusdyngerne af et nylig nedrevet Hus, paa det Sted, hvor man nutildags seer den paabegyndte Floi, der skal forene Catharine af Medicis's Slot med Bourbonernes Louvre. -- Han blev staaende der med forslagte Arme og bøiet Hoved. Under tiden saae han dog op for verelvtis at betragte det konsulariske Pallads og sin Kone, som sad tæt ved ham paa en Steen.

Uagtet den ubekjendte Kvinde blot syntes at beffæstige sig med den lille ni- eller tiaarige Pige, hvis lange, sorte Haar hun glattede, undgik der hende ikke et eneste af de Blikke, som hendes Ledfager henvendte til hende. Een og samme Følelse, der dog ikke havde noget at bestille med Kjærlighed,

forenede dem uden Tvivl og fremkaldte den samme Uro i deres Bevægelser og Tanker. — Glendighedens er maaskee det stærkeste af alle Baand.

Den lille Pige syntes at være den sidste Frugt af deres Forbindelse. — Den Fremmede havde et af de store, alvorlige og med overflødig Haarvært forsynede Hoveder, som ofte have frembudt sig for Carraciernes Pensel. Disse saa ravnsorte Haar vare blandede med en stor Mængde hvide. Omendstjændt hans Træk vare stolte og ædle, havde de et haardt Udtryk, der vansirede dem, og uagter hans Figur var rank og kraftfuld, saae han ud til at være over tressindsthye Aar. Hans forsemt Paaskædning vidnede om, at han kom fra en lang Reise.

Hans Kone, hvis tidligere Skjønhed var falsk, begyndte at ældes, og hendes Stilling forraadte en dyb Nedslagenhed; men naar hendes Mand betragtede hende, tvang hun sig til at smile, idet hun bestræbte sig for at lægge en rolig Holdning for Dagen.

Den lille Pige var bleven staaende opreist, trods den Mæthed, der asprægede sig i hendes lille, solbrændte Ansigt. Hun havde et italiensk Udseende, store sorte Dine under fint buede Dinebryn, en medfødt Adel og en naturlig Ynde.

Mere end een Forbigaaende sølte sig rørt ved det blotte Syn af denne Gruppe, hvis Personer slet ikke gjorde sig Umage for at skjule en Fortvivlelse, der var ligesaa dyb som simpel i sit Udtryk;

men den flygtige Medlidenhed, hvorved Pariserne udmærke sig, er en Kilde, der hastig udtørres. — Saasnart den Ubekjendte troede, at han var Gjenstand for en eller anden Lediggængers Opmærksomhed, betragtede han ham med en saa vild Mine, at den meest uforsærdede Driver fremstyndte sin Gang, som om han havde traadt paa en Slange.

Efter i nogen Tid at have staaet der i en tilsyneladende Tvivlraadighed, foer den høie Fremmede med Haanden over Panden. Han forjog, saa at sige, de Tanker fra den, der havde lagt den i dunkle Folder, og fattede formodenlig en fortviolet Beslutning. Han kastede et gennemtrængende Blik paa sin Kone og Datter, tog en lang Dolk frem fra sit Bryst og rakte den til sin Ledsagerinde, idet han sagde til hende paa Italiensk:

— Jeg gaaer ind at see, om Bonaparterne erindre os.

Dg han gik med faste og langsomme Skridt hen imod Indgangen til Palladset. Han blev naturligtvis standset af en Soldat af Konsulargarden, med hvem han ikke fik Tid til at underhandle, fordi Skildvagten, da han mærkede den Fremmedes Haardnakkenhed, satte ham Bajonetten for Brystet som et Slags Ultimatum. — Hændelsen vilde, at man i dette Dieblif kom for at aflese Soldaten fra hans Post, og Underofficeren var artig nok til at anvise Eventyreren, hvor han kunde søge Bagtcommandeuren.

— Gaa op og sig Bonaparte, at Bar-

tholomæo di Piombo vil tale med ham, sagde den Fremmede til den vagthavende Kaptajn.

Denne Officeer kunde længe nok forestille Bartholomæo, at man ikke fik den første Konsul i Tale, uden at man skriftlig havde ansøgt ham om en Audienz, den Fremmede vilde alligevel, at Officieren skulde melde ham hos Bonaparte. Vagtkommandeuren indvendte, at det stred imod hans Ordre, og afflog paa det Bestemteste at opfylde denne sælsomme Anmodning.

Bartholomæo rynkede Dienbryene, fastede et stræffeligt Blif paa Officieren og syntes at gjøre ham ansvarlig for de Ulykker, som denne Vagtring kunde afstedkomme. Han taug, lagde Armene over kors paa Brystet og traadte ind under den Vælgang, der danner Forbindelsen imellem Tuileriernes Gaard og Have. — Folk, der ret ville en Ting, blive næsten altid understøttede af Skæbnen. I samme Dieblif som Bartholomæo di Piombo satte sig paa en af Afviserne ved Indgangen til Tuilerierne, kom der en Eskopage, hvoraf Lucien Bonaparte, der dengang var Indenrigsminister, steg ud.

— Ah! Lucien, hvor det er heldigt for mig at træffe Dig! raabte den Fremmede.

Disse Ord udtalt i corsicansk Dialekt, bragte Lucien til at standse. Han saae paa sin Landsmand og gjenkjendte ham. Ved det første Ord, som Corsicaneren hvistede ham ind i Øret, tog han Bartholomæo med sig op til Bonaparte.

Murat, Lannes og Mapp befandt sig i den første Konjuls Bærelse.

Bed at see Lucien træde ind, ledsaget af en saa sælsom Person som Piombo, ophorte Samtalen. Lucien tog Napoleon ved Haanden og forte ham hen i en Vinduesfordybning. — Efter at have verlet nogle Ord med sin Broder, gjorde den første Konjul en Bevægelse med Haanden, der bragte Murat og Lannes til at bortferne sig. Mapp lod, som om han Intet havde seet, for at kunne blive. Men da Bonaparte bydende nævnte hans Navn, gik Generaladjutanten misfornøiet bort. Den første Konjul hørte Lyden af Mapps Skridt i den tilstødende Sal, gik hastig ud og fandt ham tæt ved den Dør, der førte Kabinettet fra Salen.

— Du vil da ikke forstaae mig? sagde den første Konjul. Jeg vil være alene med min Landemand.

— En Corsicaner, svarede Generaladjutanten. Jeg har altfor liden Tillid til de Folk, til ikke . . .

Den første Konjul kunde ikke lade være at smile og stødte sin trofaste Officeer ud ved Skuldrene.

— Naar, hvad vil Du her min stakkels Bartholomæo? sagde Bonaparte til Piombo.

— Bede Dig om Ly og Beskyttelse, dersom Du er en ægte Corsicaner, svarede Bartholomæo i en heftig Tone.

— Hvilken Ulykke har kunnet fordrive Dig fra Din Fødested? Du var jo den rigeste, den . . .

— Jeg har dræbt alle Porta'erne, svarede Corsicaneren i en huul Tone og med rynkede Diensbryn.

Den første Konsul traadte to Skridt tilbage af Overraskelse.

— Vil Du forraade mig? udbød Bartholomæo og fastede et mørkt Blif paa Bonaparte. Beed Du da ikke, at vi endnu ere fire Piombo'er paa Corsica?

Lucien tog sin Landsmand ved Armen og rystede ham.

— Kommer Du her for at true min Broder? spurgte han heftig.

Bonaparte vinkede til Lucien, der strax taug. Derpaa betragtede han Piombo og sagde:

— Hvorfor har Du da dræbt Porta'erne?

— Vi havde indgaaet Venstskab med hinanden, svarede han, Barbanti'erne havde forsonet os. Dagen efter at vi havde klinket sammen, for at drufne vore Tvistigheder, forlod jeg dem, fordi jeg havde Noget at gjøre i Bastia. De bleve hos mig og stak Ild paa min Biingaard ved Longone. De have dræbt min Søn Gregorio. Min Datter Ginevra og min Kone ere dog undslupne; de havde kommunikeret om Formiddagen, og den hellige Jomfru har beskyttet dem . . . Da jeg kom tilbage, fandt jeg ikke mere mit Huus, jeg søgte det med Foderne i dets Afse! Pludselig snublede jeg over Gregorios Lig, som jeg gjendkjendte ved Maaneus Skin. — O, det er Porta'erne,

der ere Skyld i alt Dette! sagde jeg ved mig selv . . .
 Jeg gif paa Stedet ud i Macchis*). Der samlede
 jeg nogle Mænd, som jeg havde gjort Tjenester,
 forstaaer Du, Bonaparte? Og vi begave os til
 Porta'ernes Viingaard . . . Vi kom der Klof-
 ken Ni om Morgenen. Kloffen Li stode de Alle
 for Guds Afsyn. Giacomo forsikker, at Elisa
 Banni har reddet et Barn, den lille Luigi;
 men jeg havde selv bundet ham til Sengen, inden
 vi stak Ild paa Huset . . . Jeg har forladt Den
 med min Kone og Datter, uden at kunne skaffe
 mig Oplysning om Luigi endnu levede . . .

Bonaparte betragtede Bartholomæo
 med Nysgjerrighed, men uden Forundring.

— Hvor Mange vare de? spurgte Lucien.

— Syv svarede Piombo. De have ogsaa i
 forrige Tider været Eders Fjender, sagde han til
 dem.

Disse Ord fremkaldte intet Udtryk af Had
 hos de to Brødre.

— Na! I ere ikke længer Corsicanere, udbrød

*) Macchis (eller efter P. Mérimée maquis) saaledes kaldes visse Billeder, der fremkomme ved en Egenhed i det corsicanske Agerbrug. Naar nemlig en Bonde paa denne Vil gjøde sin Mark, saa tænder han Ild paa den Vegetation, der bedækker den, uden at bekymre sig om, at Branden kan forplante sig videre. Men da alle Rødder paa denne Maade blive i Jorden under Asken, fremskyder der snart mandshøje Skud, som ved deres Talrig-
 ighed og Uigjennemtrængelighed afgive et fortrinligt Skjul for dem, der ved den corsicanske Bendetta (Blod-
 hevn) have lagt sig ud med Vrigheben.

Bartholomæo med et Slags Fortvivelse. Farvel. I forrige Tider har jeg beskyttet Eder! tilføiede han i en bebreidende Tone. Uden mig, vilde Din Moder ikke være kommen til Marseille, sagde han henvendt til Bonaparte, der blev staaende takkefuld med Albuen støttet paa Kaminsfrisen.

— Paa Tre og Samvittighed Piombo, svarede Napoleon, jeg kan ikke tage Dig under min Vinge. Jeg er bleven Overhoved for en stor Nation, jeg styrer Republikken og maa opfylde dens Love.

— Aha! sagde Bartholomæo.

— Men jeg kan lufte Dinene, fortsatte Bonaparte. Blodhevnens vil længe hindre Lovene i at regere paa Corsica, tilføiede han, idet han talte til sig selv. Den maa udryddes for enhver Priis.

Bonaparte blev et Dieblig staaende taus, og Lucien gav Piombo Tegn til ikke at sige Noget.

Corsicaneren rystede allerede paa Hovedet med en misbilligende Mine.

— Bliv kun her, vedblev Konsulen, henvendt til Bartholomæo, vi ville ikke vide Noget. Jeg skal lade Dine Eiendomme kjøbe for at give Dig Noget at leve af i Begyndelsen . . . Derpaa skulle vi om nogen Tid tænke paa Dig. Men ikke mere Blodhevn! Der er ingen Machis her. Dersom Du bruger Dolken, vil Du ikke have no-

gen Naade at vente Dig. Her beskytter Loven alle Borgere, og man tager sig ikke selv tilrette.

— Du har gjort Dig til Overhoved over et besynderlig Land, svarede Bartholomæo, idet han greb Luciens Haand og trykkede den. Men I slaae ikke Haanden af mig i Ulykken, og fra nu af er jeg Eders baade i Liv og i Død, alle Piomborne staae til Eders Naadighed.

Corficanerens Pande glattedes, og han saae omkring sig med Tilfredshed.

— I boe ikke ilde her, sagde han smilende, som om han vilde indkvartere sig der. Det er jo et Pallads.

— Det beroer paa Dig selv, om Du vil gjøre Din Lykke og faae Dig et Pallads i Paris, sagde Bonaparte og maalte sin Landsmand med Blikket. Jeg vil mere end eengang komme til at see mig om for at søge en hengiven Ven, som jeg kan betro mig til.

Et Udraab af Glæde undslap Piombos brede Bryst; derpaa rakte han Konsulen Haanden med de Ord:

— Der er endnu corsicansk Blod i Dig!

Bonaparte smilede og betragtede i Tausshed dette Menneſke, der paa en Naade bragte ham en Lustning fra hans Fædreland, fra den D, hvor han tidligere var bleven modtagen med saa stor Enthusiasme, og som han aldrig mere skulde gjenſee.

Han vinkede til sin Broder som derpaa førte Bartholomæo di Piombo bort med sig.

Lucien erklyndigede sig deeltagende om deres gamle Beshytters pekuniære Forsatning. Piombo drog Indenrigsministeren hen til et Vindue og viste ham sin Rone og Ginevra, der begge sad paa en Steendynge.

— Vi ere komne hertil tilfods fra Fontainebleau, vi eie ikke en Hvid, sagde han til ham.

Lucien gav sin Landsmand sin Børs og paa lagde ham at komme igjen den næste Dag for at raadslaae om Midler til at sikke hans Families Skæbne. Kjøbesummen for alle de Eiendomme, som Piombo besad paa Corsica, kunde ikke give ham nok til at leve anstændig af i Paris.

De Landflygtige fik Ly, Underhold og Beshyttelse af Konsulen. —

Serren Mar henrandt imellem Familien Piombos Ankomst til Paris og det følgende Eventyr, hvortil det paa en Maade danner Indledningen.

Hr. Servin, en af vore meest udmærkede Konstinere, var den første, der fik den Idee at aabne et Atelier for unge Damer, som ønskede at lære at male. — Det var en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, af strenge Sæder og blot sin Kunst hengiven. Han havde af Tilbøielighed ægtet en fattig Generalsdatter.

Mødrene førte selv i Begyndelsen deres Døtre hen til Konstneren; men tilsidst sendte de dem derhen alene, da de først kjendte hans Principer og saae hans Bestræbelser for at fortjene deres Til-

lid. Det laa i Malerens Plan ikke at modtage Andre end Døttre af rige og anseelige Familier som Elever for ikke at maatte høre Bebreidelser angaaende Sammensætningen af sit Atelier. Efterhaanden kom han i et udmærket Ry i Salonerne, og saasnart en ung Pige yttrede Lust til at lære at tegne eller male, og hendes Moder spurgte sig for, saa lod Svaret altid: — Send hende til Servin!

Trods sine Forbindelser med de fornemste Huse i Paris var han uafhængig og frisindet og bevarede imod Alle den lette, aandrige og undertiden ironiske Tone og den Selvstændighed i sine Domme, hvorved Malerne udmærke sig. — Hans Forsigtighed viste sig endogaa i Anordningen af det Locale, hvori hans Elever arbeidede. Indgangen til Kostsleiligheden ovenover hans Bærelser var bleven tilmuret. For at komme til dette Skjul, der var ligesaa helligt som et Harem, maatte man stige op ad en Trappe, der var anbragt i det Indre af hans Leilighed.

Atelieret indtog hele den øverste Deel af Huset. Det havde de uhyre Dimensioner, der altid overraskede Besøgerne, naar de efter at være komne tredsindstyve Fod iveiret vente sig at finde Kunstnerne boende i en Tagrende. Dette Slags Galleri var rigelig oplyst ved umaadelige Binduer, forsynede med store grønne Forhæng, ved Hjælp af hvilke Malerne fordele Lyset efter deres Godtbefindende. — En Mængde af Karikaturer, af Hoveder, tegnede i

Træk med Farve eller med Spidsen af en Kniv paa de mørkegraae Vægge, vidnede om, at de fornemste unge Damer ere ligesaa fulde af Galsfaber som Mændene. En lille Kaffelovn med sine store Rør, der bestrevere et forfærdeligt Zitzak, inden de naaede Tagets høie Regioner, var dette Ateliers uundværlige Prydelse. En Hylde gik rundt om Muren og bar Gipsmodeller, som laa i største Forvirring imellem hinanden, for Størstedelen bedækkede med Støv. Under dette Bræt frembød hist og her et Niobe-Hoved, der hang paa et Søm, sit smertelige Udtryk; en Venus smilede; en Haand kom pludselig frem for Diet, som en Bettlers, for at bede om Almisse; dernæst saae man nogle Gibsaffstøbninger af Arme og Been, som, sværte af Røg og Smuds, lignede Lemmer, der Dagen før vare stjaalne ud af Pigkister. Endelig Malerier, Tegninger, Leddukker, Rammer uden Rærreder og Rærreder uden Rammer; — fortsagt dette uregelmæssige Rum havde hele Udseendet af et Atelier, som altid udmærker sig ved en sælsom Blanding af Prydelse og Nøgenhed, af Fattigdom og Rigdom, af Omhu og Sjuldferi. En saadan umaadelig Sal, hvor Alt syntes lille, selv Menneket, minder om Operacoulisser! der er gammelt Pintoi, forgyldte Baaben, store Stykker Klæde og Stilladser; desuden er der, jeg veed ikke selv, hvilket Stort og Uendeligt som Tanken. Geniet og Døden ere der, — Diana og Apollo ved Siden af en Hovedskal eller et Skelet; Skjønhed og Uorden, Poesi og

Birkelighed, rige Farver i Skjygen og paa mere end eet Sted et heelt ubevægeligt og taust Drama. Alt er her et Symbol paa en Konstners Hoved.

I det Dieblis, da denne Fortælling tager sin Begyndelse, bestinnede Julimaanedens glimrende Sol Atelieret, og to Straaler frydsede det i hele dets Brede som to gjennemsigtige, gyldne Baand, hvori Stovgranene funkede. Dmtrent tolv Staffelier hævede sig iveiret som Skibsmaster i en Havn.

Flere unge Piger oplivede denne Scene ved det Forskjellige i deres Ansigter og Stillinger og ved Variationen i deres Toiletter. De stærke Skyg, ger af de grønne Forhæng, som vare ordnede efter ethvert Staffelies Laro, frembragte en Mængde Modsætninger og en pikant Effekt af Halvmørke. — Det var det skønneste af alle Atelierets Malerier.

En ung, blond, simpelt klædt Pige, der holdt sig langt fra sine Medsøstre, arbejdede ivrig og syntes at forudsee en Ulykke. Ingen saae til hende, Ingen talte til hende. Hun var den smukkeste, beskedneste og mindst rige af dem Alle.

To Hovedgrupper, adskilte ved et kort Mellemrum, viste, at der var to Samsund, to Partier, endogsaa i dette Atelier, hvor alt Rastevæsen burde have været glemt.

Disse unge Piger, der stode eller sad, omgivne af deres Farveæster, legende med deres Pensler, tumlende med deres glimrende Paletter, malende, fladrende, syngende, leende, ganske overladte til deres Natur og givende deres Charakter til Pris,

dannede et Skue, som er Mændene ubekjendt. Den Ene, der var stolt, høvmodig, lunefuld og havde sort Haar og smukke Tænder, saae sig om med et sunkende Blik. En Anden var sorgløs og munter med et Smil om Læben, med kastaniebrunt Haar og fine, hvide Hænder, — en ægte fransk Ungmø, livlig, uden skjulte Tanker og levende i Diebliffet. En Tredie var drømmende, melankolsk, bleg og bøiede Hovedet som en hensygnende Blomst. En Fjerde derimod, der var høi og magelig med orientalske Manerer, med store, sorte, halvtilsflorede Dine talte kun lidt, men stjal sig til at betragte et Antinoushoved. En Femte stod midt iblandt dem som en jocosos i et fransk Stykke, fuld af Mandrighed, Vittighed og Satire, udspionerende dem Alle med et eneste Diekast, idet hun bragte dem til at lee, og idet hun uophørlig løftede sit lille Hoved, der var altfor livfuldt til ikke at være smukt. Hun befalede over den første Gruppe af Elever, som indbefattede Døttre af Bankierer, Notarer og Handelsmænd; Allesammen rige, og dog en Gjenstand for den næsten umærkelige, men desuagtet saarende Foragt af de unge Damer, der hørte til Aristokratiet. — Disse Sidste bleve beherskede af en Datter af en Marquise, en lille bleg, spinkel og sygelig Skabning, der var ligesaa dum som forfængelig og meget stolt af at have en Mand, der beklædte en Hofcharge, til Fader. Hun lod altid, som om hun ligestrax havde forstaaet sin Lærers Bemærkninger, og syntes blot at arbeide af lutter Naade. Hun brugte

Forgnet, indfandt sig altid meget pyntet og meget sildig og bad sine Medsøstre om at tale sagte. — Denne anden Gruppe var rig paa nydelige Figurer og fornemme Ansigter, men der var ingen Naivitet i disse unge Pigers Blikke. Om deres Stillinger end vare elegante, og deres Bevægelser fulde af Ynde, saa manglede deres Ansigter Aabenhjertighed, og man gjettede let, at de hørte til en Sphære, hvor Høfligheden tidlig danner Charaktererne, og hvor Misbrugen af selfsabelige Adspredelser dræber Følelserne og udvikler Egenfjærligheden. — Naar Ateliet var fuldtalligt, og Ingen manglede i denne Forsamling, befandt der sig iblandt disse unge Piger fortryllende barnlige Hoveder, Ansigter, hvis lille halvaabnede Mund lod En see jomfruelige Lænder, og om hvilken der spillede et jomfrueligt Smil. Ateliet lignede da ikke længer et Harem, men en Gruppe af Engle paa en Sky i Himlen.

Det var næsten Middag, og endnu var Hr. Servin ikke kommen. Hans Elever vidste, at han arbejdede paa et Maleri til Udstillingen.

Mademoiselle de Monfaurin, Hovedet for det aristokratiske Parti i denne lille Forsamling, gav sig med Glet til at tale baade længe og ivrig med sin Naboverste, og der opstod derpaa en dyb Tausched i de Adeliges Gruppe.

Finanspartiet taug ligeledes af lutter Forundring og søgte at giette, hvad der var Gjenstand for de Andres Forhandlinger. De unge Aristokrateres Hemmelighed kom snart for Lyset.

Mademoiselle de Monsaurin reiste sig, tog et Staffeli, der stod ved hendes høire Side, og flyttede det bort i en temmelig stor Afstand fra den adelige Gruppe, tæt hen til et simpelt Bræddestillerum, der adskilte Atelieret fra et mørkt Kabinet, hvori man hensatte sønderlagne Gipsfigurer og de af Læremesteren forkastede Malerier, og hvori man gjemte Brændeforraadet til Vinteren.

Mademoiselle de Monsaurins Handling maatte være meget dristig; thi den opvakte en lydelig Mumlen af Overraskelse. Den unge Dame syntes ikke at bekymre sig derom, men vedblev at iværksætte sin fraværende Medsøsters Flytning, idet hun hastig satte et Skrin med Farver hen til Staffeliet tilligemed den Tabouret, hun havde at sidde paa, samt et Maleri af Prudhon, som hun kopierede. — Dette Statscoup vakte en almindelig Forbauselse. — Og om endogsaa den høire Side gav sig til at arbejde i Tausshed, saa talte den venstre Side vidtløftigt derom.

— Hvad vil Mademoiselle Piombo sige dertil? sagde en ung Pige til Mademoiselle Planta, det maliciøse Drakel i den første Gruppe.

— Hun er ikke Den, der skal tale derom, svarede den Adspurgte. Men om halvtredstindstyve Aar vil hun endnu minde den Fornærmelse, som om den var tilføiet hende Dagen iforveien, og vil forstaae at hevne sig grusomt. Det er en ung Pige, med hvem jeg nødig vilde staae paa Krigsfod.

— Den Udelukkelse, som disse unge Damer

straffe hende med, er saa meget mere uretsfærdig, som Mademoiselle Ginevra isorgaars var meget bedrøvet, yttrede en anden ung Pige. Hendes Fader havde, som det hed sig, taget sin Afsted. Det var altsaa at gjøre hendes Ulykke større, og dog har hun hele Tiden været meget god imod de andre unge Damer. Har hun nogensinde sagt et Ord der kunde saare dem? Hun undgik tvertimod at tale om Politik . . . De synes ogsaa snarere at handle af Skinsyge end af Partiaand.

— Jeg har lyst til at hente Mademoiselle Piombos Staffeli og sætte det ved Siden af mit sagde Fanny Planta.

Hun reiste sig, men et pludseligt Indfald bragte hende til at sætte sig igjen.

— Med en Charakter som Mademoiselle Ginevras, sagde hun, kan man ikke vide, hvorledes vor Høflighed vilde blive optagen. Lad os først oppebie, hvad der vil skee.

— Ecco, sagde den unge Pige med de sorte Dine i en smægtende Tone.

Man hørte virkelig ogsaa Rogen stige op ad Trappen; Ordene: „Der er hun! der er hun!“ gik fra Mund til Mund, og derpaa opstod der den dybeste Laushed i Ateliet.

For at forstaae Betydningen af den Forviisning, som Mademoiselle de Monsaurin havde iværksat, er det nødvendigt at tilføie, at dette Optrin fandt Sted mod Slutningen af Julimaaned 1815. Bourbonernes anden Tilbagekomst

havde afbrudt mange Benstaber, der havde modstaaet den første Restaurations Bevægelse. Selskabs Børn, unge Piger og Oldinge bleve smittede af den monarkiske Feber, som Regeringen var et Bytte for. Tvedragten sneg sig ind under alle Tæge, og Mistroen gav de uskyldigste Ting et mørkt Anstrøg.

Ginevra Piombo elskede Napoleon til Afguderi. Hvorledes skulde hun have hadet ham? Keiseren var hendes Landsmand og hendes Faders Belgjører. Baron de Piombo hørte til dem af Napoleons Tjenere, der kraftigst havde medvirket til hans Tilbagekomst fra Den Elba.

Ginevra Piombo kunde med saa megen større Grund henregnes til de mistænkelige Personer, som hun ikke lagde noget Skjul paa den Sorg, som denne anden Restauration forvoldte hendes Familie.

De unge Damer, hvoraf den adelige Gruppe bestod, hørte til de meest exalterede Royalistfamilier i Paris. — Det vilde være vanskeligt at give en Forestilling om alle Overdrivelserne i dette Tidsrum og om den Afsty, som Bonapartisterne opvakte.

Hvor smaalig og ubetydelig end Mademoiselle de Monfaurins Handling nutildags kan synes, var den dengang et meget naturligt Udtryk af Had.

Ginevra Piombo, en af Hr. Servins første Elever, havde, lige siden hun betraadte Atelieret, havt den Plads, som man nu vilde fratage hende. — Den aristokratistiske Gruppe var efterhaan-

den bleven til om hende. — Men det politiske Uvenskab havde maaskee ikke havt synderlig Deel i denne Opsørsel af Atelierets høire Side. Ginevra Piombo var som den dygtigste af Hr. Servins Elever Gjenstand for en heftig Skinsyge. Maleren røbede den største Beundring for hendes Talent og maaskee for hendes Charakter, hendes Skjønhed, hendes Manerer og hendes Ansættelser. Hun tjente ham ogsaa til Mønster ved alle hans Sammenligninger. Kort sagt hun var hans Favoritelev.

Uden at man kunde forklare sig Grunden, udvædede hun en stor Indflydelse paa denne lille Kreds, der ikke kunde negte hende sin Beundring. — Hendes Stemme var virkelig ogsaa forførfisk, hendes Manerer havde noget ubeskrivelig indtagende, og hendes Blik virkede næsten med en lignende Tryllemagt paa hendes Medsøstre, som Bonapartes paa hans Soldater. — Det aristokratiske Parti havde for længe siden besluttet denne Dronnings Fald; men da Ingen endnu havde vovet at fjerne sig fra hende, havde Mademoiselle de Monsaurin gjort et afgjørende Skridt for at gøre de andre Elever meddeelsagtige i sit Had.

Ved sin Indtrædelse blev Ginevra Piombo modtagen med en dyb Tausshed. — Hun var høj og velskabt. — Hendes Gang havde et Præg af Adel og Ynde, som indgjød Ærbødighed. Af alle de unge Piger, der hidtil havde viist sig i Hr. Servins Atelier, var hun den stjønneste.

Hendes Ansigt, som var fuldt af Liv og Klog-

skab, syntes at straae af Friskhed. Hendes lange, sorte Haar, hendes Rine og sorte Dienhaar vidnede om en lidenskabelig Charakter. Hendes Mundviger dannede to silkebløde Fordybninger, og hendes — maaskee lidt vel fyldige Læber havde et yndigt og godmodigt Udtryk. Ved et sælsomt Lue af Naturen blev det Blide i hendes Træk paa en Maade modsagt af den øverste Deel af hendes Ansigt. Den var et tro Billede af hendes Indre. Hendes høie Pande røbede en næsten ubøielig Stoltthed. De corsicanske Sæder affpeilede sig der endnu, men det var ogsaa det eneste Baand imellem hende og hendes Fødeland. I hele hendes øvrige Person herskede den italienske Ynde og de lombardiske Skjønheders Simpelhed og Naturlighed. Naar man saa hende kunde man umulig tilføie hende det mindste Ondt; thi der var noget saa Tiltrækkende ved hende, at hendes gamle Fader af lutter Forsigtighed paalagde hende at gaae hen til Atelieret i den allersimpleste Dragt. Den eneste Feil hos denne virkelig poetiske Skabning hidrørte netop fra det Yppige i hendes saa rigt udviklede Skjønhed. Hun saa ud som en ung Kone. — Af Kiærlighed til sin Fader og Moder, hvis gamle Dage hun vilde forskjøne, havde hun aflaaet at bøie sig under Egteskabets Nag. Hendes Lyst til at male var traadt istedetfor de Lidenskaber, som i Almindelighed røre sig hos Kvinderne.

— De ere meget rause idag, mine Damer, sagde hun efter at have gjort to eller tre Skridt

mellem sine Medsøstre. Goddag, min lille Laura, tilføjede hun i en blid og kjærlig Tone, idet hun gik hen til den unge Pige, der malede langt fra de Andre. Det Hoved er meget godt; Farven spiller lidt vel meget over i Rosenrødt; men det Hele er fortræffelig tegnet.

Laura løftede Hovedet og betragtede Ginevra med en rørt Mine. Et svagt Smil oplivede Italienerindens Ansigt. Derpaa gik hun langsomt hen til sin Plads, idet hun skjodesløst mønstrede Tegningerne og Malerierne, og idet hun sagde Goddag til enhver af de unge Piger i den første Gruppe, uden at lægge mærke til den særegne Nysgjerrighed, som hendes Nærværelse opvakte. Man kunde have antaget hende for en Dronning, omgivet af sit Hof.

Hun skjænkede ikke den dybe Taushed imellem Patricierinderne nogen Opmærksomhed, men gik forbi deres Reir uden at sige et Ord. Hun traadte hen foran sit Stæffeli, aabnede sit Farvestrøm, tog sine Pensler frem, trak sine brune Ørmer paa, båndt sit Forklæde om sig, betragtede sit Maleri og undersøgte sin Palet uden saa at sige at vide, hvad hun gjorde.

Alle Ansigterne i den første Gruppe vare vendte imod hende, og om ogsaa de unge Damer i Mademoiselle de Monfaurins Reir ikke lagde deres Utaalmodighed for Dagen med samme Oprigtighed, som deres Medsøstre, vare alle deres Blikke ikke desto mindre rettede imod Ginevra.

— Hun mærker Intet, sagde Mademoiselle Planta.

I dette Dieblif vaagnede Ginevra op af den grublende Stilling, hvori hun havde betragtet sit Stykke, og vendte Hovedet om imod den aristokratiske Gruppe. — Hun maalte med et eneste Diekast den Afstand, der skilte hende fra den, men vedblev at tie.

— Hun troer ikke, at man har havt til Hensigt at fornærme hende, sagde Mademoiselle Planta, hun hverken blegnede eller rødmede. Hvor det vil ærgre de gode Damer, naar hun besfinder sig bedre paa sin nye Plads end paa den gamle . . . De er udenfor Linien, Mademoiselle, tilføiede hun derpaa med høi Stemme, henvendt til Ginevra.

Italienerinden lod, som om hun Intet hørte, og maastee hørte hun det heller ikke. Hun rejste sig pludselig og gik med en vis Langsomhed hen forbi den Bræddewæg, der adskilte det mørke Kabinet fra Atelieret. Hun var alvorlig og tankesuld og syntes at betragte det store Vindue. Hun steg op paa en Stol for at fæste det grønne Sirlsforhæng op. Da hun stod saa høit tilveirs, saae hun ovenover sit Hoved en temmelig smal Sprække i Brædesfillerummet. — Det Blik, hun kastede op til denne Åbning, kan blot sammenlignes med en Gjerrigs, der opdager Allahs Skatte.

Hun stod hastig ned igjen, gik tilbage til sin Plads, rettede lidt paa sit Maleri, og lod som om

hun ikke var fornøiet med Lyset. Hun rykkede et Bord hen til Bræddevæggen, satte en Stol ovenpaa det, steg behændig op paa dette Stillads og naaede op til Sprækken. Hun fastede blot eet Blik ind i Kabinettet, fandt det oplyst af en lille Tagrude, som man havde aabnet, og saa her et Skue, der gjorde et saa dybt Indtryk paa hende, at hun bævede.

— De falder, Mademoiselle Ginevra! udbrød Laura.

Alle de unge Piger saa hen paa den Uforsigtige, der vaklede. Frygten for at see sine Medsøstre komme hen til sig gav hende Mod; hun gienvandt sine Kræfter og sin Egevægt og vendte sig om imod Laura, idet hun ghyngede sig frem og tilbage, og idet hun med skælvende Stemme sagde:

— Bah! det staaer dog en heel Deel fastere end en Throne!

Hun skyndte sig at drage Forhænget tilside, steg ned, skjød Bordet tilbage paa dets Plads, flyttede Stolen langt bort fra Bræddevæggen, gik hen til sit Staffeli og gjorde paany et Par Penselstrøg med en Mine, som om hun søgte at finde en gunstigere Belysning.

Men hendes Maleri beffæstigede ikke hendes Tanker synderlig; hendes Hensigt var blot den, at komme nærmere hen til det mørke Kabinet, ved hvis Dør hun tilsidst stillede sig.

Derpaa gav hun sig til at lave Paletten til under en dyb Tausked.

Fra dette Sted skjelnede hun snart mere tydelig den sagte Lyd, som den forrige Dag i saa høi Grad havde opvaakt hendes Nysgjerrighed og bragt hendes unge Indbildningskraft til at gennemløbe Slutningernes vide Mark. Hun hørte uden Bamselighed det stærke og regelmæssige Aandedrag af en sovende Mand, hvem hun nylig havde seet. Hendes Nysgjerrighed var tilfredsstillt over Dnsfe; men der hvilede nu et umaadeligt Ansvar paa hende.

Hun havde bemærket den keiserlige Drn igjennem Sprækken, og paa en ivagt oplyst Feltfeng havde hun seet en Gardeofficers Ansigt. Hun gjettede det Hele — det var uden Tvivl en Landsforviist.

Nu skælvede hun blot for, at en af hendes Medsøstre skulde komme hen at see paa hendes Maleri og enten høre den Ulykkelige's Aandedrag eller en vel stærk Snorken som den, der i den forrige Time var trængt hen til hendes Dre. Hun besluttede at blive ved denne Dør, idet hun stolede paa sin Behændighed for at afvende ethvert Uheld.

— Det er bedre, at jeg er her for at forebygge en Dypdagelse, tænkte hun, end at lade den stakkels Fange være udsat for de Andres Ubesindighed.

Det var den hemmelige Grund til den oien synlige Eiegyldighed, som Ginevra havde lagt for Dagen, da hun fandt sit Caffeli flyttet. Hun var i sit stille Sind henrykt over, at hun havde kunnet tilfredsstille sin Nysgjerrighed paa en saa

naturlig Raade, og hun havde tillige i dette Dieblif altfor Meget at tænke paa til at gruble over Grunden til Bortflytningen af hendes Staffeli.

Intet er mere ærgerligt, saavel for unge Piger som for alle Andre, end at see en Ondskab, en Fornærmelse eller et godt Indfald forfeile deres Virkning som en Følge af den Foragt, hvormed Gjenstanden derfor besvarer det. Det synes, som om Hadet imod en Uven vorer i Forhold til den Stoltshed, med hvilken han haver sig over os.

Ginevra di Pombos Dpførsel var en Gaade for hendes Medsøstre, der tillagde hende alle mulige Egenskaber undtagen den, at kunne glemme Fornærmelser. Den smukke Italienerinde blev derfor Midtpunktet for Alles Blikke og blev ligesaa godt udspeidet af sine Veninder som af de m, der vare hende fjendske. Det er meget vanskeligt at skjule den ringeste Sindsbevægelse, den svageste Følelse for tolv nysgjerrige og ørkesløse unge Piger hvis Malice og Snuhed blot ønsker sig Hemmeligheder at gjette og Intriger at skabe, og som forstaae at tillægge en Gebærde, et Diekast, eller et Ord altfor mange Betydninger til ikke at træffe den rigtige Forklaring. Efter et Kvarteers Forløb svævede Ginevras Hemmelighed ogsaa i stor Fare for at blive bekjendt.

I dette Dieblif frembragte Madame Servins Komme en Mellemakt i det Drama, der gik for sig i Røndom i disse unge Gemytter. Idet Malerens Kone traadte ind i Atelieret, fæstede hendes Bine

sig paa Døren til det Kabinet, ved hvilket Ginevra stod. Under de nærværende Omstændigheder gif dette Blik ikke tabt. Om ogsaa ingen af Eleverne lagde Mærke dertil ligestrax, saa erindrede Mademoiselle de Monfaurin det senere og forklarede sig den Mistro, Frygt og Hemmelighedsfuldhed, som dengang gav Madame Servins Blik noget Lurende.

— Mine Damer, sagde hun, Hr. Servin kan ikke komme idag.

Hun hilste paa enhver af de unge Piger og erholdt til Gjengjæld en Mængde af hine kvindelige Kjærtegn, der ligesaa meget ligge i Stemmen og i Blikket som i Bevægelserne; derpaa gif hun med en slet skjult Uro hen til Ginevra.

Italienerinden og Malerens Kone nikkede venlig til hinanden og forbleve Begge taus, den Ene malende, og den Anden seende til.

Officerens Aandedrag hørtes tydelig; men Madame Servin syntes ikke at lægge Mærke dertil, og hendes Forstillelse var saa mesterlig, at Ginevra følte sig fristet til at bestylde hende for at være døv. Den Ubekjendte rørte sig imidlertid i sin Seng. Hun saae nu vist paa Madame Servin, der uden at forandre en Mine sagde til hende:

— Deres Kopi er ligesaa smuk som Originalen. Dersom jeg skulde give det ene af disse to Stykker Fortrinet, vilde jeg komme i en stor Forlegenhed.

— Hr. Servin har ikke indviet sin Kone i

denne Hemmelighed, tænkte Ginevra, der besvarede den unge Kones Ord med et blidt, men vantros Smil, hvorpaa hun gav sig til at nynne en Canzonetta fra sin Fødsel for at overdøve den Støi, som Fangen maaskee kunde gjøre.

At høre den flittige Italienerinde synge var noget saa usædvanligt, at alle de unge Piger overraskede saae paa hende. Denne Omstændighed tjente senere til Beviis for Hadets kjærlige Antagelser.

Madame Servin gif snart bort, og Timen endtes uden videre Tildragelser.

Ginevra lod sine Medsøstre bryde op, uden at yttre nogen Lyst til at følge dem, og syntes at ville arbejde længe endnu. Hendes Onkel, at ville blive alene tilbage, forraadte sig, uden at hun vidste det; thi efterhaanden som hendes Medsøstre beredte sig til at gaae, tilkastede hun dem utaalmelige Blikke.

Mademoiselle de Monfaurin gjettede af et hadesuldt Instinkt, at hendes Medbeilerindes Glid skjulte en Hemmelighed. Hun var mere end eengang bleven overrasket ved den opmærksomme Mine, hvormed Ginevra havde givet sig til at lytte efter en Lyd, som Ingen hørte. Det Udtryk, som hun opdagede i Italienerindens Dine, bevirkede, at der gif et Lys op for hende.

Hun var den Sidste af Eleverne, der forlod Atelieret og gif ned til Madame Servin, med

hvem hun passiarede et Dieblif. Derpaa lod hun, som om hun havde glemt sin Taske, vendte ganske sagte tilbage til Atelieret og saae Ginevra, der var klavret op paa et i Hast opstabledt Stillads, og som var saa fordybet i Betragtningen af den ubeskjendte Militær, at hun ikke hørte Lyden af sin Medsøsters Skridt. Det er rigtignok sandt, at Mademoiselle de Monsaurin, ifølge et Udtryk af Walter Scott, gik som paa Eg; hun skyndte sig tilbage til Døren til Atelieret og hostede.

Ginevra foer sammen, vendte Hovedet, saae sin Fiende, rødmede, fik travlt med at tage Forhænget tilside for at lede hende paa Billedspor og gik, efter at have ordnet sit Farveskriin. Hun forlod Huset og medtog, indgravet i sin Grindring, Billedet af et mandligt Hoved, der var ligesaa skjönt som Endymions, Girodets Mesterværk, som hun saa Dage iforveien havde kopieret.

— Alt forvise saa ung en Mand! Hvem kan det da være? thi det er ikke Marschal Ney.

Disse Sætninger ere det simpleste Udtryk for alle de Ideer, som Ginevra fortolkede i to Dage.

Hvor ivrig hun end bestræbte sig for at være den Første i Atelieret den næste Dag, fandt hun dog Mademoiselle de Monsaurin der, som havde ladet sig kjøre derhen.

Ginevra og hendes Fiende betragtede hinanden i lang Tid, men de sørgede Begge for, at deres Ansigt ikke røbede Noget, af hvad de følte.

Mademoiselle de Monsaurin havde seet den

Ubekjendtes indtagende Træk, men til Lykke eller Ulykke havde Drøene og Uniformen ikke befundet sig indenfor det Rum, som Sprækker havde tilladt hende at overse. Hun tabte sig reent i Gidsninger.

Hr. Servin traadte pludselig ind, og meget tidligere end sædvanlig.

— Mademoiselle Ginevra, sagde han efter at have kastet et Blik rundt i Ateliet, hvorfor har De stillet Dem der? De staaer i et uheldigt Lys. Kom De hen til de andre Damer, og lad Forhængen gaae lidt længere ned.

Derpaa satte han sig ved Siden af den unge Pige ved Navn Laura og rettede lidt paa hendes Arbeide.

— Hvorledes! udbød han, det Hoved er jo ganske fortrinlig udført. De vil blive en anden Ginevra.

Maleren gik fra Staffeli til Staffeli, skændende, rosende og spøgende og opvakte, som altid, større Frygt for sin Spøg end for sin Dadel.

Italienerinden havde ikke rettet sig efter sin Lærers Bemærkninger, men blev paa sin Post med den faste Villie ikke at vige derfra. Hun tog et Stykke Papir og gav sig til at skizzere den stakkels Indespærredes Hoved med Sepia. Et Bærk, som der tages fat paa med Videnskab, bærer altid et eiendommeligt Præg. Officerens Træk bleve henfæstede paa Papiret under en indre Bæven, som hun selv antog for Frygt, men hvori en Physiolog vilde have seet Inspirationens Feber.

Hun saae fra Tid til anden hen paa sine Medsøstre med et stjaalent Blik, for at kunne skjule Udkastet i Tilfælde af en Indiskretion fra deres Side; men trods al hendes Narvaagenhed var der dog et Dieblif, hvori hun ikke bemærkede, at hendes Dødsfjende skjulte sig bag en stor Mappe og rettede sin Foragnet imod den hemmelighedsfulde Tegning. Mademoiselle de Monfaurin gienkjendte den Ubekjendtes Ansigt og løftede pludselig Hovedet. Ginevra gjemte Papiret.

— Hvorfor er De bleven staaende her uagtet de Raad, jeg gav Dem? sagde Maleren alvorlig til Ginevra.

Eleven vendte hastig sit Staffeli om, saa at Ingen kunde see hendes Udkast, og idet hun viste sin Lærer det, sagde hun med skælvende Stemme:

— Finder De ikke ogsaa ligesom jeg, at dette Bys er heldigt, og at jeg bør blive her?

Hr. Servin blegnede.

Intet undgaaer Hadets gennemtrængende Blik, og Mademoiselle de Monfaurin satte sig fuldkomment ind i Lærers og Elvens Følelser.

— De har Ret, sagde Hr. Servin. Men De bliver jo snart min Mester, tilføiede han med tvungen Latter.

Der opstod en Pause, under hvilken Maleren betragtede Officeershovedet.

— Det er et Mesterværk, der er Salvator Rosa værdigt, udbrød han med Kunstnerens Energi.

Med dette Udraab reiste alle de unge Piger sig,

og Mademoiselle de Monsaurin løb til med samme Hurtighed som Tigren, der kaster sig over sit Bytte. I dette Dieblis vækkedes den Forviste af Støien og rørte sig. Ginevra lod sin Tabouret falde, sagde nogle temmelig usammenhængende Ord og gav sig til at lee. Men hun havde lagt Portrættet sammen og havde gjemt det i sin Mappe, inden hendes frygtelige Fjende havde faaet det at see.

Staffeliet blev omringet, og Hr. Servin opregnede med høi Stemme Skjønhederne ved den Kopi, som hans Yndlingselev i dette Dieblis malede paa. Alle bleve førte bag Lyset af dette Krigspuds, undtagen Mademoiselle de Monsaurin, der stillede sig bag sine Medsøstre og prøvede paa at aabne Mappen, hvori hun havde seet Udkastet blive skjult.

Ginevra greb det store Papbind og lagde det foran sig uden at sige et Ord. De to unge Piger saae i Taushed paa hinanden.

— Naa, mine Damer, paa deres Pladser! sagde Hr. Servin. Dersom De ville gjøre ligesaa gode Fremskridt, maae De ikke altid sladdre om Moder og Baller eller more sig med Børnestreger.

Da alle de unge Piger vare vendte tilbage til deres Staffelier, satte Hr. Servin sig hos Ginevra.

— Var det ikke bedre, at den Hemmelighed blev opdaget af mig end af end Anden? spurgte Italienerinden med sagte Stemme.

— Jo, svarede Maleren. De er af samme

Ansættelser som jeg; men selv om De ikke var det, vilde jeg dog have betroet mig til Dem.

Læreren og Eleven forstode hinanden, og Ginevra frygtede nu ikke længer for at spørge:

— Hvem er det?

— Læbedoyæres bedste Ven . . . han, som, efter den ulykkelige Oberst, har bidraget meest til det syvende Regiments Forening med Grenadererne fra Elba. Han har været med ved Waterloo, hvor han var Eskadronschef i Garden.

— Hvorfor har De ikke brændt hans Uniform og Schako, og hvorfor har De ikke skaffet ham civile Klæder? spurgte Ginevra ivrig.

— Man skal bringe mig dem iaften.

— De skulde have luffet vort Atelier i et Par Dage.

— Han er i Begreb med at reise.

— Han vil da døe, sagde den unge Pige. Lad ham blive hos Dem under de første Uroligheder . . . Paris er endnu det eneste Sted i Frankrig, hvor man med Sikkerhed kan skjule et Menneske . . . Han er vel Deres Ven? spurgte hun.

— Nei, min Svigerfader har reddet ham fra deres Kløer, som have arresteret Læbedoyæren, og han har bragt ham til mig.

— Dersom jeg kan være Dem til Nytte, saa tænk paa mig, sagde Ginevra; jeg kjenner Marschal Feltre.

— Godt! vi ville see . . . svarede Maleren.

Denne Samtale varede altfor længe til, at den

ikke skulde blive bemærket af alle de unge Piger. Hr. Servin forlod Ginevra, gik igjen tilbage til hvert Staffeli og gav saa vidtløftige Forstrifter, at han endnu var paa Trappen, da den Time slog, ved hvilken hans Elever pleiede at bryde op.

— De glemmer deres Taske, Mademoiselle de Monsaurin, udbrød Læreren og løb efter den unge Pige, som endogsaa nedlod sig til Spionens Rolle for at tilfredsstille sit Had.

Den nysgjerrige Elev kom tilbage for at hente sin Taske og lod, som om hun var overrasket over sin Ubetænkksomhed; men Hr. Servins Omsorg for hende, var hende et nyt Beviis for Tilværelsen af en Hemmelighed, hvis Vigtighed hun nok havde anet.

Hun trampede, saa stærkt hun kunde, da hun gik ned af Trappen og slog Døren til Hr. Servins Værelse haardt i efter sig for at bilde ham ind, at hun gik; men derpaa listede hun sig ganske sagte op igjen og stillede sig bag Døren til Ateliet.

Da Maleren og Ginevra troede sig alene, bankede han paa en særegen Maade paa Døren til Kvistværelset, og den dreiede sig strax paa sine rustne og pibende Hængsler.

Italienerinden saae en høi og velstabt ung Mand træde ud, hvis keiserlige Uniform bragte hendes Hjerte til at banke. Officieren bar den ene Arm i Bind, og hans Blegthed vidnede om heftige Videlser. Ved at see en ubekjendt Dame foer han sammen.

Mademoiselle de Monsaurin, som ikke kunde opdage Noget, rystede af Angst og turde ikke blive

der længer; men det var hende nok at have hørt Døren knirke, hun gik sagte bort.

— Frygt Intet, sagde Maleren til Officieren, Mademoiselle er en Datter af Keiserens trofasteste Ven, Baron de Piombo.

Den unge Militær nærede ikke mere nogen Tvivl om Ginevras Sindelag, efter at han havde seet paa hende.

— De er saaret? sagde hun.

— O, det er Intet, Mademoiselle; Saaret lukker sig.

I dette Dieblif naaede Udraabernes sfrigende og giennemtrængende Stemmer heelt op til Atelieret.

— Her er Dødsdommen . . .

Alle Tre gyste, og Officieren var den Første, der hørte et Ravn, som bragte ham til at blegne, vakle og sætte sig.

— Labedoyere; . . . gjentog han.

De saae i Taushed paa hinanden. Store Svæddraaber trængte sig frem paa den unge Mands blege Pande. Han foer med en fortvivlet Gebærde med Haanden igjennem Lokkerne af sit sorte Haar og støttede sin høire Albue paa Kanten af Ginevras Staffeli.

— Alt vel overveiet, sagde han og stod pludselig op, saa vidste Labedoyere og jeg jo, hvad vi gjorde. Vi kjendte ligesaa vel den Skæbne, der ventede os efter Faldet som efter Triumfen. Han dør for vor Sag, og jeg . . . jeg skjuler mig.

Han gik hurtig hen imod Atelierets Dør; men

Ginevra, der var endnu hurtigere, end han, var allerede sprungen hen foran ham og spærrede ham Veien.

— Kan De gjenindsætte Keiseren? sagde hun, Troer De at kunne reise en Gigant, naar han selv ikke har kunnet holde sig opreist? . . .

— Hvad vil De, at der skal blive af mig? sagde han til de to Benner, som Hændelsen havde skjænket ham. Jeg har ikke en eneste Slægtning i Verden. Rabedoyère var min Belynder og Ven. . . . Nu staaer jeg alene. Imorgen vil jeg maaskee blive dømt til Døden. Jeg har aldrig havt anden Formue end min Gage. Jeg har givet min sidste Daler ud for at forsøge at frelse Rabedoyère og tage ham med mig. Døden er altsaa en Nødvendighed for mig. Og naar man først er bestemt paa at døe, maa man forstaae at sælge sit Hoved til Bøddelen. Jeg tænkte nylig, at en brav Mand's Liv nok kan opveie to Forræderes, og at et vel anbragt Dødsstik kan skjænke Udsødelighed!

Dette Anfald af Fortvivlelse forfækkede Malceren og endogsaa Ginevra, som fuldkomment forstod den unge Mand.

Hun beundrede hans ædle Træk og behagelige Stemme, hvis Belklang neppe svækkedes af Raseriets skarpe Betoning. Derpaa gjød hun med Gæt Balsam over alle den Ulykkelige's Saar.

— Min Herre, sagde hun, hvad Deres Pengeforlegenhed angaaer, da tillad mig at byde Dem nogle hundrede Francs. Min Fader er rig, jeg er hans eneste Barn, han elsker mig, og jeg er vis

paa, at han ikke vil skjænde paa mig. Gjør Dem ingen Betænkkeligheder ved at tage imod dem. Al vor Eiendom skriver sig fra Keiseren, og vi have ikke en Centime, uden at den jo er en Følge af hans Gævmildhed. Og er det ikke at vise sig taknemmelig, at gjøre en af hans trofaste Officerer en Tjeneste? Tag De derfor denne Sum med ligesaa faa Omstændigheder, som jeg tilbyder Dem den. Det er jo kun Penge, tilføiede hun i en foragtede Tone. — Og hvad Venner angaaer, da vil De finde dem overalt! Hun løstede stolt Hovedet, og hendes Dine funkede med en usædvanlig Glands. — Det Hoved, som vil falde imorgen for en halv Snees Gæværskud, frelser Deres, vedblev hun. Vent blot, indtil dette Uveir er trukket over, saa kan De gaae i fremmed Tjeneste, dersom man ikke glemmer Dem, eller komme ind i den franske Armee, dersom man glemmer Dem.

I den Trøst, der bydes af en Kvinde, er der en Delikatesse, som altid har noget Moderligt, noget Forudseende og Fuldstændigt ved sig. Men naar der med disse Fredens og Haabets Ord forener sig yndige Manerer og den rørende Belstalenhed, der kommer fra Hjertet, og naar Belgjørerinden fremfor Alt er smuk, — saa er det vanskeligt for en Mand at modstaae.

Den unge Officeer aandede ogsaa Kjærlighed igjennem alle sine Sandser. Et svagt rosenrødt Anstrøg farvede hans blege Kinder, hans Dine tabte

en Smule af den Melankoli, der fordunklede dem, og han sagde i en egen Tone:

— De er en Engel i Godhed! . . . Men Labedoyère, tilføiede han, Labedoyère! . . .

Bed dette Udraab betragtede de alle Tre hinanden i Tausshed, og de forstode hinanden. Det var ikke længer et Venstab paa tyve Minutter, men paa tyve Aar.

— Kan De frelse ham, min Kjære? vedblev Hr. Servin.

— Jeg kan hegne ham!

Ginevra bævede.

Uagtet den Ubekjendte var smuk, havde hans Ydre ikke gjort noget Indtryk paa den unge Pige. Den samme Medlidenhed, som Kvinderne nære for al Elendighed, der ikke har noget Uædelt ved sig, havde hidtil undertrykket enhver anden Følelse hos Ginevra. Men at høre dette Udraab af Hevn-gjerrighed, at finde en italiensk Charakteer, Hengivenhed for Napoleon og Udelmodighed, efter corsicanske Begreber, hos denne Landsforviste — det var for meget for hende. Hun betragtede ham med en ærbødig Følelse, som bragte hendes Hjerte til at banke. Det var den første Gang, at en Mand bragte hende i en saa heftig Sindsbevægelse. Hun ansaae det for farligt at blive der længere.

— Farvel til imorgen, sagde hun og efterlod Officieren sit sødeste Smil til Trøst.

Bed at see dette Smil, der saa at sige fastede

et nyt Lys over Ginevras Ansigt, glemte den Ubekjendte Alt i det første Dieblif.

— Imorgen, svarede han derpaa sørgmodig, imorgen, saa er Labedøgere

Ginevra vendte sig om, lagde Fingeren paa sine Læber og saae paa ham, som om hun vilde sige:

— Berolige Dem, og vær forsigtig.

Den unge Mand udbrød nu:

O Dio! che non vorrei vivere dopo averla veduta! (O Gud! hvem vilde ikke leve efter at have seet hende!)

Den særegne Accent, hvormed han udtalte denne Sætning, bragte Ginevra til at fare sammen.

— De er en Corsicaner? udbrød hun og gif tilbage til ham med Hjertet bankende af Glæde.

— Jeg er født paa Corsica, svarede han. Men jeg er som Barn bleven ført til Genua og er gaaet i Krigstjeneste, saasnart jeg havde naaet den behøvrige Alder.

Den Ubekjendtes Skjønhed, den stærke Tiltrækningskraft, som hans bonapartistiske Anstuelser stjænkede ham, hans Svar, hans Ulykke, ja endogsaa hans Fare, — Alt forsvandt for Ginevras Dine, eller rettere alt Dette smeltede sammen i en eneste ny og henrivende Følelse. Denne Forviste var et af Corsicas Børn og talte dets elskede Sprog!

Den unge Pige blev et Dieblif staaende ubevægelig og holdt tilbage af en magist Fornemmelse.

Officeren havde efter Hr. Servins Indbydelse sat sig paa en Divan. Maleren havde løsnet

Bindet om sin Gæstes Arm og syslede med at tage Omslaget af og rense Saaret.

Ginevra gyste, da hun saa den lange og brede Nabning, som Klingen af en Sabel havde frembragt paa den unge Mands Arm. Hendes Deeltagelse afpressede hende et Udraab.

Den Ubekjendte løftede Hovedet op imod hende og gav sig til at smile. Der var noget Rørende, Noget, der trængte ind til Sjælen, i den Omhu, hvormed Hr. Servin tog Charpien bort og besøgte det forslaaede Kjød, imedens den Saaredes Ansigt, med al dets Blegthed og Sygelighed, udtrykkede mere Glæde end Lidelse ved Synet af den unge Pige.

En Kunstner maatte uvilkaarlig beundre de stærke Kontraster, der frembragtes af Linnedets Hvidhed imod den blottede Arm og den blaae og røde Uniform.

Et venligt Halvmørke udbredte sig i dette Dieblig over Atelieret, men en af de sidste Solstraaler faldt netop derind og beffinnede det Sted, hvor den Forviste befandt sig, saa at hans ædle og blege Træk, hans sorte Haar og hans Klæder saa at sige bleve overstrømmede af Lys, — en meget naturlig Hændelse, som den overtroiske Italienerinde ansaae for et lykkeligt Forvarsel.

Hun blev i nogen Tid staaende der drømmende og ligesom fortabt i en uendelig Tanke; derpaa rødmede hun over at have vilst sig saa fordybet i sin Grublen, verlede et ømt og hurtigt Blik med den

Forviste og flygtede bort, idet hun bestandig saae ham for sig.

Den følgende Dag kom Ginevra igjen hen i Atelieret. Det var ingen Underviisningsdag; den Faguc kunde derfor blive hos sin Landsmandinde.

Hr. Servin, der havde en Skizze at fuldende, tillod den stakkels Indespærrede at blive i Atelieret, og tjente selv til Mentor for de to unge Folk, som undertiden passerede sammen paa Italiensk.

Den ullykkelige Militær fortalte, hvilke Lidelser han havde udstaaet paa Tilbageveien fra Moskou. Han skildrede i glødende Træk det store Nederlag ved Waterloo.

Hans Stemme var Musik for Italienerinden. Ginevra var ikke bleven opdragen paa Fransk, men var paa en vis Maade et Naturbarn, der ikke kjendte til Eogn. Hun gav uden Forstillelse efter for sine Indtryk og tilstod dem, eller rettere lod dem ane, uden at benytte sig af de unge Pariserinders smaa-lige, beregnende Koketteri.

Hun blev paa denne Dag mere end eengang staaende med sin Pensel i den ene Haand og sin Palet i den anden, uden at Penselen blev dyppet i Palettens Farver. Hun hørte til med Dinene fæstede paa Officeren og syntes stedse beredt til at gjøre et Penselstrøg, som hun dog aldrig gjorde. Hun undrede sig ikke over at finde saa megen Blidhed i den unge Mands Dine; thi hun sølte sine egne strømme over af Omhed, uagtet hendes Eyst til at holde dem alvorlige og kolde. Derpaa malede hun

igien med største Flid i hele Timer, uden at løfte Hovedet, — fordi han stod der, tæt ved hende, og saa paa, at hun arbeidede.

Paa denne Dag erfarede hun, at han hed Louis, og inden de adskiltes, bleve de enige om, at dersom der fandt vigtige politiske Begivenheder Sted, saa skulde Ginevra underrette ham derom ved at synge saa smaat paa Italiensk.

Den følgende Dag betroede Mademoiselle de Monfaurin, under Taushedsløfte, alle sine Medsestire, at Ginevra di Piombo blev elsket af en ung Mand, der i Underviisningstimerne skjulte sig i det mørke Kabinet.

— Paa paa hende . . . De, som altid tager hendes Parti, sagde hun til Mademoiselle Planta, saa skal De see, hvormed hun tilbringer sin Tid.

Ginevra blev som en Følge heraf iagttaget med en diabolisk Opmærksomhed. Man lyttede til hendes Sange og udspeidede hendes Blikke. — Imidlertid troede hun ikke at blive seet af Nogen, vare over en halv Snees Dine uophørlig fæstede paa hende.

Efter otte Dages Forløb var der kun en eneste af Hr. Servins femten Elever, som ikke havde villet see Louis igiennem Sprækken i Bræddewæggen. Denne unge Pige var Laura, den smukke, fattige og flittige Laura, der virkelig holdt af Ginevra og endnu forsvarede hende.

Mademoiselle Planta vilde have Laura til at blive paa Trappen, naar Timen var forbi, for at bevise hende, hvilken Fortrolighed der herskede

imellem Ginevra og den smukke unge Mand, ved at overraske dem sammen. Men Laura vilde ikke nedlade sig til et Spioneri, som ikke retfærdiggjordes af den blotte Nysgjerrighed, og blev en Gjenstand for almindelig Misbilligelse.

Da Grev de Monsaurin var bleven udnævnt til Pair af Frankrig, fandt hans impertinente Datter det under sin Værdighed at gaae hen i Malerens Atelier. Men om ogsaa Mademoiselle de Monsaurin glemte Ginevra, bar det Ende, hun havde udsaaet, sine Frugter. Lidt efter lidt underrettede de unge Piger — hvad enten det nu stete af Gladderagtighed eller Snerperi — deres Mødre om det sælsomme Eventyr, der gik for sig i Atelieret. En Dag kom Mademoiselle Planta ikke, og i den følgende Time udeblev en anden ung Pige. De tre eller fire Damer, som havde holdt længst ud, bleve omsider ligeledes borte. Ginevra og hendes lille Veninde Laura vare i to, tre Dage de eneste Beboere af det forladte Atelier. Italienerinden lagde slet ikke Mærke til Tomheden omkring sig og søgte ikke engang at forklare sig Grunden til sine Medsøstres Fraværelse. Da hun i den sidste Tid havde fundet paa Udveie til at sætte sig i en hemmelig Forbindelse med Louis, levede hun i Atelieret som i en Trylleverden uden, at tænke paa andre Ting end paa Officeren og de Farer, der truede ham. Denne unge Pige, der saa ivrig beundrede alle ædle Charakterer, tiggede selv Louis om hurtig

at underkaste sig den kongelige Autoritet — blot for at beholde ham hos sig i Frankrig.

Derjom Videnskaberne kun sødes og udvikle sig under Indflydelsen af overordenlige og romantiske Tildragelser, saa kan man sige, at flere Omstændigheder aldrig have bidraget til at knytte to Bæsnere til hinanden ved een og samme Følelse. Ginevra's Venstab for Louis og Dennes Venstab for hende gjorde større Fremskridt i en Maaned, end et Venstab i den fornemme Verden gjør i ti Aar i en Salon. Modgang er en Prøvesteen for Charaktererne. Ginevra kunde derfor let vurdere Louis og lære ham at kjende. De følte snart en gjensidig Agtelse for hinanden. Dernæst fandt Ginevra, der var noget ældre end Louis, et særegent Behag i at blive gjort Cour til af en ung Mand, der allerede var saa stor, saa prøvet af Skabnen, og som for enede Mandens Erfaring med Ungdommens Skjønhed og Ynde. Louis fandt for sit Bedkommende en usigelig Glæde i tilsyneladende at lade sig beskytte af en ung Pige paa femogtyve Aar. Foreningen af Svagthed og Kraft, af Blidhed og Selvfølelse gav Ginevra noget uimodstaaeligt Tillokkende, og Louis var aldeles undervungen af hende. — De elskede allerede hinanden saa inderlig, at de hverken havde følt Trang til at tilstaae eller negte det for hinanden.

En Dag hørte Ginevra henimod Mørkningsen et Jndlingsignal. Louis bankede med en Knappenaal paa Skillerummet, saa at han ikke

gjorde synderlig mere Stui, end en Edderkop, der befæster sin Traad. Han bad derved om at komme ud af sit Skjul.

Italienerinden kastede et Blik rundt om i Atelieret, og da hun ikke saa den lille Laura, gjentog hun Signalet.

Louis aabnede Døren, opdagede den unge Pige og traadte skyndsomt ind igjen.

Ginevra sprang forundret op, saa Laura, gif hen til hendes Staffeli og sagde:

— De bliver her længe, min Bedste. Dette Hoved synes mig dog at være færdigt. Der skal blot lægges en Smule Lys paa det Øverste af den Fletning.

— Det vilde være smukt af Dem, sagde Laura i en bevæget Tone, om De vilde rette lidt paa denne Kopi, saa havde jeg dog en Erindring om Dem . . .

— Det skal jeg gjerne, svarede Ginevra, der tænkte, at hun desto hurtigere kunde saa hende bort. Jeg troede, lagde hun til, at De havde en lang Rei hjem fra Atelieret.

— Jeg gaaer snart, Ginevra, udbrød den unge Pige med en sørgmodig Mine, og . . . for bestandig.

Italienerinden blev ikke saa bedrøvet over denne melankolske Uttring, som hun vilde være bleven en Maaned tidligere.

— Forlader De Hr. Servin? spurgte hun.

— Har De da ikke lagt Mærke til, at der i

den senere Tid ikke har været Andre her, end De og jeg?

— Det er sandt, svarede Ginevra stedsende. Ere de andre Damer syge? holde de Bryllup? eller ere alle deres Fædre blevne Pairs?

— De have Alle forladt Hr. Servin, svarede Laura.

— Og hvorfor?

— For Deres Skyld, Ginevra.

— For min Skyld! gjentog Italienerinden og reiste sig, stolt og truende, med sunklende Dine.

— O, bliv ikke vred, min gode Ginevra, raabte Laura smertelig. Min Moder vil ogsaa have, at jeg forlader Atelieret . . . Alle de Andre have sagt, at De har en Elsker, og at Hr. Servin gav sit Minde til, at han var inde i det mørke Kabinet. Jeg har aldrig troet det og aldrig talt derom til min Moder. Men iastes traf Madame Planta sammen med hende paa et Bal og spurgte hende, om hun endnu bestandig sendte mig herhen. Da min Moder sagde Ja dertil, fortalte hun hende, hvad de andre unge Damer sagde om Dem . . . Moder skjændte dygtig paa mig og meente, at jeg maatte vide alt dette, og at jeg havde viist Mangel paa den Tillid, der bør herske imellem Moder og Datter, ved ikke at have talt til hende derom. Og jeg, som gjorde Dem til mit Forbillede, min kjære Ginevra, og som saa gjerne vilde ligne Dem! . . . Hvor det gjør mig ondt, at jeg ikke længer kan være Deres Veninde! Men tag

Dem iagt! Madame Plauta og Moder gaae imorgen hen til Hr. Servin for at bebreide ham hans Dpførsel.

Om Lynet var flaaet ned et Par Skridt fra Ginevra, kunde hun ikke være bleven mere overrasket, end hun blev over det, hun her fik at høre.

— Hvad skædede det dem? spurgte hun naivt.

— Alle finde det meget slet af Dem, og Moder siger, at det strider imod al Sædelighed . . .

— Og De Laura, hvad tænker De derom?

Den unge Pige saa op paa Ginevra, og de ferstode hinanden. Laura holdt ikke længer sine Taarer tilbage, men faldt sin Beninde om Halsen og kysede hende.

I dette Dieblif kom Hr. Servin ind.

— Mademoiselle Ginevra, sagde han med Barme, jeg er færdig med mit Maleri, man ferniserer det! . . . Men hvad er der iveien med Dem? Det lader til, at alle de andre Damer tage sig Ferie eller ligge paa Landet.

Laura afstørrede sine Taarer, hilste Hr. Servin og gif.

— Atelieret har i de sidste Dage været tomt, sagde Ginevra. Deres Elever komme ikke mere igjen.

— Bah!

— O, lee ikke, vedblev Ginevra, men hør

mig. . . Jeg er, imod min Villie, Skyld i, at De har mistet Deres Navn. . .

Konstneren gav sig til at smile og sagde, idet han afbrød sin Elev:

— Mit Navn! men om nogle Dage kommer jo mit Maleri paa Udstillingen.

— Her er ikke Tale om Deres Talent, sagde Italienerinden. De andre Damer have udsprebt, at Hr. Louis var indeluffet her, og at De rakte Hænder til . . . vor . . . Forstaaelse.

— Der er noget Sandt i det, Mademoiselle, svarede Maleren. Mødrene til mine andre Elever ere Snerper, vedblev han. Dersom de vare komne hen til mig, vilde Alt have opklaret sig. Men troer De, at jeg vil give mig til at sørge for det? . . . nei, dertil er Livet altfor kort!

Og Maleren knæpsede med Fingrene.

Louis, der havde hørt Noget af denne Samtale, skyndte sig hen til dem.

— De mister alle Deres Elever, raabte han, og det er mig, der har ruineret Dem!

Konstneren tog Louis's Haand og Ginessras og lagde dem i hinanden.

— Vilde I gifte Eder, Børn? spurgte han Dem med en rørende Godmodighed.

De sloge Begge Vinene ned, og deres Længsel var den første Tilstaaelse, De gjorde hinanden.

— Godt! fortsatte Hr. Servin, I ville blive lykkelige, ikke sandt? Og er der Noget, som kan opveie to saadanne Bæsners Lykke.

— Jeg er rig, sagde Ginevra, og De tillader mig vel at holde Dem skadesløs. . . .

— Holde mig skadesløs! udbrød Hr. Servin. Naar man hører, at jeg er bleven et Offer for nogle Løssers Bagvaskelser, og at jeg skjulte en Forviist, ih! saa ville jo alle Bonapartister i Paris sende mig deres Døtre! Og da vil jeg maaskee blive Deres Skyldner. . . .

Louis trykkede sin Belgijørers Haand uden at kunne fremsføre et Ord; men omsider sagde han dog til ham med rørt Stemme.

— Det er altsaa Dem, jeg vil komme til at skylde min Ginevra og hele min Fremtid. . . .

— Bærer lykkelige! sagde Maleren med komisk Selvhelse, idet han lagde Hænderne paa de to Elskendes Hoveder; jeg forener Eder!

Denne Kunstnerspøg gjorde Ende paa deres Mørelse.

De saae alle Tre leende paa hinanden. Italienerinden gav Louis's Haand et heftigt Tryk, og det med en Naturlighed og Ligefremhed, der vare hendes Fødelands Sæder værdige.

— Naar kjære Børn, vedblev Hr. Servin, nu troe I vel, at Alting er i Orden? . . . Men I tage fejl.

De to Elskende saae forbausede paa ham.

— Berolige Eder, jeg er den Eneste, hvem Eders ungdommelige Streger sætter i Forlegenhed! Madame Servin er en Emule sippet, og jeg

veed virkelig ikke, hvorledes vi skulle komme ud af det med hende.

— Gud, nu havde jeg nær glemt Noget! udbrød Ginevra. Imorgen ville Madame Planta og Lauras Moder komme hen til Dem...

— Jeg forstaaer... afbrød Maleren hende.

— Men De kan let retfærdiggjøre Dem, vedblev den unge Pige med et Rast med Hovedet, fuldt af Stolthed. Hr. Louis, sagde hun, idet hun vendte sig om imod ham og betragtede ham med et skalkagtigt Smil, De føler formodenlig ikke længer nogen Antipathi imod den kongelige Regering? ... Nuvel! fortsatte hun, efter at have seet ham smile, imorgen sender jeg en Petition til en af de meest indflydelsesrige Personer i Krigsministeriet, til en Mand, der ikke kan afflaae Baron di Piombos Datter Noget. Vi ville faae en taus Benaadelse for Hr. Louis. Og De kan da, tilføiede hun, henvendt til Hr. Servin, gjøre Meddrene til mine kjærlige Medelever til Skamme ved at sige dem Sandheden.

— De er en Engel, udbrød Hr. Servin.

Medens denne Scene foregik i Atelieret, bleve Ginevras Forældre utaalsmodige over hendes Udeblivelse.

— Kloffen er Ser, og Ginevra er endnu ikke kommen hjem, udbrød Bartholomæo.

— Hun er aldrig bleven saa længe borte, sagde Piombos Kone.

Begge de gamle Folk saae paa hinanden med

en ualmindelig Engstlighed. Bartholomæo, der var altfor fuld af Uro til at blive paa eet Sted, reiste sig og gik flere Gange op og ned i sin Salon med en sjelden Raskhed for en Mand paa syvoghalvfjerdsindstyve Aar.

Paa Grund af sin stærke Konstitution havde han ikke forandret sig synderlig siden sin Ankomst til Paris. Trods sin høie Væxt holdt han sig endnu rank. Hans hvide og sparsomme Haar beskyggede en høi og hvælvet Pande, der gav en høi Forestilling om hans Charakter og Fasthed. Hans Ansigt, som var suret af dybe Rynker, havde den blegladne Farve, der indgyder Erbødighed. En lidenskabelig Hestighed funklede endnu i den stærke Ild i hans Øine, hvis Bryn ikke vare blevne ganske hvide, og som havde bevaret deres stræklige Bevægelighed. Hans gode og venlige Udseende var ikke kjendt af Andre end hans Kone og Datter; imod Fremmede viste han sig altid værdig og kold.

Ein Barontitel havde han faaet, fordi Napoleon havde seet sig nødsaget til at give ham en Titel, da han engang sendte ham til en fremmed Magt.

Bartholomæo di Piombo beboede Greverne af Givry's gamle Hotel. Baronen og hans Kone satte, som alle jevne og retskafne Folk, kun liden Priis paa ydre Pragt. Deres Bohave skrev sig fra Hotellets gamle Møblement. De store, mørke Bærelser, de vældige Speile i forgyldte og af Uldesvartede Rammer og hele dette Indbo fra Ludvig

XIV's Tid harmonerede ganske fortrinlig med Bartholomæo og hans Kone, som selv syntes at hidrøre fra et længst forsvundet Aarhundrede. De to Ægtefæller levede et saa stille og roligt Liv, at deres beskedne Formue var mere end tilstrækkelig til deres Fornødenheder. Deres Datter Ginevra opveiede i deres Dine Alverdens Skatte. De fandt en umaadelig Kilde til Glæde i deres Datters Selskab og mindste Ord. De fulgte hende med Dinene med om Betyrning og hørte strax hendes Trin i Gaarden, hvor lette de end vare. De kunde alle Tre, ligesom Elskende, sidde hele Timer tause, for paa denne Maade at underholde sig endnu bedre end ved Ord. Denne dybe Følelse var de gamle Forældres Liv og viste sig i enhver af deres Tanker. Men uden at tale om de Baand, der knytte en Fader og Moder til deres Datter, var der en mægtig Grund til det Overspændte i denne gjensidige Kjærlighed — den nemlig, at de elskede hinanden udeelt. Hele Ginevras Hjerter tilhørte hendes Fader, ligesom hendes Faders tilhørte hende. Og endelig, dersom det er sandt, at vi snarere hendrages til hverandre ved vore Feil end ved vore gode Egenskaber, saa svarede Ginevra overordenlig godt til hele Piombos Charakter. Fra denne Omstændighed reiste sig netop de eneste Storme i dette lykkelige Liv.

Ginevra var egenfindig, hevnjierrig og ligesaa heftig, som Bartholomæo havde været i sin Ungdom. Corsicaneren fandt Behag i at ud-

vilde disse Følelser i Datterens Hjerte, netop ligesom Løven lærer sine Unger at styrte sig over et Bytte. Piombo saae ikke Andet end Børnestreger i disse af ham selv foranledigede Stridigheder; men Barnet fik dog Bane til at beherske sine Forældre. Midt under slige Scener, som Bartholomæo holdt af at fremfalde, var et hjærtligt Ord eller Blik nok til at berolige de forbittrede Parter, og de vare aldrig nærmere ved et Kys, end naar de truede hinanden.

Ginevra, der var bleven klogere, end sin Fader, havde dog i de sidste fem, sex Aar undgaaet alle lignende Optrin. Men de havde ikke desto mindre draget et meget stort Onde efter sig. Thi — hvad der bestandig er uheldbringende — Ginevra levede paa en lige Fod baade med sin Fader og Moder. Man kan i al Korthed sige, at hendes Feil netop kom af den forkeerte Opdragelse, som den gamle Corsicaner havde fundet for godt at give hende.

Efter længe at have bragt Gulvet til at knirke under sine Skridt ringede Baron di Piombo.

En Tjener traadte ind.

— Gaa Mademoiselle Ginevra imøde, sagde han.

— Det har altid gjort mig ondt ikke at have nogen Bogn til hende mere, bemærkede Baronessen.

— Hun har ingen villet have, svarede Piombo og saae paa sin Kone, der slog Dinene ned.

Baronessen var henimod halvfjerdstindstyve

Mar. Hun var høi, mager, bleg og rynket, og da hun altid var taus, kunde man have antaget hende for en ny Madam Shandy, dersom et Ord, et Blik eller en Bevægelse ikke havde rebet, at hendes Følelser endnu bevarede hele Ungdommens Friskhed. Hendes Toilette, der var fri for alt Roketteri, maang lede undertiden Smag.

Hvilende i en Bergere forholdt hun sig i Almindelighed ganske passiv som en anden Sultaninde Balida, idet hun enten ventede eller beundrede sin Ginevra, — hendes Stoltshed og Riv. Datterens Skjønhed, Ynde og Pynt syntes at være blevne hendes. Alt syntes hende godt, naar blot Ginevra var lykkelig.

— I de sidste fjorten Dage, sagde hun, er Ginevra kommen sildig hjem.

— Jean gaaer ikke hurtig nok, raabte den utaalmelige Gamle, idet han greb sin Hat, trykfedes den fast paa Hovedet, tog sin Stof og gif.

— Du kommer ikke langt, sagde hans Kone til ham.

Porten var virkelig bleven aabnet og luffet, og den gamle Moder hørte Ginevras Trin i Gaarden. Bartholomæo kom strax ind igjen med den modstridende Datter paa sine Arme.

— Der er hun, Ginevra, Ginevrettina, Ginevrina, Ginevretta, Ginevra bella!

— Fader, Du gjør mig Fortræd!

Bed diæse Ord blev hun strax sat ned paa Gulvet med en Art Erbødighed. Derpaa rystede

hun skalkagtig paa Hovedet for at berolige sin Moder, der allerede var bange, og for at sige hende, at det blot var en Rist. Baronessens blege og udtryksløse Ansigt fik som ved et Trylleslag baade Farve og Liv. P i o m b o gned Hænderne med overordenlig Kraft, — et sikkert Tegns paa hans Glæde. Mustlerne i hans Ansigt stode ikke længere spændte, og den mindste Rynke paa hans Pande udtryffede Velvillie. — Disse to gamle Følelser vare i dette Dieblis et nøiagtigt Billede af hensygnende Planter, der ved en Smule Vand kaldes tilbage til Livet, efter længe at have været tørre.

— Tilbords! tilbords! raabte Baronen og rakte G i n e v r a sin store Haand, idet han kaldte hende Signora P i o m b e l l a! — et nyt Tegns paa hans gode Lune, som hans Datter besvarede med et Smil.

— Hør, sagde P i o m b o, da man gif fra Bordet, veed Du, at Din Moder har lagt Mærke til, at Du i den sidste Maaned bliver længere i Dit Atelier end før? Det lader til, at Din Lyst til at male kommer til at gaae ud over os.

— O, Fader!

— G i n e v r a bereder os uden Tvivl en Overrasselse, bemærkede Moderen.

— Hvad! bringer Du mig et Maleri? udbroød Corsicaneren og slog Hænderne sammen.

— Ja, jeg har meget at bestille i Atelieret, svarede hun.

— Hvad feiler Dig, Ginevra? Du blegner!
sagde hendes Moder til hende.

— Nei! udbrød den unge Pige med en bestemt
Mine, nei! der skal ikke siges, at Ginevra
Piombo har løiet en eneste Gang i sit Liv.

Bed dette besynderlige Udraab betragtede Pi-
ombo og hans Kone deres Datter med en forun-
dret Mine.

— Jeg elsker en ung Mand, tilføiede hun med
bevæget Stemme.

Derpaa sænkede hun, uden at turde see paa
sine Forældre, de store Dienlaag, ligesom for at
skjule sine Dines Ild.

— Er det en Prinds? spurgte hendes Fader
ironist.

Klangen i Piombos Stemme bragte baade
Moder og Datter til at skælve.

— Nei Fader, svarede hun beskedent, det er
en ung Mand uden Formue . . .

— Han maa da være meget smuk?

— Han er ulykkelig.

— Hvad tager han sig for?

— Det er Labedonères Kammerat. Han var
forviiist, uden Tilflugtssted. Hr. Servin har
skjult ham, og . . .

— Servin er en fortræffelig Mand og har
baaret sig rigtig ad, udbrød Piombo. Men Du,
min Datter, Du handler ilde i at elske en anden
Mand end Din Fader . . .

— Det staaer ikke i min Magt at lade være at elske, svarede Ginevra blidt.

— Jeg smigrede mig med, vedblev hendes Fader, at min Ginevra vilde være mig tro indtil min Død, at min og hendes Moders Omhu var den eneste, der skulde blive hende tildeel; at vor Omhed ikke skulde have nogen lignende Jølelse at rivalisere med hos hende; og at . . .

— Har jeg nogensinde bebreidet Dig Din Fanatisme for Napoleon? sagde Ginevra. Har Du aldrig elsket Andre end mig? Har Du ikke været hele Maaneder borte i Gesandtskabsanliggender? Har jeg ikke modigt udholdt Dine Gravværelser? Ki-
vet medfører Nødvendigheder, som man maae finde sig i.

— Ginevra!

— Nei, Du elsker mig ikke for min Skyld, og Dine Bebreidelser forraade en utaalelig Egoisme!

— Reiser Du Beshyldninger imod Din Faders Kjærlighed! raabte Piombo med flammende Bliffe.

— Fader, jeg vil aldrig gjøre Beshyldninger imod Dig, svarede Ginevra med større Blidhed, end hendes skælvende Moder havde ventet sig. Du har Ret i Din Egoisme, ligesom jeg har Ret i min Kjærlighed. Himlen er mit Vidue til, at ingen Datter nogensinde har opfyldt sine Pligter bedre imod sine Forældre. Jeg har aldrig seet Andet end Lykke og Kjærlighed der, hvor Andre underti-

den see Forpligtelser. Men kan jeg da kaldes utaknemmelig, fordi jeg overlader mig til den søde Følelse at elske, idet jeg søger mig en Mand.

— Ah! Du gaaer i Rette med Din Fader, *Ginevra*! sagde Oldingen med en uheldvarslende Stemme.

Der opstod en skræffelig Pause, under hvilken Ingen vovede at tale. Dmsider brød *Bartholomæo* Tausheden og sagde i en sønderrivende Tone:

— D! bliv hos os, bliv hos Din gamle Fader! Jeg kan ikke taale at see Dig elske en Mand. *Ginevra*! Du vil ikke faae længe at vente paa Din Frihed . . .

— Men, Fader, betænk dog, at vi ikke ville forlade Dig, at vi ville være to om at elske Dig, at Du vil lære den Mand at kjende, til hvis Dmsorg Du betroer mig!

— D, *Ginevra*! *Ginevra*! udbrød *Corsicaneren* og knyttede Hænderne, hvorfor har Du ikke giftet Dig, da *Napoleon* havde vænnet mig til denne Tanke og forestillede Dig Grever og Hertuger?

— De elskede mig paa Kommando, sagde den unge Pige. Desuden vilde jeg ikke forlade Dig, og de vilde have taget mig med sig.

— Du vil ikke lade os ene, sagde *Piombo*; men at gifte Dig, det er netop at slaae Haanden af os! Jeg kjender Dig, min Datter, Du vil opføre at elske os.

— *Elisa*, tilføiede han og saae paa sin Kone,

som sad der i sløv Ubevægelighed, vi have ikke længer nogen Datter! Hun vil gifte sig.

Oldingen satte sig ned efter at have løftet Hænderne iveiret som for at paakalde Gud; derpaa blev han siddende sammenbøiet, ligesom overvældet af sin Sorg.

Ginevra saa sin Faders Sindsbevægelse, og hans Maadehold i Bredden smertede hende dybt. Hun havde ventet sig en Krisis, men havde ikke væbnet sit Hjerte imod den faderlige Blidhed og Fred.

— Min Fader! sagde hun med rørende Stemme, nei, Du skal aldrig blive forladt af Din Ginevra. Men elst hende ogsaa en Smule for hendes egen Skyld! Dersom Du vidste, hvor han elsker mig! D! han vilde aldrig volde mig Sorg!

— Allerede Sammenligninger! udbrød Piombo i en skræffelig Tone. Nei, jeg kan ikke udholde denne Tanke! vedblev han. Dersom han elskede Dig, som Du fortjente at blive det, saa vilde han dræbe mig; og dersom han ikke elskede Dig, vilde jeg stifte ham ihjel.

Piombos Hænder skælvede, hans Læber og hele hans Legeme sitrede, og hans Dine udslyngede Lyn. Ginevra var den Eneste, der kunde udholde hans Blik, thi i slige Diebliske funklede hendes Dine, og Datteren var da Faderen værdig.

— D! at elske Dig! hvilken Mand fortjener et saadant Liv! raabte han. Alt elske Dig som en

Fader, er det ikke allerede at leve i Paradiis? Hvem kan nogensinde være værdig til at blive Din Egetesælle?

— Han! sagde Ginevra, han! ved Siden af hvem jeg føler mig ringe.

— Han! gentog Piombo. Hvem?

— Den, som jeg elsker.

— Hvor kan han kjende Dig nok for ret at tilbede Dig?

— Men, Fader, vedblev Ginevra med et Udbrud af Utaalmodighed, naar han ikke elskede mig, i det Dieblig jeg elsker ham . . .

— Du elsker ham altsaa? udbrød Piombo.

— Ginevra bøjede langsomt Hovedet.

— Saa elsker Du ham høiere end os.

— Disse to Følelser kunne ikke sammenlignes, svarede hun.

— Er den ene da ikke stærkere, end den anden? spurgte Piombo.

— Jo, jeg troer det, sagde Ginevra.

— Du maa ikke ægte ham!

Dette rasende Udraab bragte Vinduerne i Salonnen til at ryste.

— Jeg vil ægte ham, svarede Ginevra rolig.

— Min Gud! min Gud! udbrød Moderen, hvorledes skal dog denne Etrid ende? Santa virgina træd imellem dem.

Baronen, der gik omkring med store Eskridt, kom hen og satte sig. En iskold Strengthed for-

mærkede hans Ansigt. Han saae stivt paa sin Datter og sagde til hende med sagte og svag Stemme:

— Nei, Ginevra! nei, Du maa ikke ægte ham! O, siig ikke Jo til mig iaften! Lad mig troe det Modsatte. Vil Du see Din Fader paa Knæ og hans hvide Haar i Støvet for Dig! Jeg vil bønfalde Dig...

— Ginevra Piombo, svarede hun, er ikke vant til at love, uden at holde. Jeg er Din Datter.

— Hun har Ret, sagde Baronessen, vi ere satte heri Verden for at gifte os.

— Du opmuntrer hende altsaa i hendes Ulydighed.

— Det er ikke at være ulydig, at unddrage sig en uretsfærdig Befaling, svarede Ginevra.

— Den kan ikke være uretsfærdig, naar den udgaaer fra Din Faders Mund, min Datter! hvorfor dømmer Du mig? ... Den Uvillie, jeg føler derimod, er den ikke en Advarsel fra oven? Jeg bevarer Dig maaskee fra en Ulykke.

— Ulykken vilde være, at han ikke elskede mig.

— Altid ham!

— Ja altid, svarede hun. Han er mit Liv, min Eiendom, min Tanke! Selv om jeg adlød Dig, vilde han altid leve i mit Hjerte. At forbyde mig at ægte ham, er det ikke at bringe mig til at hade Dig?

— Du elsker os ikke mere! udbroød Piombo.

— Na! sagde Ginevra og rystede paa Hovedet.

— Glem ham, bliv os tro. Naar vi ere borte . . . Du forstaaer mig.

— Fader vil Du, at jeg skal ønske Din Død? udbrød Ginevra.

— Jeg vil leve længere, end Du! . . . Børn, som ikke adlyde deres Forældre, døe tidlig, raabte hendes Fader i den høieste Grad af Forbittrelse.

— Een Grund mere til at gifte mig tidlig og blive lykkelig! sagde hun.

Denne Koldblodighed og Styrke i Beviisførelsen forvirrede aldeles P i o m b o. Blodet steg ham voldsomt til Hovedet; han blev purpurroed.

Ginevra gyste. Hun hoppede som en Fugl hen paa sin Faders Stjød, lagde sine Arme om hans Hals, klappede hans Kinder og Haar og udbrød ganste rørt:

— D, ja! gid jeg maa døe først. Jeg vilde ikke overleve Dig, Fader, min gode Fader!

— D, min Ginevra, mit overgivne Barn, min Ginevrina, min Ginevretta! svarede P i o m b o, hvis hele Brede smeltede ved disse Kjærtegn, som Gis for Solens Straaler.

— Det var paa Tiden, at I gjorde en Ende derpaa, sagde Baronessen med bevæget Stemme.

— Staffels Moder!

— Ah! Ginevretta! Ginevra bella!

Dg Faderen legede med sin Datter som med et Barn paa sex Aar. Han morede sig med at løse

hendes Gletninger og med at lade hende ride Kanke paa sine Knæe. Der var et Slags Afstindighed i Udtrykket af hans Omhed.

Hans Datter kjændte snart efter paa ham, idet hun omfavnede ham, og søgte ved Spøg og yndige Kjærtegn at udvirke Louis's Indførelse i Huset. Men hendes Fader afflog det, ligeledes i Spøg. — Hun suurmulede, kom igjen og suurmulede atter; og imod Slutningen af Aftenen var hun tilfreds med at have indgravet sin Kjærlighed til Louis i sin Faders Hjerter og at have forbedt ham paa et nærforestaaende Ægteffab.

Den følgende Dag talte hun ikke mere om sin Kjærlighed, gik sildigere hen i Atelieret og kom tidligere tilbage. Hun var mere kjærlig imod sin Fader, end hun nogensinde havde været, og viste sig fuld af Taknemmelighed, ligesom for at takke ham for det Samtykke, han syntes at give ved sin Tausshed. Om Aftenen spillede hun længe og udbrød undertiden: — Der skulde en Herrestemme til ved denne Nocturne! Hun var Italienerinde, det forklarer Alt.

Efter otte Dages Forløb vinkede Moderen ad hende og hvisttede hende ind i Dret:

— Jeg har faaet Din Fader til at ville tage imod ham.

— O, Moder! Du gjør mig meget lykkelig.

Paa denne Dag, havde Ginevra altsaa den usigelige Glæde at komme tilbage til Hotellet med sin Arm under Louis's. Det var først den an-

den Gang, at den stakkels Officeer kom frem af sit Skjul. Ginevra havde været meget heldig i sine Forbønner hos Marschal Feltre; Louis var bleven sat paa Bartpenge. Det var et stort Skridt imod en lysere Fremtid.

Den unge Bataillonschef, der af sin Veninde var bleven underrettet om de Banfeligheder, som forestod ham hos Baronen, vovede ikke at tilstaae, hvor bange han var for ikke at behage ham. Denne Mand, der var saa tapper paa en Balplads, skjælvde ved Tanken om sin Indtrædelse i Piombos Salon; Ginevra mærkede det, og denne Sindsbevægelse var hende et henrivende Beviis paa hans Kjærlighed.

— Hvor De er bleg! sagde hun til ham, da de kom til Porten af Hotellet.

— O, Ginevra! naar det kun angik mit Liv!

Uagtet Bartholomæo ved sin Kone var underrettet om den høitidelige Præsentation af Den, som Ginevra elskede, gif han ham ikke imøde, men blev siddende i sin Rænestol med en isnende Strengthed i sin Mine.

— Fader, sagde Ginevra, jeg vil forestille Dig en Person, som det uden Tvivl vil være Dig en Fornøielse at see . . . Hr. Louis, en Soldat, der kæmpede et Par Skridt fra Keiseren paa Mont-Saint-Jean.

Baron di Piombo reiste sig, kastede et Sjaa-

lent Blik paa Louis og sagde til ham i en sardonist Tone:

— Herren er ikke deforeret?

— Jeg bærer ikke Grevlegionens Baand nu, svarede Louis frygteligt og blev ydmyg staaende.

Ginevra, der følte sig saaret ved Faderens Uhøflighed, stød en Stol frem. Officerens Svar tilfredsstillede Napoleons gamle Tjener. Madame Piombo, der saae, at hendes Mand's Dienbryn atter indtog deres naturlige Stilling, sagde for at oplive Samtalen.

— Har Herren ikke en forbausende Lighed med Nina Porta?

— Intet er naturligere, svarede den unge Mand, paa hvem Piombos flammende Blikke fæstede sig; Nina var min Søster . . .

— Du er Luigi Porta? spurgte Oldingen.

— Ja!

— Bartholomæo Piombo reiste sig, vaklede, blev nødt til at støtte sig til en Stol og saae paa sin Kone. Elisa Piombo kom hen til ham. Derpaa gave de to gamle Folk i Taushed hinanden Armen og gik ud af Salonen, idet de forlode deres Datter med et Slags Rædsel.

Luigi Porta saae forbauset paa Ginevra, der blev ligesaa hvid som en Marmorstøtte og stod og stirrede paa Døren, hvorigiennem hendes Fader og Moder vare forsvundne. Deres Taushed og Bortgang havde noget saa Høitideligt ved sig, at en Følelse af Frygt, maaskee for første Gang,

trængte ind i hendes Hjerter. Hun slog Hænderne sammen og sagde med saa bevæget Stemme, at hun blot kunde blive forstaaet af en Elsker:

— Hvormegen Ulykke i et Ord!

— I vor Kjærligheds Navn! hvad har jeg da sagt? spurgte Luigi Porta.

— Min Fader, svarede hun, har aldrig talt til mig om vor ynkverdige Historie, og jeg var altfor lille, da jeg forlod Corsica, til at kjende den.

— Skulde vi være Uvenner? spurgte Luigi stælvende.

— Ja. Ved at spørge min Moder har jeg erfaret, at Portaerne have dræbt mine Brødre og brændt vort Huus. Min Fader har udryddet hele denne Familie. Hvorledes er De bleven tilbage, De, som han troede at have bundet til en Sengestolpe, inden han stak Ild paa Huset?

— Det veed jeg ikke, svarede Luigi. I mit sjette Aar blev jeg ført til Genua, til en Olding ved Navn Colonna. Jeg har ikke faaet den mindste Oplysning om min Familie. Jeg vidste blot, at jeg var forældreløs og uden Formue. Jeg har baaret Colonnas Navn, indtil jeg traadte i Tjenesten. Da jeg nu maatte fremlægge Papirer, for at godtgjøre, hvem jeg var, saa sagde den gamle Colonna mig, at jeg — ung og næsten Barn, som jeg var — havde Fiender. Han lod mig antage Navnet Luigi for at undgaae dem.

— Gaa, gaa, Luigi, udbød Ginevra. Jeg skal ledsage Dem. Gaa længe De er i min Faders

Huus, har De Intet at frygte; men vogt Dem vel! Saa snart De har forladt det, vil De gaae fra Fare til Fare. Min Fader har to Corsicanere i sin Tjeneste, og om han end ikke selv vilde true Deres Liv, saa ville de . . .

— Ginevra, sagde han, skal dette Had da ogsaa eksistere imellem os?

Den unge Pige smilte sørgmodig og bøiede Hovedet. Men hun hævede det snart igien med et Slags Stoltthed og sagde:

— O, Luigi, vore Følelser maa være meget rene og meget oprigtige, for at jeg kan have Kraft til at vandre ad den Vej, jeg vil betræde. Men det gjælder jo en Lykke, som skal vedvare hele Livet, ikke?

Luigi svarede kun med et Smil og trykkede Ginevras Haand. Den unge Pige forstod, at den sande Kjærlighed alene kunde foragte almindelige Forsiktringer i dette Dieblif. — Nu var disse to Menneskers Skæbne afgjort.

Ginevra forudsaa meget grusomme Kampe; men Tanken om at forlade hendes Elsker forsvandt ganske og aldeles. Hun var hans for stedse. — Hun drog ham pludselig med et Slags Energi ud af Hotellet og forlod ham først, da han stod ved det Huus, hvori Hr. Servin havde skaffet ham et beskedent Logis.

Da hun kom hjem, havde hun gjenvundet den milde No, der følger efter en stærk Beslutning. De Blikke, hun fæstede paa sin Fader og Moder,

der vare i Begreb med at sætte sig tilbords, vare uden al Dristighed og fulde af Blidhed. Hun saae, at hendes gamle Moder havde grædt, og disse Spor af Taarer rystede et Dieblif hendes Hjerter, men hun skjulte sin Bevægelse. P i o m b o syntes at lide en altfor heftig Smerte til at yttre den ved sædvanlige Udtryk. Tjenestefolkene anrettede Maaltidet, som Ingen rørte ved. Afsty for Næring er et af Symptomerne paa Sjælens store Kriser. — De reisle sig alle Tre, uden at Noget havde sagt et Ord.

Da Ginevra havde sat sig imellem sin Fader og sin Moder i deres mørke og høitidelige Salon, vilde P i o m b o tale; men Stemmen svigtede ham. Han forsøgte at gaae, men manglede Kraft. Han satte sig igjen og ringede:

— Jean, sagde han omsider til Tjeneren, tænd Ild, jeg fryser.

Ginevra gyste og saae med Angstselighed paa sin Fader. Hans indre Strid maatte være frygtelig; hans Ansigt var ganske forstyrret. Ginevra kjendte hele Udstrækningen af den Fare, der true de hende, men skælvede ikke. De stjaalne Blikke, som Bartholomæo tilkastede sin Datter, syntes at vidne om, at han i dette Dieblif frygtede den Charakter, hvis Hefstighed han selv havde udviklet med saa stort et Velbehag. Imellem dem maatte Alt gaae til Nderligheder. — Vissheden om, hvilken Forandring der kunde foregaae i Faderens

og Datterens Følelser, lagde ogsaa et Udtryk af Rædsel i Baronessens Træk.

— Ginevra, sagde Piombo tilsidst uden at turde see paa hende, Du elsker Din Families Fiende.

— Det er sandt! svarede hun.

— Du maa vælge mellem ham og os. Vor vendetta udgjør en Deel af os selv. Den, der ikke gaaer ind paa min Hevn, hører ikke til min Familie.

— Mit Valg er gjort, svarede hun med rolig Stemme.

Den unge Piges Ro skuffede Bartholomæo.

— O, min fiære Datter! udbød han.

Og Taarer, de første og eneste, han udgjød i sit Liv, vædede hans Dienhaar.

— Jeg vil være hans Kone, sagde Ginevra heftig.

Bartholomæo syntes at svimle; men han gjenvandt sin Koldblodighed og svarede:

— Ikke saa længe jeg lever; jeg vil aldrig give mit Samtykke dertil.

Ginevra taug.

— Men, vedblev Piombo, tænker Du paa, at Luigi er en Søn af ham, der har dræbt Dine Brødre?

— Han var sex Aar, da Forbrydelsen skete, han maa være uskyldig i den, svarede hun.

— En Porta! udbød Bartholomæo.

— Men har jeg nogensinde kunnet dele dette

Had? sagde den unge Pige levende. Har Du opdraget mig i den Tro, at en *Porta* var et Uhyre? Kunde jeg tænke, at der var en Æneste tilbage af dem, Du havde dræbt? Er det ikke naturligt, at Du lader Din vengdetta give efter for min Kjærlighed?

— En *Porta*! sagde *Piombo*. Men dersom hans Fader havde fundet Dig i Din Seng, vilde han, uden at betænke sig, have ombragt Dig.

— Kan være, svarede hun; men hans Søn har givet mig mere end Livet. Blot Synet af ham bringer mig en Lykke, uden hvilken der ikke er noget Liv. Han har lært mig at føle! Jeg har maaskee seet smukkere Ansigter end hans, men intet har henrykt mig saa meget; jeg har maaskee hørt — men nei, jeg har aldrig hørt en mere klangfuld Stemme. Han elsker mig! Han skal være min Mand.

— Aldrig, sagde *Piombo*, jeg vilde hellere vide Dig død, *Ginevra*!

Han reiste sig, gav sig til at maale Salonen med store Skridt og fremstammede disse Ord med Standsninger, som vidnede om hans Forvirring:

— Du troer maaskee at bære min *Billie* ... Tro ikke det ... Jeg vil ikke, at en *Porta* bliver min Svigersøn ... Det er min faste Beslutning ... Lad der ikke mere være Spørgsmaal derom imellem os ... Jeg er *Bartholomæo di Piombo*, forstaaer Du, *Ginevra*!

— Knytter Du en eller anden hemmelig Betydning til disse Ord? spurgte hun koldt.

— Ja, de betyde, at jeg har en Dolk, og at jeg ikke frygter Menneskene.

Den unge Pige reiste sig.

— Nu vel! sagde hun, jeg er Ginevra di Piombo, og jeg erklærer, at jeg om et halvt Aar skal være Luigi Portas Kone ... Du er en Tyran, Fader, tilføjede hun efter en stræffelig Pause.

Bartholomæo knyttede Hænderne og slog i Kaminens Marmorplade:

— Al! vi ere i Paris, mumlede han.

Derpaa taug han, lagde Armene overkors, bøjede Hovedet ned imod Brystet og sagde ikke mere et eneste Ord hele Aftenen. Den unge Pige viste en utrolig Koldblodighed efter at have sagt sin Mening. Hun satte sig hen ved Pianofortet, sang og spillede henrivende Stykker med en Ynde og Følelse, som vidnede om den største Sindsro, idet hun saaledes triumferede over sin Fader, hvis Pande ikke syntes at opklares. Oldingen følte grusomt denne tause Fornærmelse. Han nød i dette Dødblik den bittere Frugt af den Opdragelse, han havde givet sin Datter. Verbødigheden er en Skranke, der i lige Grad beskytter Forældre og Børn, ved at forstaae hine for Sorger og disse for Anger.

Den følgende Dag vilde Ginevra gaae ud ved den Tid, da hun pleiede at begive sig hen i Atelieret, men fandt Hotellets Port lukket for sig.

Ginevra udtænkte snart et Middel til at underrette Luigi Porta om den Strengthed, hun var et Offer for. En Kammerpige, som ikke kunde læse, besørgede et Brev fra Ginevra til den unge Officer. I fem Dage verlede de to unge Elskende Breve, taktet være de smaa Krigspuds, man altid forstaaer at finde paa, naar man er tyve Aar.

Fader og Datter talte sjældent sammen. De led, men stolt og i Tausshed. Ingen venlig Følelse formildede nu Bartholomæos strenge Træk, naar han betragtede sin Ginevra. Der var noget sty i den unge Piges Blik, naar hun saae paa sin Fader. Bebreidelsen stod skrevet paa hendes uskyldige Pande. Hun overlod sig vel til lykkelige Tanker, men undertiden syntes Angeren dog at formørke hendes Blik.

Al den Baklen, der opstod hos Bartholomæo og hans Datter, som en Følge af deres medfødt Godhed, maatte dog strande paa deres Stoltthed og paa den for Corsicanerne eiendommelige Hevnfølelse. De bekræftede sig ogsaa Begge i deres Brede og lukkede Dinene for Fremtiden. Maaskee smigrede de sig gjensidig med, at den Ene skulde give efter for den Anden.

Paa Ginevras Fødselsdag tænkte hendes Moder, i sin Sorg over den tiltagende Uenighed, paa at forsones Fader og Datter ved Hjælp af Grindringerne om denne Fest. De vare alle Tre i Bartholomæos Bærelse. Ginevra gjettede

sin Moders Hensigt af den Ubestemthed, der stod skreven i hendes Træk, og smilede sørgmodig.

I dette Dieblif meldte en Tjener to Notarer, ledsagede af flere Bidner. De traadte ind. Bartholomæo saae stivt paa disse Menneſker, hvis folde, forretningsmæssige Ansigter havde noget Saarende ved sig for saa lidenskabelige Gemytter som dem hos de tre Hovedpersoner i dette Dyrin. Oldingen vendte sig med en urolig Mine om imod sin Datter og saae et triumferende Smil paa hendes Ansigt, som lod ham ane en eller anden Katastrophe, og han holdt sig nu, paa de Billedes Viis, i en skuffende Ubevægelighed og betragtede de to Notarer med et Slags rolig Nysgjerrighed. De Fremmede satte sig, efter at Oldingen med en Bevægelse havde opfordret dem dertil.

— Herren er formodenlig Baron di Piombo? spurgte den Ældste af Notarerne.

Bartholomæo bøjede sig.

Notaren nikkede saa smaat og saae paa den unge Pige med samme lumske Udtryk som en Retsbetjent, der overraster en Debitor. Derpaa fremtog han en Tobaksdaase, aabnede den, tog en Priis og gav sig til at snuse den op i Smaapartier, idet han ledte efter de første Sætninger af sin Tale, som han afbrød med idelige Pauser (hvilke vi meget ufuldkomment giengive ved Hjælp af Tankestreger.)

— Min Herre, sagde han, vi ere sendte til Dem, — min Kollega og jeg, — for at fuldbyrde

Lovens Billie og — for at sætte en Grændse for den Uenighed, som — synes — at have indsneget sig — imellem Dem og Deres Datter, — i Anledning — af — hendes — Egtetab med Luigi Porta, — min Klient.

Denne paa en meget pedantisk Maade fremførte Phrase forekom uden Tvivl Notaren altfor smuk til at kunne forstaaes paa eengang. Han standsede derfor og saae paa Bartholomæo med et for Forretningsmænd særegent Udtryk, der holder Middelveien imellem Slaviskhed og Familiaritet. Da de ere vante til at hylle megen Interesse for de Personer, de henvende sig til, vænne Notarerne sig tilsidst til en Grimasse, som de tage paa og lægge af med deres lille officielle pallium*). Denne Masse af Belvillie, hvis Mechanisme det er saa let at gennemskue, opbragte Bartholomæo i saa høi Grad, at han havde hele sin Forstand nødvendig for ikke at kaste Notaren ud af Vinduerne. Et Udtryk af Brede viste sig i alle hans Rynker, og ved at see det, sagde Lovens Mand ved sig selv: — Jeg gjør Effekt!

— Hr. Baron, tog han Ordet med honningsød Stemme, ved saadanne Leiligheder har vort Hverd altid først en ganske mæglende Charakter. — Vil De derfor være saa artig at høre mig! — Det er ubestrideligt, at Mademoiselle Ginevra Pisombo netop idag — træder ind i den Alder, da

*) En Kappe som udgjør den væsentligste Deel af Notarens Embedsdragt i Frankrig. Overs. Anm.

det er nok at gjøre sine ærbødige Forestillinger for at kunne skride til Afslutningen af et Ægteskab, om ogsaa Forældrenes Samtykke mangler. Og nu — er det Skik og Brug i Familier — som nyde en vis Agtelse — som indtage en høiere Plads i Samfundet — som holde paa deres Værdighed — som det fortsagt er magtpaaliggende ikke at indvie Publikum i deres huuslige Stridigheder — og som desuden ikke ville skade sig selv ved at sætte en Plet paa to unge Ægtefolks Fremtid (thi det er at skade sig selv!) — iblandt disse hæderlige Familier, siger jeg — er det Skik — ikke at lade slige Aktstykker subsistere — som blive liggende — og som afgive Vidnesbyrd om en Uenighed, der — tilsidst — ophører. — I det Dieblig, min Herre, at en ung Dame tager sin Tilflugt til ærbødige Forestillinger, viser hun en altfor bestemt Villie, til at en Fader eller — Moder, tilføiede han og vendte sig om mod Baronessen, kunne haabe at see hende følge deres Raad.

Notaren standsede, da han lagde Mærke til, at han kunde have talt i to Timer uden at faae Svar.

Han følte desuden en særegen Beklemmelse ved Synet af den Mand, han skulde omvende. Der var foregaaet en sælsom Forandring i Bartholomæus' Ansigt. Alle hans sammentrukne Rynker gave ham et Udseende af uforklarlig Grusomhed, og han fastede et Tigerblik paa Notaren.

Baronessen forholdt sig taus og passiv.

Gi-ne-v-r-a ventede rolig og fattet, og syntes fast

bestemt paa at tie, i den Tro, at Notarens Stemme var magtigere, end hendes.

I det Dieblis, da Lovens Mand standsede, blev dette Optrin saa strækkeligt, at de fremmede Vidner bævede. Aldrig havde de maaskee følt sig ængstede af en saadan Tausshed. Notarerne saae til hinanden som for at raadslaae indbyrdes og traf sig hen til et Vindue.

— Har Du nogensinde truffet Klienter som dem? spurgte den Ældste sin Medbroder.

— Der er intet Udkomme med dem! svarede den Yngre. I Dit Sted vilde jeg indskrænke mig til at oplæse Defumentet. Den Gamle er ikke til at spøge med. Han er opfarende, og Du vil ikke vinde Noget ved at discutere med ham

Derpaa oplæste den gamle Notar, som varede sig i sine Interesser, et stemplet Papir, der indeholdt en isorveien affattet Pro memoria, og spurgte Bartholomæo koldt om hans Svar.

— Der er altsaa Love i Frankrig, som tilintetgjøre Fadermyndigheden? spurgte Corsicaneren.

— Min Herre, sagde Notaren med sin hønseføde Stemme.

— Som rive Datteren fra Faderen?

— Min Herre! . . .

— Som berøve en gammel Mand hans sidste Trøst?

— Min Herre, Deres Datter tilhører Dem kun for saa vidt . . .

— Som dræbe ham?

— Min Herre, tillad? . . .

Der er Intet saa stræffeligt, som en Rotars Koldblodighed og nøiagtige Fornuftslutninger midt under de lidenskabelige Optrin, hvorved de sædvanlig blive tilkaldte. De Ansigter, som Piombo saae om sig, syntes ham at være slupne ud af Helvede. Hans kolde, indædte Harme kjendte ikke længer nogen Grændse i det Dieblig, da hans Modstanders rolige Fjæstestemme udtalte dette uheldige — „tillad?“

Han sprang hen og greb en lang Dolk, der hængte paa et Søm over Kaminen, og styrtede hen mod sin Datter. Begge Rotarerne kastede sig imellem ham og Ginevra; men han stødte heftig de to Fredsmæglere tilside og viste dem et glødende Ansigt og et Par Dine, der sunklede langt stræffeliggere, end Dolkens Klinge. Da Ginevra saae sig lige over for sin Fader, betragtede hun ham med en triumferende Mine, gik langsomt hen imod ham og knælede.

— Nei! nei! jeg kan ikke, sagde han og kastede Baabnet saa voldsomt fra sig, at det trængte dybt ind i Panelet.

— O, Naade! Naade! sagde hun. Du betænker Dig paa at give mig Døden, og Du vil ikke give mig Livet? Fader, jeg har aldrig holdt saa meget af Dig; lad mig faae Luigi? Jeg beder Dig paa Knæ om Dit Samtykke; en Datter kan nok ydmyge sig for sin Fader . . . Min Luigi eller Døden.

Den voldsomme Spænding, der kvalte hendes Stemme, forbød hende at tilføie mere; men hendes frampagtige Anstrengelser beviste virkelig, at hun svævede mellem Liv og Død. Bartholomæo stødte hende haardt tilbage.

— Bort! sagde han. Luigi Portas Kone kan ikke være Ginevra Piombo. Jeg har ingen Datter! Jeg har ikke Kraft til at forbande Dig; men jeg overlader Dig til Dig selv, og Du har ikke længere nogen Fader. Min Ginevra Piombo er begravet der! udbrød han med dyb Stemme og trykkede Haanden imod sit Hjerte. — Gaa dog Ulykkelige, tilføiede han efter et Diebligs Tausshed. Gaa og kom aldrig mere for mine Dine. Derpaa tog han Ginevra ved Armen og førte hende i Tausshed ud af Huset.

— Luigi, sagde Ginevra, da hun traadte ind i den bestedne Leilighed, hvor Officieren boede; min Luigi; vi have ikke anden Formue end vor Kjærlighed.

— Gaa ere vi dog rigere, end alle Jordens Konger, svarede han.

— Min Fader og min Moder have forladt mig, sagde hun sørgmodig.

— Jeg skal elske Dig for dem.

— Ja vi ville blive meget lykkelige, udbrød hun med en Munterhed, som havde noget Skrækkeligt ved sig.

Dagen efter at Ginevra havde forladt sin Faders Huus, bad hun Madame Servin om at

maatte søge et Tilflugtssted hos hende til den af Loven fastsatte Frist før hendes Ægteskab med Luigi Porta. Her begyndte hun at lære, hvor mange Fortrædeligheder Verden udsaaer omkring dem, som ikke følge dens Skikke. Madame Servin, der var vred over det Skaar, som Ginevras Eventyr havde gjort i hendes Mand's Indtægter, modtog den smukke Flygtning koldt og underrettede hende i ligesaa høflige som forsigtige Udtryk om, at hun ikke maatte gjøre Regning paa hendes Bistand.

Ginevra indlogerede sig nu i det Hotel garni, der laae Luigis Bopæl nærmest.

Luigi Porta tilbragte Dagene ved sin Forlovedes Fodder. Hans ungdommelige Kjærlighed og det Rene i hans Følelser og Udtryk adspredte de Skyer, som Faderens Misbilligelse havde fremkaldt paa Ginevras Pande. Han udmalede hende Fremtiden med saa deilige Farver, at hun ikke kunde lade være at smile — uden dog derfor at glemme sine Forældres Strengbed.

En Morgen bragte Hotellens Pige hende flere Pakker, som indeholdt Løi, Pinned og alle de Ting, der udfordres for en ung Kone, der skal sætte Bo. Hun erkjendte en Moders forudseende Godhed i denne Tilsending. Ved nærmere at undersøge disse Forrøinger fandt hun en Børs, hvori Baronessen havde lagt den Sum, der tilhørte hendes Datter, og hvortil hun havde føiet sine egne Sparepenge. Med Pengene fulgte et Brev, hvori hun besvøer hende at opgive sin sørgelige Gifter-

maalsplan, saafremt det endnu lod sig gjøre. Hun havde kun med den yderste Forsigtighed kunnet sende *Ginevra* denne ringe Hjælp, og hun bønfuldt sin Datter om ikke at besyrlde hende for Haardhed, dersom hun for Fremtiden kom til at overlade hende til sig selv; thi hun frygtede for ikke mere at kunne staae hende bi. Hun velsignede hende derpaa og ønskede hende, at hun maatte finde sin Lykke i dette skæbnesvangre Egtteskab, idet hun tillige forsikrede hende, at hun altid tænkte paa sin kjære Datter. Paa dette Sted havde Laarer udsløttet flere Ord af Brevet.

— O, Moder! Moder! udbød *Ginevra* rørt.

Hun folte Trang til at kaste sig for hendes Fødder, til at see hende og til at indaande den velgjørende Luft i sine Forældres Hjem. Hun stod allerede i Begreb med at gaae, da *Luigi* traadte ind. Hun saa paa ham, og hendes datterlige Omhed var glemt, hendes Laarer tørredes, og hun folte ikke Kraft til at forlade sin *Luigi*. Han var jo saa uslykkelig og saa forelsket! At være et ædelt Mennekses Haab, at elske ham, og dog forlade ham! — et saadant Offer er et Forræderi, som ungdommelige Gemytter ikke ere istand til. *Ginevra* var ogsaa ædelmodig nok til at gemme sin Sorg i sit Hjertes Jnderste.

Omsider kom Bryllupsdagen. *Ginevra* saa Ingen om sig. *Luigi*s Bidner vare skikkelige Folk. Den Ene, en forhenværende Bagtmester ved

Husarerne, var ved Armeen kommen til at skylde Luigi af det Slags Forbindtligheder, som aldrig udslattes af en brav Mands Hjerte. Han havde gjort sig til Hyrefudst og eiede nogle Fiacerer. Den Anden, en Bygningsentreprenuer, var Eier af det Huus, hvori de unge Egtefæller skulde boe. Hver af dem havde taget en Ben med sig.

De kom, tilligemed Luigi, for at hente Bruden. Da de kun vare libet vante til det selskabelige Livs Grimasser, og kun saae noget meget Naturligt i den Tjeneste, de beviste Luigi, havde de gode Folk blot klædt sig passende, men uden noget festligt Anstrøg, saa at der ikke var det Mindste, der tydede til en munter Brudeskare. Ginevra var selv meget simpelt klædt for at rette sig efter sine Kaar. Imidlertid havde hendes Skjønhed noget saa Edelt og Imponerende, at Synet af hende bragte de Lykønskninger til at forstumme, som Bidnerne havde troet at burde fremføre. De hilste hende ærbødigt, hun neiede for dem, de saae paa hende og kunde blot beundre hende. Denne Tilbageholdenhed bragte en vis Kulde ind imellem dem. Glæden kan kun yttre sig frit iblandt Folk, der føle sig lige. Tilfældet vilde saaledes, at Alt var mørkt og alvorligt omkring Brudeparret. Intet afspeilede dets Lykke. Luigi og hans Forlovede vilde, tilligemed Bidnerne, gaae tilfods hen til Kirken og Mairiet i en Simpelhed, der betog dette Optrin ethvert Spor af Pragt. — I Mairiets Gaard fandt de en Mængde Skviper, der

vidnede om en talrig Forsamling. De steg op ad Trappen og kom ind i en stor Sal, hvor de Brudepar, hvis Lykke var fastsat til denne Dag, utaalsmodig ventede paa Kvarterets Maire. Ginevra satte sig ved Siden af Luigi paa det Yderste af en lang Bænk, og deres Vidner bleve staaende af Mangel paa Stole.

To Brude, der vare pragtfuldt klædte i Hvidt med Baand, Kniplinger og Perler, og bekrandsede med Blomster, hvis friske Knupper bævrede under deres Slør, vare omgivne af deres glade Familier og ledsagede af deres Mødre, hvem de betragtede med en paa eengang tilfreds og undseelig Mine. Alles Dine affpeilede deres Lykke, og ethvert Ansigt syntes at ville velsigne dem. Fædrene, Vidnerne, Brødrene og Søstrene gik og kom som en Sværm af Sommerfugle, der lege i en forsvindende Solstraale. Enhver syntes at forstaae Betydningen af dette flygtige Dieblif i Livet, hvor Hjertet er stillet imellem to Forhaabninger: Fortidens Ønsker og Fremtidens Løfter.

Med dette Syn følte Ginevra sit Hjerte banke og trykkede Luigis Arm. Den unge Corsicaners Dine fyldtes med Taarer, og han forstod aldrig bedre end nu, hvilket Offer Ginevra bragte ham. Disse Taarer fik den unge Pige til at glemme den forladte Tilstand, hvori hun befandt sig. Kjærligheden kastede sit milde Lys over de to Elskende, saa at de ikke længer saa Andre end sig selv i denne Skare. De vare ene her imellem alle

disse Menneſter, ligesom de ſkulde være ene i Livet. Deres Vidner, hvem Formælingen ikke vedkom, ſnakkede rolig om deres egne Sager.

— Havren er dyr, ſagde Vagtmesteren til Mureren.

— Da er den dog ikke i Forhold ſteget i Priis, ſom Kalken, ſvarede Bygningsentreprenøren. Og de ſpadſerede rundt i Salen.

— Hvor man ſpilder ſin Tid her, udbød Mureren, idet han ſtaf et tykt Sølvuhr i Kommen.

Luigi og Ginevra, der ſad tæt ved hinanden, ſyntes kun at udgjøre een Perſon. En Digter vilde ſikkert have beundret diſſe fortryllende Anſigter, ſom vare forenede ved een og ſamme Følelſe, og ſom begge vare lige udtrykfulde, melankoliſke og tauſe overfor de to feſtlige Bryllupper og i Nærværelſe af fire ſtøiende Familier, der glimrede af Pynt, Diamanter og Blomſter, og hvis Munterhed havde noget Forbigaaende ved ſig. Alt hvad diſſe høiſtede og ſtraalende Alynge yttrede af Glæde, bevarede Luigi og Ginevra i deres Hjerters Underſte.

Men den bævende unge Pige kunde ikke ganſke fritage ſig for ſit Kjønns Svaghed. Da hun var overtroiſt ſom alle Italienerinder, ſaae hun et Forvarſel i denne Modſætning og bevarede en Fornemmelse af Stræk, der var ligesaa uovervindelig ſom hendes Kjærlighed.

Pludſelig aabnede en Betjent begge Fløidørene; Alt forſtummede, og hans ſtingrende Stemme kaldte

paa Hr. Luigi Porta og Mademoiselle Ginevra di Piombo. Dette Dieblis satte de to Forlovede i en vis Forvirring. Det berømte Navn Piombo tildrog sig Opmærksomheden, og de Tilstedeværende søgte efter denne Brudestare, som syntes at maatte være prægtig.

Ginevra reiste sig. Hendes Blikke, der sunklede af Stolthed, imponerede hele Mængden; hun gav Luigi Armen og gik med faste Skridt. Bidnerne fulgte hende. En tiltagende Rumlen af Forbauselse, en almindelig Hvisten underrettede Ginevra om, at Verden krævede hende til Regnskab for hendes Forældres Fraværelse. Faderens Forbandelse fulgte hende overalt.

— Vent til Familierne komme, sagde Mairén til Fuldmægtigen, der strax vilde oplæse Akten.

— Faderen og Moderen protestere, svarede Sekreteren flegmatisk.

— Paa begge Sider? spurgte Mairén.

— Brudgommen har hverken Fader eller Moder.

— Hvor ere Bidnerne?

— Her! svarede Sekreteren atter og pegede paa de fire Mænd, der stode tause og ubevægelige som Statuer.

— Men naar der er gjort Indsigelser... begyndte Mairén.

— Der er, efter Loven, fleet ærbødige Forestillinger, svarede Fuldmægtigen, idet han reiste sig

for at række Embedsmanden de Dokumenter, som vare vedlagte Ægteskabskontrakten.

Disse juridiske Debatter havde noget Redværdigende ved sig. Det var i saa Ord en heel Livshistorie. Portaernes og Piomboernes Had, stræffelige Lidenstaber bleve her undersøgte og førte til Protokols, ligesom et Folks Annaler undertiden ere indskrevne paa en Gravsteen i nogle Linier, eller i et eneste Ord som: Robespierre, eller Napoleon.

Ginevra rystede. Luigi Duen, der paa sin Bei over Havet kun havde Arken til at hvile sig paa, kunde hun kun finde Tilflugt for sit Blif i Luigis Dine. Alt var mørkt og foldt omkring hende. Mairén havde en streng og misbilligende Mine, og hans Fuldmægtig betragtede Brudeparret med en Nysgjerrighed, som var langt fra at være velvillig. Intet saae nogensinde mindre fæstlig ud.

Efter nogle Spørgsmaal, som Ægtefællerne besvarede, efter nogle Ord, som Mairén mumlede, og efter at have sat deres Underskrift paa Listen, vare Luigi og Ginevra forenede. De gik tilbage imellem to Rækker af muntre Slægtninge, der ikke hørte til dem, og som næsten bleve utaalmelige over det Ophold, som dette tilsyneladende saa besværlige Ægteskab forvoldte dem.

Da den unge Pige befandt sig i Mairiets Gaard og under den frie Himmel, udstødte hun et Suk.

— O! hele mit Liv ... et heelt Liv, fuldt af

Omhu og Kjærlighed, vil det være nok til at paa-
 skjønne min Ginevras Omhed og Mod! hvistede
 Luigi til hende.

Bed disse Ord, der bleve sagte med Glædes-
 taarer i Dinene, glemte Bruden alle sine Lidelser.

— Hvorfor stille Menneſtene ſig imellem os?
 ſagde hun med en Naivitet i Følelsen, der henrev
 den ſtaffels Luigi.

Glæden gjorde de to Ægtefæller lettere. De
 ſaae hverken Himmel, Jord, eller Huſe og ſyntes
 at have Binger, idet de gik til Kirke. Omſider
 kom de til et lille mørkt Kapel med et Altar uden
 Pragt, ved hvilket en gammel Præſt viede dem.
 Der bleve de, ligesom i Mairiet, omgivne af de to
 Bryllupper, ſom forfulgte dem med deres Glæde.
 Kirken, der var fuld af Benner og Slægtninge,
 gjenlød af Støien af Vogne, Betjente, Schweitsere
 og Præſter. Altarerne glimrede i hele den geiſtlige
 Luxus, og Statuerne af den hellige Jomfru vare
 prydede med friffe Blomſterkrandſe.

Da man ſkulde holde Symbolet paa den evige
 Forening over Luigis og Ginevras Hoveder,
 nemlig det hvide Atlantes Nag, der er ſaa blødt,
 ſtraalende og let for Nogle, men af Bly for Stør-
 ſtedelen, ſøgte Præſten forgjæves efter de unge
 Chordrenge, der udføre denne glædelige Forretning
 — to af Vidnerne maatte træde iſtedetſor dem.
 Den Geiſtlige gjorde i Haſt de to Ægtefæller be-
 kjendte med Farerne i Livet og med de Pligter, ſom
 de en Dag ſkulde lære deres Børn, og i denne An-

ledning kom han med en indirekte Bebreidelse for, at Ginevra's Forældre vare fraværende. Efter at han derpaa havde forenet dem for Gud, ligesom Mairén havde forenet dem for Loven, fuldendte han sin Messe og forlod dem.

— Gud velsigne dem; sagde Husaren til Musseren under Hvælvingen ved Indgangen til Kirken. Der har aldrig været to Bæsnere til, som vare mere skabte for hinanden. Den unge Piges Forældre gaae i Barndom. Jeg kender ingen modigere Soldat end Major Louis! Derfor Alle havde opført sig som han, vilde den store Mand endnu være ved Roret.

Soldatens Velsignelse, den eneste, der var bleven givet dem paa denne Dag, virkede som en Balsom paa Ginevra's Hjerte.

— Farvel, min Ven! sagde Luigi til Bagtemesteren, jeg takker Dig.

— Gaa' til Deres Tjeneste, Hr. Major. Sjæl og Legeme, Heste og Bogne, Alt er Deres.

De skiltes ad med et Haandtryk, og Luigi takkede hjertelig sin Huusvært.

— Hvor han holder af Dig, sagde Ginevra.

Luigi drog hurtig den unge Pige med sig hen til det Huus, som de skulde beboe, og de kom snart op i deres bestedne Leilighed.

Da Døren var lukket, tog Luigi sin Kone i sine Arme og udbrød:

— O, min Ginevra! thi nu er Du min;

her er den egenlige Fæst. Her, sagde han til, vil Alt smile til os.

De fulgtes ad igjennem de tre Bærelser, hvoraf deres Leilighed bestod. Den første Stue tjente til Salon og Spisestue; til høire befandt der sig et Sovestue og til venstre et stort Kabinet, som Luigi havde ladet indrette til sin kjære Kone. Der fandt man Staffelier, Farvekasser, Gibsaffisninger, Modeller, Lededukker, Malerier, Mapper — fort sagde latter Kunstner-Apparater.

— Jeg skal arbejde der! sagde hun med et barnligt Udtryk.

Hun saae længe paa Tapeterne og Møblementet, og vendte sig bestandig om imod Luigi for at takke ham. Der var virkelig ogsaa en Art Pragt i dette lille Rum. Et Bogskab indeholdt Ginevras Bøndlingsværker. I Baggrunden stod der et Pianoforte. Hun satte sig paa en Divan, drog Luigi ned ved sin Side og trykkede hans Haand.

— Du har en god Smag, sagde hun med kjærlig Stemme.

— Dine Ord gjøre mig meget lykkelige, svarede han.

— Men lad os see Alt, bad Ginevra, for hvem Luigi havde gjort en Hemmelighed af denne Leiligheds Möblering.

De traadte nu ind i et Brudekammer, der var saa hvidt og reent som Ence.

— Na! lad os gaae, lad os gaae, sagde Luigi leende.

— Nei, jeg vil see mig om først.

Og den selvraadige Ginevra betragtede Alt med samme nysgjerrige Omhu som en Oldgrandsster, der undersøger en Medaille. Hun rørte ved Silkedraperiet og saae Altting efter med en ligesaa naiv Tilfredshed, som naar en ung Brud tager Herlighederne frem af sin Brudekuro.

— Vi begynde jo med at ruinere os, sagde hun med en halvt glad og halvt bedrøvet Mine.

— Det er sandt! Alt det Tilgodehavende af min Gold stikker deri, svarede Luigi. Jeg har solgt det til en Jøde.

— Hvorfor? vedblev hun i en bebreidende Tone, hvori der dog røbede sig en hemmelig Tilfredshed. Troer Du, at jeg vilde have været mindre lykkelig paa et Tagkammer? Men, tilføiede hun, alt dette er meget smukt, og det er vort.

Luigi betragtede hende med saa stor Enthusiasme, at hun slog Dinene ned og sagde til ham:

— Lad os see det Øvrige.

Oven over de tre Værelser og oppe under Taget, var der et Kabinet for Luigi, et Kjøkken og et Pigekammer. Ginevra var tilfreds med sit lille Domaine. Dog begrænsedes Udsigten af en høi Muur, og den Gaard, hvorfra Daglyset kom, var en Smule stummel.

Men de to Elskende vare saa glade og fulde af Haab, at de kun saae fortryllende Billeder i deres beskedne Asyl. De vare skjulte i dette store Huus og fortabte i det umaadelige Paris ligesom

to Perler i deres Skal i Havets Dyb. For Andre vilde det have været et Fængsel, for dem var det et Paradiis.

De første Dage efter deres Forening helligede de ganske til Kjærligheden. Det faldt dem altfor vanskelig strax at begynde at arbejde, og de kunde ikke modstaae det Fortryllende i deres egen Liden-
skab. Euigi blev hele Timer liggende for Ginev-
ras Fodder, idet han beundrede hendes sorte Flet-
ninger, hendes Pandes Form og de smukke Buer,
under hvilke hendes Dine bevægede sig, straalende
af Lykke og tilfredsstillet Kjærlighed. Ginevra
glattede sin Euigis Haar og kunde ikke blive fjed
af at betragte hans fine Træk. Det Vole i hans
Manerer forførte altid hende, ligesom hun altid
forførte ham ved det Yndige i sine. De legede
som et Par Born med de ubetydeligste Ting, og
de ubetydeligste Ting førte dem bestandig tilbage
til deres Liden-
skab. De holdt kun op med deres
Spøg for at overlade sig til det søde far niente's
Drømmeri. I saadanne Diebliske bragte en af
Ginevras Arier dem ofte til at gienngaae alle
de yndige Overgange i deres Kjærlighed. Dernæst
spadserede de ud, idet de forenede deres Skridt,
ligesom de havde forenet deres Sjæle; de vand-
rede hen over Markerne og saae deres Kjærlighed
overalt, i Blomsterne, paa Himlen og i det glø-
dende Purpur ved Solens Nedgang. Den ene
Dag lignede aldrig den anden; deres Kjærlighed
tog bestandig til, fordi den var sand. De havde

prøvet hinanden i faa Dage og instinktmæssig erkjendt, at deres Sjæle vare af dem, hvis uudtømmelige Rigdom altid lover nye Glæder for Fremtiden. Det var Kjærligheden i al dens Naivitet med dens uendelige Smaasnacken, dens ufuldendte Sætninger, dens lange Taushed, dens orientalske Ro og dens heftige Smarmelser. Luigi og Ginevra havde forstaaet Alt i Kjærligheden. Er den ikke som Havet, der, overfladisk betragtet, beskylides for at være eensformigt, hvorimod visse lykkelige begavede Naturer kunne tilbringe deres Liv med at beundre det, idet de idelig finde afværlende Phænomener, som henrive dem.

Bekymring for Fremtiden drog imidlertid en Dag de to unge Ægtefæller ud af deres Eden. Det var blevet nødvendigt at arbejde for at leve. Ginevra gav sig til at kopiere gamle Malerier og skaffede sig mange Kjøbere iblandt Marstandiserne. Luigi søgte ligeledes meget ivrig Bestæftigelse, men for en Officeer, hvis Talenter indskrænkede sig til at kjende Strategien, var det saare vanskeligt at blive ansat i Paris. Endelig faldt det ham dog ind at føre sig sin smukke Haandskrift til Nytte. Med en Udholdenhed, hvortil hans Fæne gav ham Exemplet, henvendte han sig til alle Advokater og Notarer i Paris. Det Freidige i hans Manerer og hans hele Stilling vandt Alle for ham og gav ham saameget at bestille, at han maatte lade sig understøtte af et Par unge Menneſker. Lidt efter lidt oprettede han en formelig Skrivestue. Ind-

tægterne af dette Kontor og Prisen for Ginevras Malerier omgav dem med en Belysning, hvoraf de to Egtefæller vare stolte, da den hidrørte fra deres Industri. Det var den smukkeste Tid af deres Liv.

Om Aftenen, naar de havde arbejdet flittigt, gjenfandt de med Lykke hinanden i Ginevras lille Kabinet. Aldrig formørkede et melancholisk Udtryk den unge Kones Træk, og hun tillod sig aldrig at klage. Hun forstod altid at vise sig for sin Luigi med Smil paa Læberne og straalende Dine. En fælleds Tanke lod dem finde Fornøjelse i det strengeste Arbejde. Ginevra arbejdede jo for Luigi, og Luigi for Ginevra. Kun naar hendes Mand var fraværende, forestillede den unge Kone sig undertiden, hvor hendes Lykke vilde have været fuldkommen, dersom dette Liv var hendirundet i hendes Faders og Moders Nærværelse. Hun hensefandt da i en dyb Sorgmodighed og følte hele Angerens Styrke. Mørke Billeder spævede som Skygger forbi hendes Indbildningskraft. Hun saae sin gamle Fader alene, eller sin Moder, som græd i Stilhed og skjulte sine Taarer for den ubøielige Pionbo. Disse to hvide og alvorlige Hoveder dukkede pludselig frem for hende, og hun syntes, at hun aldrig skulde see dem mere, undtagen i Grindringens phantastiske Lys. — Denne Idee forfulgte hende som en Forudfølelse.

Naret efter sin Bryllupsdag forærede hun sin Mand et Portrait, han ofte havde ønsket, nemlig

Billedet af hans *Ginevra*. Aldrig havde den unge Kunstnerinde leveret et saa mærkeligt Arbeide. Uden at tale om den fuldstændige Lighed, var hendes Skønheds Glans og hendes Kjærligheds Lykke gjengivne med et Slags Magi.

De tilbragte endnu et Aar i Velstand og i dette Tidrum laa deres Livs Historie i de tre Ord: De vare lykkelige.

Men i Begyndelsen af Vinteren 1819 raadede Malerihandlerne *Ginevra* at give dem andre Ting end Kopier. Paa Grund af Konkurrencen kunde de ikke længer sælge dem med Fordeel. Madame *Porta* indsoe nu, hvilken Feil hun havde begaaet ved ikke at øve sig i at male Genrestykker, hvorved hun vilde have erhvervet sig et Navn.

Da *Luigi* og *Ginevra* imidlertid havde sammensparet sig nogle Penge, mistvivlede de ikke om Fremtiden. *Luigi* arbeidede uden Ophold. Ogsaa han havde Konkurrenter; Prisen for Af-
skrivning var dalet saa stærkt, at han nu maatte være ene om Alt og bruge mere Tid for at skaffe sig samme Indtægter som før. *Ginevra* kunde ikke engang sælge sine Malerier til nedsat Betaling. Deres Stilling havde noget Forfærdeligt ved sig. Deres Hjerter strømmede over af Lykke; Kjærligheden overvældede dem med sine Gatte, og Fatigdommen reiste sig som et Skelet midt i denne Høst af Glæde.

De skjulte ogsaa deres Uro for hinanden. Naar *Ginevra* følte sig grædefærdig, ved at see

sin Luigi lide, gav hun ham de sødeste Kiærtegn. Han gjemte ligeledes en bitter Sorg i sit Hjertes Underste, selv naar han udtalte sin ømme Videnſkab for Ginevra. De ſøgte en Erſtatning for alle deres Under i at overdrive deres Følelſer; og deres Ord, Glæder og Spøg bar Præget af et Slags Afſindighed. De vare Begge bange for Fremtiden.

En Nat ſøgte Ginevra forjævet Luigi ved ſin Side og ſtod ganſke forſtrækket op. Et ſvagt Gjenskin paa Muren ligeoverfor ſagde hende, at Luigi arbeidede om Natten. Kloffen ſlog fire. Det begyndte at blive Dag. Ginevra lagde ſig atter og lod, ſom hun ſov. Luigi kom tilbage. Han var overvældet af Mathed og Sovn. Hun ſaae ſørgmodig paa dette ſmukke Anſigt, ſom Bekymring og Anſtrengelſe allerede havde paatrykt nogle Rynker. Den unge Kones Dine fyldtes med Taarer.

— Det er for min Skyld, at han tilbringer Nætterne med at ſkrive, ſagde hun.

En Tanke bragte hendes Taarer til at ſtandſe. Hun fik iſinde at efterligne Luigi. Endnu ſamme Dag gik hun hen til en rig Kobberſtikhandler, og opnaaede ved Hjælp af en Ubefalingsſkrivelse fra en af ſine tidligere Kunder, at hun kom til at kolorere hans Billeder. — Om Dagen malede hun altsaa og beſørgede ſit Huusvæſen, og naar Natten kom, illuminerede hun Kobbere. Paa denne Maade beſtege diſſe unge forelſkede Folk kun det ægteſtabelige Leie, for igien at ſtaaе op deraf.

En Nat, da Luigi bukkede under for et Slags Feber af Overanstrengelse, reiste han sig for at aabne Tagvinduet paa sit Kabinet. Han indaandede den friske Morgenluft og begyndte at glemme sine Sorger, da han, ved at see nedad, opdagede et stærkt Lys paa Muren ligeoverfor Ginevras Værelse. Han gjettede Alt, steg sagte ned og overraskede sin Kone midt i hendes Atelier ifærd med at kolorere Kobbere.

— O! Ginevra! Ginevra! udbød han. Hun foer heftig sammen paa Stolen og røds mede.

— Kunde jeg sove, sagde hun, imedens Du blev syg af Anstrengelse?

— Men det tilkommer mig alene at arbejde saaledes.

— Kan jeg da forblive ørkesløs, svarede den unge Kone, hvis Dine fyldtes af Taarer, naar jeg veed, at hvert Stykke Brød næsten koster os en Draabe af Dit Blod? Jeg vilde døe, dersom jeg ikke kunde forene mine Anstrengelser med Dine. Vær Alt ikke være fælleds imellem os, baade Glæder og Sorger?

— Hun fryser! udbød Luigi fortvivlet. Træk dog Skavlet sammen over dit Bryst, min Ginevra! Ratten er fugtig og kold.

De gik hen til Vinduet. Den unge Kone var i sin Mands Arme. Hun støttede Hovedet til hans Bryst. Under en dyb Løshed betragtede de begge Himlen, der langsomt blev lysere. Skyer af

graalig Farve trak langsomt hen efter hverandre og mod Øst blev det bestandig klarere.

— Seer Du, sagde Ginevra, det er et Barsel! Vi skulle blive lykkelige.

— Ja, i Himlen, svarede Luigi med et bittert Smil. O! Ginevra! Du, der fortjente at eie alle Jordens Skatte!

— Jeg eier jo Dit Hjerte, sagde hun i en munter Tone.

— O, jeg beklager mig ikke! vedblev han og trykkede hende heftig til sit Bryst. Og han kysede atter og atter dette fine Ansigt, der begyndte at tabe Ungdommens Friskhed, men hvis Udtryk var saa kjærligt og blidt, at han aldrig kunde see det uden at føle sig trøstet.

— Hvilken Stilhed! udbrod Ginevra. Min Ven jeg finder en stor Fornøielse i at vaage! Der er noget Majestætist ved Natten, og der ligger en vis Magt i den Tanke: Alt sover, men jeg vaager.

— O min Ginevra! det er ikke blot fra idag, at jeg mærker, hvor yndig fiintsøgende Du er! Men der have vi Morgenrøden, kom lad os sove.

— Ja, svarede hun, naar jeg ikke skal sove alene. Du veed ikke, hvor jeg sørgebe den Nat, da jeg opdagede, at Du vaagede uden mig!

Det Mod, hvormed de to unge Ægtefæller bekæmpede Ulykken høstede i nogen Tid sin Løn; men en Begivenhed, der i Almindelighed sætter

Kronen paa den huuslige Lykjalighed, blev for dem en Kilde til Sorg.

Ginevra fødte en Søn. — Han var, for at betjene os af et velbekendt Udtryk, saa smuk som Dagens Lys. Moderkærligheden fordoblede den unge Kones Kræfter. Luigi havde gjort et Laan for at dække Udgifterne ved Ginevras Barselseng, og som en Følge heraf sporede hun ikke i det første Dieblif, hvor mislig deres Stilling var. De overlode sig Begge til den Glæde at opdrage et Barn. Det var deres sidste Lykke.

Først kæmpede de modig som to Svømmere, der forene deres Anstrengelser for at arbejde sig op imod en Strøm; men undertiden overlode de sig ogsaa til en Uvirkfomhed, der lignede den Svøm, der gaaer forud for Døden. De saae sig snart nødt til at sælge deres Smykker. Fattigdommen indfandt sig, ikke hæslig, men blot simpelt klædt — dog knækkede den al deres Stolthed og Mod. Derpaa kom Elendigheden i hele dens Rædsel, ubekymret om sine Pjalter og trædende alle menneskelige Følelser under Fødder.

Syv eller otte Maaneder efter den lille Paolos Fødsel, vilde man neppe i Moderen, der gav dette vantrevne Barn Bryst, have gjenkjendt Originalen til det beundringsværdige Portrait, der var blevet den eneste Prydelse i et tomt og nøgent Bærelse. Ginevra sad uden Ild midt om Vinteren. Hendes Ansigt havde mistet sine yndige Omrids; hendes Kinder vare hvide som Porcelain, og

hendes Dine vare blevne matte. Hun saae grædende ned paa sit blege og udmagrede Barn og led kun over dets Lidelser. Luigi, der stod taus foran hende, havde ikke Mod til at smile til sin Søn.

— Jeg har gennemkrydset hele Paris, sagde han med klangløs Stemme. Jeg kender Ingen, og hvorledes vove at henvende sig til Røggældige? Hardi, min stakkels Hardi, Vagtmesteren, er indviklet i en Sammensværgelse og arresteret. Desuden har han laant mig Alt, hvad han kunde raade over! Hvad vor Huusvært angaaer, da har han ikke forlangt Noget af os i et heelt Aar.

— Men vi trænge jo ikke til Noget, svarede Ginevra blidt og paatog sig en rolig Mine.

— Hver Dag, sagde Luigi med Rædsel, bringer een Vanskelighed mere.

Hungeren stod for Døren. Luigi tog alle Ginevras Malerier, Portraitet, flere Møbler, som man endnu kunde undvære, og solgte det Hele til Spotpræis. Den Sum, han fik for det, forlangede i nogle Dieblikke Familiens Dødskamp. I disse Ulykkesdage viste Ginevra den meest ophøiede Charakter og Hengivelse i Skæbnens Villie; hun bar med stoist Ro alle Smertens Angreb, og hendes energiske Sjæl opretholdt hende imod alle Under. Hun arbejdede med rystende Haand, ved Siden af sin døende Søn, drog med beundringseværdig Virksomhed Omsejerskab for sit Huus og udførte Alt alene. Hun var

endogsaa endnu lykkelig, naar hun saae Luigi smile af Forundring over den Keenlighed, hun forstod at skaffe tilveie i det ene Bærelse, de havde taget deres Tilflugt til.

— Min Ven, sagde hun en Aften til ham, da han kom træt hjem, jeg har gjemt dette Stykke Brød til dig.

— Og Du ? . . .

— Jeg — jeg har spist, kjære Luigi! Jeg trænger ikke til Noget. Tag det derfor kun!

Og det blide Udtryk i hendes Ansigt opfordrede ham endnu mere, end hendes Ord, til at tage en Næring, som hun berøvede sig selv. Luigi kyskede hende med et ligesaa forvovlet Kys som dem, der i Aaret 1793 bleve verledte imellem Elskende i den Time, da man besteg Skafottet. I flige Dieblikke gjennemskue to Mennesker hinanden Hjerte til Hjerte. Den ulykkelige Luigi, der pludselig forstod, at hans Kone Intet havde nydt, deelte den Feber, der fortærede hende.

Han gyste og gif ud under Paaskud af en presserende Sag. Han vilde hellere have taget den fineste Gift, end han vilde have undgaaet Døden ved at spise det sidste Stykke Brød, der fandtes i hans Hjem. Han gif ud uden at tilfredsstille sin Hunger og gav sig til at vanke om i Paris midt imellem de meest glimrende Bogne og omgiven af den haanende Luxus, der viser sig overalt. Han gif hurtig forbi Berellerernes Boutikker, hvor Guldet skinnede ham imøde. Derpaa beslut-

tede han at sælge sig selv som Stedfortræder til Militærtjenesten, i det Haab, at han ved dette Offer vilde frelse sin Ginevra, og at hun i hans Fraværelse vilde blive taget til Naade af Bartholomæo. Han gik derfor hen til en af de Mænd, der handle med Hvide, og søgte en vis Lykke ved at gjenkjende en forhenværende Officeer af Keisergarden i ham.

— I de to sidste Dage, sagde han med langsom og svag Stemme til ham, har jeg Intet spist. Min Kone døer af Sult og klager ikke engang for mig. Jeg troer, at hun vilde døe med Smil paa Læberne! For Guds Skyld, Kammerat, tilføiede han med et bittert Smil, køb mig iforveien. Jeg er stærk, staaer ikke længer i Tjenesten og . . .

Officeren gav Luigi en Sum Penge som et Afdrag paa den, han forpligtede sig til at skaffe ham. Den Ulykkelige udstødte en frampagtig Ratter, da han holdt en Haandsfuld Guldstykker i Haanden. Han løb af alle Kræfter hjemad, idet han undertiden raabte:

— O, min Ginevra! Ginevra!

— Det begyndte at blive mørkt, da han kom til sin Bopæl. Han traadte ganske sagte ind, af Frygt for at sætte sin Kone i en altfor stærk Sindsbevægelse, da han havde forladt hende i en afkræftet Tilstand. De sidste Solstraaler, der trængte ind igjennem Binduet, døde paa Ginevras Ansigt; hun sad og sov paa en Stol og havde Barnet paa sit Skød.

— Vaagn op, min kjære Ginevra, sagde han uden at lægge Mærke til Barnets Stilling, over hvilket Lyset kastede en forunderlig Glands.

Bed at høre denne Stemme slog den stakkels Moder Dinene op, mødte Luigis Blif og smilte; men Luigi udstødte et Forfærdelsens Skrig.

— Ginevra var aldeles forandret. Det var med Rød og Reppe, at han gjenkjendte hende. Han viste hende med en vild Gebærde det Guld, han havde i Haanden. Den unge Kone gav sig massenmæssig til at lee; men pludselig udbrød hun med Rædsel i Stemmen:

— Louis! Barnet er foldt.

Hun betragtede sin Søn og bekvæmmede; deres Søn var død. Luigi tog sin Kone i sine Arme og lod hende beholde Barnet, som hun trykkede ind til sig med ubegribelig Kraft. Han lagde hende paa Sengen og styrkede ud for at tilkalde Hjælp.

Han kom som en Fortvivlet tilbage til Ginevra og overlod det til den stakkels Murer og til Naboerne at samle Alt, hvad der kunde lindre en Glendighed, som Ingen hidtil havde anet.

Luigi havde kastet sit Guld paa Gulvet og var knælet ned ved Hovedgjærdet af Sengen, hvorpaa Ginevra laae udstrakt.

— Fader, raabte hun i Vildelse, sørg for min Søn og for Luigi!

— O min Engel, fat Dig! sagde Luigi og kyssede hende, der venter os endnu smukke Dage.

Denne Stemme og disse Rjærtegn gjorde hende strax noget roligere.

— O, min Louis, vedblev hun og betragtede ham med en usædvanlig Opmærksomhed, her nøie paa mig. Jeg føler, at jeg døer. Min Død er let at forklare, jeg led altfor meget, og desuden maa man jo bøde for en saa stor Lykke som min. Ja, min Luigi, trøst Dig. Jeg har været saa lykkelig, at dersom jeg kunde leve mit Liv om igjen, vilde jeg dog tage imod vor Skæbne. Jeg er en slet Moder; thi jeg sørger endnu mere over Dig end over mit Barn. — Mit Barn! tilføiede hun og lod Stemmen synke. To Taarer trængte sig frem af hendes døende Dine, og hun knugede pludselig sig ind til sig, som hun ikke havde kunnet opvarme. — Giv mit Haar til min Fader, til en Erindring om hans Ginevra, vedblev hun. Siig ham ogsaa, at jeg aldrig har beklaget mig over ham... Hendes Hoved sank ned paa hendes Mand's Arm.

— Nei Du kan ikke døe! udraabte Luigi. Rægen kommer. Vi have Brød! Din Fader vil nok tage Dig til Raade igjen. Vi skulle atter være lykkelige. Bliv, bliv, Du Engel i Godhed!

Men dette trofaste og kjærlighedsfulde Hjerter blev koldt. Ginevra vendte instinktmæssig Dinen om imod ham, hun tilbød, endstjændt hun ikke længer kunde see. Forvirrede Billeder svævede forbi hendes Nand, der var nærved at tabe al Erindring om Jorden. Hun vidste, at Luigi var

der; thi hun tryffede bestandig heftigere hans kolde Haand og syntes at ville holde sig tilbage fra en Afsgrund, hvori hun frygtede for at styrte ned.

— Min Ven, hviffede hun omsider, Du fryser . . .

— Og hun vilde lægge sin Mand's Haand paa sit Hjerte; men hun udaandede.

To Læger, en Præst og flere Naboer traadte i dette Dieblif ind med Alt, hvad der var nødvendigt for at redde de to Ægtefæller og gjøre Ende paa deres Fortvivlelse.

Imedens dette Optrin fandt Sted, sad Bartholomæo og hans Kone i deres gammeldags Rænestole, hver paa sin Side af den store Kamin, der neppe kunde opvarme Hotellets umaadelige Salon. Uhret pegede paa Midnat. Sønnen var for længe siden flygtet fra de to Ægtefæller. I dette Dieblif forholdt de sig saa tause, som et Par gamle Folk, der gaae i Barndom og betragte Alt uden at see.

Deres tomme Salon, der dog var fuld af Grindringer for dem, var svagt oplyst af en udgaaende Lampe. Naar de knittrende Flammer i Kaminen ikke havde været, vilde de have siddet i et fuldstændigt Mørke.

En af deres Venner havde nylig forladt dem. Stolen, hvorpaa han havde siddet, stod midt imellem de to Ægtefæller. Piombo havde allerede kastet mere end eet Blik paa denne Stol; og disse

mørke og tankefulde Blikke havde noget Angrende ved sig.

Den tomme Stol var Ginevras.

Elisa Piombo forskede i de Udtryk, der foer hen over hendes Mand's blege Ansigt. Omendstjondt hun var vant til at gjette Corsicanerens Følelser efter de hurtige Forandringer i hans Træk, vare de snart saa truende og snart saa sorgmodige, at hun ikke længer kunde læse i denne uforstaaelige Sjæl. Gav Bartholomæo efter for de mægtige Erindringer, som denne Stol opvakte hos ham? Var han vred over at see den benyttet af en Fremmed for første Gang efter Datterens Bortgang? Eller var Mildhedens Time, denne hidtil forgjæves ventede Time, omsider oprunden?

Disse Betragtninger satte verelviis Elisa Piombos Hjerte i Bevægelse. Der var et Dieblif, hvor hendes Mand's Ansigt blev saa skræffeligt, at hun bævede over at have anvendt en, om end nok saa simpel, List for at hidføre en Leilighed til at tale om Ginevra.

I dette Dieblif slog Vinden saa heftig Enesflokkene mod Vinduet, at de to gamle Folk hørte en svag Raslen.

Ginevras Moder gyste og bøiede Hovedet for at skjule sine Taarer for den usorsonlige Piombo. Pludselig udstødte han et dybt Suk. Hans Kone saae hen paa ham; han saae nedslaaet ud. Da voxede hun for anden Gang i tre Aar at tale om sin Datter.

— Om Ginevra nu frøs . . . sagde hun blidt.

Pio mbo foer sammen.

— Hun er maaskee sulten, vedblev hun.

Corficaneren funde ikke holde en Taare tilbage.

— Hun har et Barn og kan ikke amme det, fordi hendes Mælk er udtømt, tilføiede den gamle Moder i en fortvivlet Tone.

— Lad hende komme! lad hende komme! raabte Pio mbo. O, mit kjære Barn! Mit Barn, Du har seiret, Ginevra!

Moderen reiste sig som for at hente sin Datter. I dette Dieblif blev Døren revet op med et Bulder, og en Mand, hvis Ansigt ikke mere havde noget Menneffeligt ved sig, stod pludselig foran dem.

— Morta! Begge vore Familier skulde udrydde hinanden, raabte han. See her Alt, hvad der er tilbage af hende, sagde han og lagde Ginevras lange sorte Haar paa Bordet.

De to gamle Folk gjøs, som om de vare rørte af Lynet, og de saae ikke mere Luigi.

Ende.

